

DI NHÃN PHONG ĐÔNG

Anh chủ nhà

Có cặp mắt kỳ lạ

01

Bạn cùng phong giá đao

Tác giả: **Hương Thảo**

Họa sĩ: **Thủy Lê**

Ái Linh dịch

NHÀ XUẤT BẢN
TRẠNG THẠCH

AMAK

Dị Nhãn Phòng Đông - Anh chủ nhà có cặp mắt kỳ lạ

Tập 1: Bạn cùng phòng giá đắt

Tác giả: Hương Thảo

Họa sĩ: Thủy Lê

Dịch giả: Ái Linh

Nhà Xuất Bản Phụ Nữ & AMAK 01-2020

—★—

ebook©hotaru-team

An Nhiên – chàng nhân viên kế toán sống một cuộc đời bình thường suốt 20 năm cuộc đời. Nhưng chỉ sau tai nạn của người cha đã mất, vào một ngày không đẹp trời lắm cậu bất ngờ có “siêu năng lực”. Nhưng thật buồn vì đây là điều anh ta không mong muốn. Chẳng ai lại tự nhiên muốn nhìn thấy một đám ma quý cả.

An Nhiên vội vàng tìm người ở cùng căn nhà của cậu, để bớt sợ hãi. Thật không ngờ khách thuê nhà của cậu lại chẳng phải hạng xoàng – một người đô con có tướng “đại ca xã hội đen”, cùng em trai anh ta – một tên thiếu gia nhà giàu phách lối.

Ba người ở cùng nhau, cùng đối mặt với thử thách ly kỳ của tâm linh. Cuộc sống cùng nhà lạ lùng và thú vị...

Muốn biết thú vị ở đâu thì cùng mở nhau mở trang sách ra đọc nào...

Giới thiệu tác giả

HƯƠNG THẢO

Cung Song Ngư.

Không may chọn đúng ngày 29/2 để đến trái đất nên 4 năm mới được đón sinh nhật một lần.

Yêu thích viết lách, đồng thời luôn tràn đầy sức viết, có rất nhiều rất nhiều điều muốn viết. Một tác giả ngày ngày đấu tranh giữa niềm cảm hứng và sự lười biếng.

Thích văn chương có đề tài mang màu sắc kỳ ảo, giả tưởng, cũng hy vọng tác phẩm viết ra có thể mong đến cho người đọc cảm giác ấy.

Không trà sữa nào không thích, không tiểu thuyết nào không yêu, không đồ ngọt nào không ăn.

Thích động vật nhỏ. Nuôi chim, cá, tôm hùm, chó, rùa, tắc kè... Có rất nhiều bảo bối nhỏ trong nhà, thường bị bạn bè trêu là nhà mở sở thú.

Trang web cá nhân: “Công viên giải trí của Hương Thảo” [香涛游乐园]

<http://soivuki1984.pixnet.net/blog>

Từ khóa Facebook: “Công viên giải trí của Hương Thảo” [香涛游乐园]

Hoan nghênh mọi người đến chơi~

Mở đầu

Đã hơn ba tháng kể từ khi cha qua đời vì tai nạn giao thông, An Nhiên cũng dần hồi phục sau nỗi đau mất đi người thân. Khi còn nhỏ An Nhiên đã mất mẹ, từ đó chỉ có hai cha con sống dựa vào nhau. Theo lời cha nói, ông và mẹ của An Nhiên đều là con một trong gia đình, những người thân thế hệ trước đều đã qua đời, nên An Nhiên từ nhỏ chưa từng tiếp xúc với thân thích nào khác. Ngày nhỏ cứ đến dịp năm mới, nghe bạn bè kể chuyện người lớn đi chúc Tết, còn bản thân chỉ có vài chiếc lì xì đáng thương, An Nhiên lại cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ.

Nhưng khi lớn lên hiểu chuyện hơn, cậu biết rằng có nhiều người thân không hẳn là chuyện tốt, nếu gặp phải những “người thân cực phẩm” thì còn phiền phức hơn. Đặc biệt đối với gia đình có bố đơn thân như nhà An Nhiên, càng không tránh khỏi lời ra tiếng vào, người thân càng nhiều thì thị phi càng nhiều. An Nhiên cảm thấy may mắn vì chỉ có hai cha con, cuộc sống lặng lẽ và yên tĩnh cũng không đến nỗi.

Nhưng cha qua đời quá đột ngột, An Nhiên nhận ra rằng mình chẳng có đến một bậc trưởng bối nào để có thể thảo luận về mọi thứ. Dù ở cái đất Hồng Kông này, 18 tuổi đã coi như trưởng thành, nhưng với một chàng trai vừa tròn 20 như An Nhiên, thực sự vẫn cần một trưởng bối ở bên để nhờ cậy. Từ sau cái chết của cha, An Nhiên chỉ còn đơn độc một mình. Cũng may sau khi tốt nghiệp cấp ba, An Nhiên đã bắt đầu đi làm. Giờ đây khi cậu 20 tuổi đã có thu nhập ổn định, cộng thêm căn nhà là tài sản của cha, nên cuộc sống cũng không quá bấp bênh.

Ồn đạc mà cha An Nhiên để lại trong hộp ký gửi tại ngân hàng không nhiều, chỉ có giấy tờ nhà và một vài bức ảnh đã ố vàng, mấy

thứ có giá trị như trang sức hay vàng bạc đều không có.

Vì đồ không nhiều nên An Nhiên không tốn bao nhiêu thời gian kiểm kê. Cậu quyết định tiếp tục gửi giấy tờ nhà tại ngân hàng, chỉ có mang về những bức ảnh. Dù sao cũng đã xin nghỉ phép một ngày, bèn tranh thủ dành thời mắt buổi chiều để xem kỹ một lượt.

Về đến nhà, An Nhiên pha một tách cà phê, vừa uống vừa nhàn nhã lật những bức ảnh mang về từ hộp ký gửi ngân hàng. Những bức ảnh này được chụp cách đây nhiều năm, toàn bộ đều là ảnh chụp chung của cha mẹ An Nhiên, trong đó còn có vài tấm chụp hai người đang mặc váy cưới và âu phục.

Có lẽ vì cha không muốn nhìn thấy ảnh mà đau lòng, nên trong nhà trước giờ đều không để ảnh của mẹ. Cha An Nhiên gặp tai nạn quá bất ngờ, chưa kịp dặn dò con trai điều gì đã ra đi. Nếu không phải vì cần thu xếp di vật của cha, An Nhiên vẫn không biết lâu nay ông cất giữ những tấm ảnh của mẹ tại ngân hàng.

Ngoại hình của An Nhiên được di truyền từ mẹ, giống người phụ nữ trong ảnh đến tám, chín phần. Trong ảnh, cha An Nhiên hồi còn trẻ đang bế cậu khi ấy mới chỉ là đứa trẻ sơ sinh, gương mặt nở nụ cười rạng rỡ. An Nhiên xem thật kỹ từng bức ảnh, rồi chọn một bức chụp cả gia đình để trưng trong phòng khách.

“Ồ? Bức ảnh này...” Bàn tay đang lật giở những bức ảnh của An Nhiên bỗng dừng lại, vì thấy một tấm ảnh bị xé mất một nửa.

Trong bức ảnh là một cậu bé khoảng hơn 10 tuổi, tuy nửa bên phải ảnh đã bị xé mất, nhưng từ góc quần áo còn sót lại trong bức ảnh có thể nhận ra đây là ảnh chụp chung của hai người nào đó.

Điều bất ngờ là cậu bé này gần như giống hệt An Nhiên!

Nếu không phải vì dấu vết thời gian lưu lại rất rõ trên bức ảnh đã ố vàng, An Nhiên còn tưởng rằng người trong bức ảnh ấy chính là cậu.

Cậu bé này rốt cuộc là ai? An Nhiên không giống cha nhiều lắm, nên cậu bé này nhìn thế nào cũng không thể là cha cậu hồi còn trẻ.

Không lẽ là một người thân nào đó bên họ đảng ngoại?

Còn nữa, rốt cuộc người đứng bên cạnh cậu bé đó là ai?

Chính vào lúc An Nhiên đang ôm đầy hoài nghi xem xét bức ảnh, đột nhiên cậu thấy toàn thân lạnh toát, cảm giác bị ai đó nhìn lên truyền đến từ sau lưng. Cái cảm giác khó lòng diễn tả, không thể giải thích bằng khoa học ấy càng lúc càng trở nên mãnh liệt, dù biết rằng trong nhà chỉ có một mình mình An Nhiên vẫn không thể không quay đầu lại nhìn.

Quá sức kinh ngạc, đứng phía sau An Nhiên là một cậu bé giống hệt cậu!

An Nhiên sợ hãi đến nỗi tim đập loạn xạ, không kịp nghĩ ngợi đã vội chạy ra cửa với gương mặt hoảng loạn tột độ!

An Nhiên dùng sức đóng cửa lại, vẫn không dừng bước mà chạy một mạch xuống cầu thang, ra đến đường mới dám ngẩng đầu nhìn căn hộ nhà mình ở tầng 3, vẫn chưa hoàn hồn.

“Ban này rốt cuộc là gì vậy?” Sau khi lấy lại bình tĩnh, An Nhiên nhớ lại hình ảnh mình vừa thấy. Dù đứng dưới ánh mặt trời giữa trưa, cậu vẫn cảm thấy toàn thân lạnh buốt.

An Nhiên có thể khẳng định vừa rồi tuyệt đối không phải do mình hoa mắt, cũng loại trừ khả năng có ai đó chơi khăm. Dù từ nhỏ đến lớn An Nhiên hay gặp nhiều tai nạn lớn nhỏ khác nhau, nhưng cậu lại có vận may khiến người khác phải ngưỡng mộ, có thể gặp dữ hóa lành một cách đặc biệt, thậm chí nhờ vậy mà trở thành người nổi tiếng trong công việc của mình. Nhưng hai mươi năm cuộc đời, đây là lần đầu tiên cậu gặp một người đến từ thế giới tâm linh!

“Ban ngày ban mặt mà cũng gặp ma sao? Mà người đó còn giống hệt mình... Đó chắc chắn không phải là mình. Lẽ nào... lẽ nào chính là người trong tấm ảnh ban này?”

Chương 1

Trong khi An Nhiên đang hít thở sâu, thử vài cách khiến bản thân bình tĩnh, lại bất ngờ bị ai đó phía sau vỗ mạnh vào vai khiến cậu vẫn còn đang kích động bật ra tiếng hét thất thanh.

“Lưu Thiên Hoa! Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng có hù dọa người khác kiểu đó nữa!”

An Nhiên quay lại lườm cậu bạn nghịch ngợm, tiếc rằng Lưu Thiên Hoa đã biết tổng tính tình An Nhiên tốt, vốn dĩ không để bụng chuyện gì. Dù đã dùng cách này để dọa An Nhiên nhiều lần, nhưng chưa bao giờ thấy cậu ấy giận thật sự.

Tuy An Nhiên trưng ra bộ mặt như hung thần, nhưng Lưu Thiên Hoa lại cảm thấy cái cậu An Nhiên này thật đáng yêu vì cứ luôn bị dọa bởi cùng một trò đùa như vậy.

Bị An Nhiên lườm nhưng Lưu Thiên Hoa Anh vẫn phản pháo: “Đây đâu phải là lần đầu tiên, phản ứng của cậu có nhất thiết phải khoa trương vậy không? Tôi cũng sắp bị cậu dọa chết rồi đây!”

Nhìn cái vẻ cứng đầu cứng cổ của Lưu Thiên Hoa, An Nhiên chỉ biết lắc đầu cười gượng, chửi cũng không được mà đánh cũng không xong.

Đô thị quốc tế Hồng Kông này tắc đất tắc vàng, không ít người mệt mỏi với môi trường sống đông đúc nên gần đây càng nổi lên một “nhà phố”. Khác với những tòa nhà cao tầng thông thường, mỗi tầng của “nhà phố” chỉ có một hộ gia đình. Không những mỗi tầng đều có ban công, mà tầng một còn có cả sân vườn hoặc chỗ đỗ xe, tầng 3 còn nối với một sân thượng riêng, rất tiện lợi. Vì vậy, ngày càng có nhiều người ưa chuộng nhà phố có mặt bằng rộng như nhà ngoại ô. Đối với

bất động sản nhà phố còn có công ty quản lý, nhân viên quản lý, đã dần xóa bỏ đi những ấn tượng xấu của người dân về quan niệm nhà phố truyền thống như thiếu vệ sinh, lạnh lẽo, nguy hiểm... Bất động sản nhà phố mỗi tòa chỉ có ba tầng, mỗi tầng có một hộ gia đình, vì vậy mối quan hệ giữa hàng xóm với nhau thân thiết hơn nhiều so với những tòa nhà cao tầng có ít nhất hơn một trăm hộ gia đình sinh sống. Cậu sinh viên tên Lưu Thiên Hoa này là hàng xóm sống tại tầng bên dưới nhà An Nhiên. Vì hai người bằng tuổi nên quan hệ khá tốt.

An Nhiên cũng là một trong số ít người biết Lưu Thiên Hoa ngoài việc là sinh viên ra còn có một thân phận khác...

“Đầu óc cậu để đâu rồi đấy, cứ đứng đực ngoài cửa làm gì? Tôi gọi cậu mấy câu rồi mà cậu có nghe đâu. Theo tôi thấy, ấn đường của thí chủ có màu đen, nét mặt lo âu, sắp tới chắc chắn có tai họa gì. Nói cho cậu nghe, cậu quen biết đạo gia ta đây quả đúng là phúc phận mấy đời! Chỉ cần một chút tiền thôi, tôi sẽ giúp cậu tiêu tai giải ách. Đảm bảo có ma thì trừ ma, không có ma thì...”

An Nhiên cắt ngang lời khoe khoang khoác lác không ngừng của cậu bạn, nói: “Dừng lại! Bây giờ mới là giữa tháng, sao cậu lại mang cái lý thuyết đấy để đi kiếm tiền từ người quen vậy? Bộ cậu tiêu hết tiền nhanh đến vậy sao?”

Cái chàng sinh viên bề ngoài trông cũng giống con người này, thực ra vẫn còn một thân phận kinh thiên động địa khác: thần côn^㉔!

Lưu Thiên Hoa không chỉ chìm đắm vào những sự kiện tâm linh, mà còn dồn hết tâm trí vào nghiên cứu phong thủy vận mệnh, đuổi ma trừ tà. Lên đại học, cậu ta chọn ngành kiến trúc cũng chỉ vì mong muốn được lặn sâu sang phong thủy.

Vì suốt ngày đắm đầu vào những thứ quái dị một cách bí ẩn, Thiên Hoa gây xích mích với gia đình, trong một phút nóng giận đã bỏ nhà đi, sau đó đến ở trong một căn hộ bỏ trống đứng tên ông nội. Chàng trai mặt dày này thậm chí còn lấy căn hộ đó làm nơi để hành nghề thần côn kiếm sống, ngày nào cũng sống trong tình trạng rỗng túi đến nơi.

Đối với Lưu Thiên Hoa, điều đáng mừng nhất, cũng là nguyên nhân giúp cậu kiên trì không khuất phục gia đình, chính là người chị duy nhất ủng hộ cậu phát triển trong lĩnh vực phong thủy vận mệnh, mỗi tháng đều gửi cho cậu ít tiền tiêu, tuy không nhiều, nếu chỉ dựa vào số tiền đó thì không thể sống được. Nhưng nhận được chỗ tiền ấy, cộng thêm nỗ lực làm việc chăm chỉ, Thiên Hoa ít nhất cũng không bị đói.

“Ồi dào, công việc không tốt lắm! Lại không kiếm được ông chủ nào nuôi, nên đành phải ăn vỏ cây thôi.”

“Lại còn kiếm ông chủ nữa! Cậu là hoa hậu hộp đêm chắc?”

“Các cậu nói chuyện gì trước cửa thế? Ai đáng thương đến nỗi phải ăn cả vỏ cây vậy?” Tiếng cười khúc khích phát ra từ phía sau, quay đầu lại thấy một cô gái dáng vẻ hiền lành đang đứng sau lưng hai người nở nụ cười trong trẻo.

Cô gái tên Quách Vũ Linh này là hàng xóm sống cùng tòa nhà với An Nhiên và Lưu Thiên Hoa, cũng là người chuyển đến ở sớm nhất trong ba người, có thể xem là ma cũ. Quách Vũ Linh tính tình dịu dàng, thích giúp đỡ người khác, lại thường hay chăm sóc cho An Nhiên và Lưu Thiên Hoa, nên hai người gọi cô là chị Vũ Linh, yêu mến và kính trọng như chị gái ruột.

Không ngờ câu nói ban nãy bị Quách Vũ Linh nghe được, Lưu Thiên Hoa dù mặt dày đến mấy cũng đỏ bừng mặt, không biết nói gì trước ánh nhìn tính nghịch của Vũ Linh.

Thấy Thiên Hoa có vẻ xấu hổ, Quách Vũ Linh cũng hiểu và không hỏi thêm nữa. Cô giơ chiếc túi nilon trong tay lên, cười nói: “Tôi chuẩn bị làm bữa tối, nếu không ngại thì hai cậu sang ăn cùng đi. Hôm nay tôi mua nguyên liệu nấu súp đấy!”

Nghe nói đến đồ ăn lại có súp, mắt Lưu Thiên Hoa tức thì sáng lên, nhưng vẫn làm bộ nói: “Vậy... vậy thì ngại quá! Chị phải biết là An Nhiên có biệt danh vua dạ dày đó, mà đặc biệt rất thích ăn thịt, trong nửa giờ có thể ăn hết cả núi thịt cỡ một quả đồi...”

An Nhiên dùng tay ấn mạnh đầu Lưu Thiên Hoa xuống, nói: “Cậu muốn ăn thịt thì cứ nói thẳng ra, đừng có lôi tôi vào!”

“Tôi có nói bậy bạ đâu! Tôi đã tận mắt chứng kiến nhé!”

“Không thể nào! Cậu thấy ở đâu?”

“Trong giấc mơ.” Lưu Thiên Hoa trả lời một cách dứt khoát.

“...”

Quách Vũ Linh đứng bên cạnh nhìn hai chàng trai cãi nhau, cười khúc khích: “Không sao cả, tôi mua khá nhiều thịt nè! Đảm bảo khiến hai cậu ăn no căng.”

Nghe Quách Vũ Linh nói vậy, Lưu Thiên Hoa liền tiến lên phía trước mặt đầy nịnh bợ: “Em đã nói chị Vũ Linh là người tốt nhất mà. Ai cưới được chị thì đúng là phúc cả đời tu được! Đây đây đây, mấy đồ này để em cầm đỡ cho.”

Quách Vũ Linh lắc đầu dờ khóc dờ cười, không từ chối sự giúp đỡ của Lưu Thiên Hoa, cô đưa cho cậu cầm hết chỗ đồ nặng trên tay rồi lấy chìa khóa từ trong túi ra mở cửa.

“A!”

Tiếng kêu bất ngờ từ phía sau khiến Vũ Linh dừng bước, cô quay lại hỏi đầy khó hiểu: “Sao thế? An Nhiên?”

Lưu Thiên Hoa cũng bị dọa bởi tiếng kêu bất ngờ của cậu bạn đứng bên, nói: “Đột nhiên cậu hét lên cái gì vậy?”

Bị hai người nhìn chăm chăm, An Nhiên ngượng ngùng gãi gãi mặt, nói: “Xin lỗi, ban nãy nhìn chị Vũ Linh mở cửa, tôi bất chợt nhớ ra tôi quên mang theo chìa khóa khi ra khỏi nhà.”

Không ít người chọn ở nhà phố vì mặt bằng rộng, hoặc vì muốn hưởng thụ sự yên tĩnh cách xa chốn đô thị này. Nhưng sự yên tĩnh đôi khi cũng có cái giá của nó.

Giống như An Nhiên lúc này quên mang theo chìa khóa khi ra khỏi nhà, xung quanh không có cửa hàng vật liệu ngũ kim nào, muốn gọi thợ mở khóa cũng phải mất khá lâu mới tới. Nếu Quách Vũ Linh không mời cậu sang ăn cơm, chắc chỉ còn cách đứng ngoài đường.

“Vậy tôi mới nói con người cậu ngay thẳng như thế làm gì? Chỉ cách một tầng thôi, cậu trèo từ ban công nhà tôi vào là được mà!” Sau bữa ăn, Lưu Thiên Hoa lấy lý do “cô nam quả nữ không được ở riêng trong phòng, nhờ đâu thú tính của An Nhiên trỗi dậy lại làm càn”, nên vẫn một mực nấn ná ở nhà Quách Vũ Linh. Tính tình Quách Vũ Linh vốn hiền lành, thấy vậy chỉ cười chứ không nói gì.

Nhìn Lưu Thiên Hoa vừa dùng tăm xỉa răng vừa xem TV, ung dung như thể chính mình mới là chủ nhà, An Nhiên âm thầm cảm thấy khinh bỉ bản mặt dày của cậu bạn, nói: “Dù sao trèo qua cửa sổ cũng rất nguy hiểm, đợi một chút cũng không sao, tôi không muốn phải đập vỡ cửa sổ đâu.”

Lưu Thiên Hoa nghe vậy liền xua tay, nói: “Thôi vậy, tôi với cái người ngay thẳng quá mức như cậu không cùng chung ngôn ngữ rồi, cậu không cảm thấy trèo cửa sổ cảm giác rất kích thích sao?”

“Không.”

“...”

Quách Vũ Linh nhìn hai người nói chuyện, khẽ cười: “Cũng may An Nhiên ở đây. Không ngờ tay nghề nấu nướng của cậu tốt vậy, có cậu giúp, món ăn làm ra rất ngon!”

Lưu Thiên Hoa nghe thế cũng liếm môi liếm mép ra chiều chưa thỏa mãn, nói: “Chị nói đúng đấy, không ngờ món ăn cậu nấu lại có hương vị tuyệt hảo như thế. Không phải vì muốn tán gái mà học nấu ăn đấy chứ?”

An Nhiên đảo mắt, thực sự không hiểu sao những thứ tốt đẹp qua miệng của cái tên Lưu Thiên Hoa này đều trở nên biến thái như vậy. An Nhiên nói: “Mẹ tôi mất sớm, trong nhà chỉ có hai bố con, thường

phải có ai đó phụ trách việc nhà nên từ nhỏ tôi đã biết nấu mấy món ăn đơn giản. Còn Thiên Hoa cậu ở một mình, chắc cũng phải biết nấu mấy món đơn giản đúng không?”

“Còn lâu! Quân tử mà phải vào bếp ư, tôi toàn đi ăn ngoài thôi.”
Lưu Thiên Hoa nói như thế chuyện đương nhiên.

An Nhiên nói: “Cậu cứ nói là do bản thân mình lười đi! Lại còn bày đặt quân tử... Đừng cố dắt vàng lên mặt. Nhưng ngày nào cũng ra ngoài ăn, cậu có nhiều tiền như thế hả?”

Không phải An Nhiên coi thường cậu ta, cùng mà vì cậu biết quá rõ tình trạng tài chính của Lưu Thiên Hoa như thế nào. Cái con người ấy nói trắng ra đúng là người kiếm được bao nhiêu tiêu hết bấy nhiêu... Mà không! Nói như thế lại đề cao cậu ta quá, thu nhập của cậu ta giống như kỳ đèn đỏ của phụ nữ vậy, mỗi tháng chỉ có một lần, qua một tuần thôi là hết.

Lưu Thiên Hoa vênh mặt tự hào nói: “Tất nhiên là tôi không có nhiều tiền đến vậy, nhưng chẳng phải vẫn có mấy món như mì ly vừa ngon vừa rẻ lại không phải rửa bát đó ư?”

An Nhiên không biết phải nói gì hơn. Cậu có thể khẳng định cái con người này nếu tiếp tục sống như thế, nhất định sẽ đoản mệnh!

“Quá đáng thế! Biểu cảm của cậu như thế muốn nói ‘loại người như cậu nhất định sẽ chết sớm’ ấy.”

“... Im đi! Cậu là con giun trong bụng tôi đấy à?”

Ánh cười trong mắt Lưu Thiên Hoa càng sâu hơn. Mỗi lần cười, đôi mắt cậu ta lại lấp lánh như hai vì sao, cả cơ thể đều rung lên khiến người bên cạnh bất giác cảm thấy dễ chịu. Đây cũng là lý do vì sao dù Lưu Thiên Hoa hay nói năng nhảm nhí, nhưng An Nhiên chưa bao giờ thực sự giận cậu ta.

Quách Vũ Linh bị câu chuyện của hai chàng trai chọc cười đến mức phải lấy tay che miệng, bèn đứng lên nói: “An Nhiên, hai cậu cứ vừa xem TV vừa đợi đi! Giờ này chắc thợ mở khóa cũng sắp đến nơi rồi.”

An Nhiên kéo Quách Vũ Linh đang chuẩn bị dọn dẹp bát đĩa, nói: “Mấy việc này chị để Thiên Hoa làm là được rồi.”

“Này này!” Câu nói của An Nhiên ngay lập tức bị đáp trả bởi tiếng kêu bất mãn của Thiên Hoa. Nhưng sự phản kháng ấy chỉ nhận lại cái trừng mắt của An Nhiên: “Đồ ăn là do chị Vũ Linh mua, cơm là do chúng tôi nấu, bát đĩa giao cho cậu chắc cũng không quá đáng phải không?”

“... Coi như cậu giỏi!”

Lưu Thiên Hoa ỉu xìu bước vào bếp, bỗng dừng như chợt nhớ ra chuyện gì, cậu ta bèn chộp lấy ba lô để trên ghế, lấy ra một chiếc vòng.

Chiếc vòng là một chuỗi hạt đá màu đen được xâu lại đơn giản bởi một sợi dây màu nâu. Hạt đá có hình elip, nhẵn và sáng, khi ánh sáng phản chiếu lên bề mặt hạt sẽ tụ thành hình ngôi sao, ánh sao sáng nằm giữa màu đen của đá càng trở nên nổi bật.

An Nhiên hỏi một cách thiếu chắc chắn: “Đây là... đá núi lửa?”

Lưu Thiên Hoa thở dài bất lực: “Biết ngay cậu sẽ nói thế mà... Người nghiệp dư vẫn là người nghiệp dư! Nhìn thấy đá đen lại bảo đá núi lửa.”

Quách Vũ Linh xem xét chiếc vòng tiên tay Lưu Thiên Hoa với vẻ hứng thú, nói: “Tôi biết! Đây là đá diopside sao đen mà mọi người hay gọi phải không? Chẳng trách ánh sáng hình ngôi sao trên đó đẹp như vậy, khúc xạ lấp lánh, kết cấu của loại đá này rất tốt đấy!”

Lưu Thiên Hoa giơ ngón tay cái về phía Vũ Linh, nói: “Vẫn là chị Vũ Linh hiểu biết nhiều, không như một số người, bất kể là đá mã não đen hay đá thiên thạch đen, chỉ cần có màu đen là nghĩ ngay thành đá núi lửa. Mà kể cả đây có là đá núi lửa thật đi chăng nữa, nó cũng chia thành rất nhiều loại khác nhau mà.”

Vũ Linh búng nhẹ vào trán Lưu Thiên Hoa, nói: “Cậu đừng bắt nạt An Nhiên nữa, con gái hầu như ai chẳng thích trang sức bằng đá,

thường biết ít nhiều về lĩnh vực này. An Nhiên là con trai, không biết cũng không có gì lạ!”

Lưu Thiên Hoa thì thầm vẻ bất bình: “Tại sao ai cũng thích bênh cậu ta? Cậu ta rõ ràng còn không đẹp trai bằng em, cũng không phong lưu phóng khoáng bằng em.”

An Nhiên nhếch mép, cậu đã từng thấy những người tự luyện, nhưng chưa bao giờ gặp ai tự luyện đến mức độ này. Ngay cả Quách Vũ Linh cũng không chịu được mà trưng vẻ mặt kỳ quặc khi nghe câu nói ấy.

Không thể chịu nổi việc Lưu Thiên Hoa tự thối phòng bản thân, An Nhiên bèn ngắt lời ba hoa của đối phương, nói: “Cậu lấy chiếc vòng này ra chỉ để khoe khoang kiến thức về đá của cậu đấy à?”

“Tất nhiên là không! Tôi mà nhạt nhẽo như vậy sao?”

“... Xin lỗi nha, nhưng tôi thấy cậu đúng là nhạt nhẽo đấy.”

Nghe An Nhiên nói, Quách Vũ Linh không nhịn được bật cười khúc khích.

Lưu Thiên Hoa kêu lên oan uổng: “Quá đáng quá! Tôi thực sự có chuyện nghiêm túc cần nói. An Nhiên, câu tôi nói lúc trước không phải đùa đâu, khí sắc của cậu thực sự không ổn. Không! Phải là rất không ổn mới đúng. Đá diopside sao đen có thể ngăn chặn được tà ma, hơn nữa chiếc vòng này còn được khai quang bởi một cao nhân, đeo trên người đảm bảo sẽ được an toàn.”

An Nhiên nhìn chiếc vòng đá trong tay Lưu Thiên Hoa, im lặng không nói gì. Đúng lúc Lưu Thiên Hoa đang đoán xem có phải đối phương đã bị lời nói của mình làm cảm động đến mức không nói nên lời hay không, đồng thời định nói thêm câu gì đó để hoạt náo không khí, An Nhiên liền mở miệng nói: “Lưu Thiên Hoa, cậu lại muốn ra tay với người quen, gần đây cậu thiếu tiền đến vậy sao?”

Lưu Thiên Hoa thề rằng khoảnh khắc ấy cậu ta thật sự muốn giết người.

Thấy dáng vẻ sắp ầu đã đến nơi của cậu bạn, An Nhiên vội vàng xoa dịu: “Được rồi, đừng giận, không phải ai cũng phân biệt được mà.”

Cầm lấy chiếc vòng hộ mệnh mà Lưu Thiên Hoa cực lực khuyến khích, An Nhiên bất giác nhớ lại vụ gặp ma trong nhà ban nãy. Tuy vẫn nghi ngờ về tác dụng của chiếc vòng đá, nhưng mua về để bản thân yên tâm hơn cũng tốt, An Nhiên bèn hỏi giá.

“Đều là người quen với nhau, tôi giảm cho cậu 20%. Giá hữu nghị 2000 tệ.”

“Đắt thế!”

“Không đắt đâu! Giá của đá diopside sao đen vốn cao hơn đá thiên thạch đen và đá mã não đen, mà hạt đá vừa to vừa thấy rõ hình ngôi sao như thế càng hiếm thấy. Hơn nữa để khai quang cho chiếc vòng đá này, tôi đã phải đích thân mời một vị cao nhân giúp đỡ, vốn dĩ định mang về để bán với giá cao đấy!”

Nghe Lưu Thiên Hoa nói vẻ đáng thương, An Nhiên ra chiều đã hiểu, Quách Vũ Linh cũng lại gần giải thích: “Giá đó thực ra cũng không phải đắt, mấy năm gần đây người ta chuộng đồ bằng đá, giá cả chung tăng lên không ít. Mà kết cấu đẹp như thế này ở ngoài kia có tiền cũng chưa chắc đã mua được. Cộng thêm giá khai quang nữa thì 2000 tệ coi như giá hợp lý rồi.”

Thấy có người nói tốt cho mình, Lưu Thiên Hoa đột nhiên cảm động như thể “kẻ sĩ nguyện chết vì người tri kỷ”: “Đúng rồi! Đúng rồi! Việc ‘khai quang’ mà bên ngoài người ta nói, hầu hết chỉ là đi hai vòng trước bàn thờ để tượng trưng thôi. Còn chiếc vòng này không như vậy! Nó có tác dụng thật đấy.”

Nghe hai người nói, An Nhiên thực sự cảm thấy có chút động lòng. Tuy cậu thường cười nhạo việc Lưu Thiên Hoa làm thần côn, nhưng An Nhiên vẫn tin vào con người của cậu ta. Hơn nữa chiếc vòng này cũng rất vừa mắt An Nhiên, xung quanh cậu đúng là có xảy ra chuyện kỳ lạ thật, vì vậy An Nhiên quyết định sẽ mua nó.

“Tôi không mang theo nhiều tiền như vậy, ngày mai tôi đưa cậu được không?”

“Được chứ.” Lưu Thiên Hoa đáp vẻ thoải mái, đồng thời ngăn An Nhiên đang định đeo chiếc vòng lên người, yêu cầu cậu 10 giờ tối mới được đeo.

An Nhiên đầy nghi hoặc nhìn chiếc vòng trong tay, nói: “Ngay cả thời gian đeo cũng bị hạn chế à?”

“Cũng không phải bắt buộc đeo đúng vào giờ đó, chỉ là nếu như không vội, cậu cứ đợi đến giờ đẹp rồi đeo đi!”

Nghe vậy An Nhiên cũng không hỏi thêm nữa. Dù sao như cậu ta nói, việc đeo vòng cũng không có gì phải vội.

Kỹ năng của thợ khóa rất tốt, rất nhanh đã mở được khóa, còn đề xuất cho An Nhiên dùng một số loại khóa điện tử kiểu mới. An Nhiên suy tính, từ giờ trở đi cậu sẽ phải bắt đầu cuộc sống chỉ có một mình, cũng muốn nâng cao tính an toàn, chống trộm của ngôi nhà, nên không cần suy nghĩ nhiều bèn mua lấy một bộ.

Được thêm một mối làm ăn, người thợ mở khóa vui vẻ lắp đặt khóa cửa mới với tốc độ một lần nữa khiến An Nhiên phải kinh ngạc.

Thành thật mà nói, khi đóng cửa lại, An Nhiên vẫn còn bị ám ảnh, đặc biệt là giờ đây trong ngôi nhà chỉ còn mình cậu. Nếu không tính tầng trên, một người ở trong không gian hơn 60 mét vuông thực sự quá rộng, lạnh lẽo không có hơi người, điều này khiến An Nhiên nảy sinh ý nghĩ muốn cho thuê phòng.

Càng nghĩ càng thấy ý tưởng cho thuê phòng này cũng ổn, cậu ở một mình, vốn dĩ không sử dụng hết cả căn nhà rộng như thế. Hơn nữa có người ở chung, lỡ có gặp ma lần nữa thì còn có người chia sẻ cùng? Kể cả người đó không thể giúp ích gì, ít nhất cũng không phải sợ hãi một mình.

Với động cơ không đơn giản ấy, An Nhiên quyết định sẽ cho thuê phòng.

Quay về phòng của cha, từng bức ảnh vàng ố rơi vãi trên sàn nhà. An Nhiên căng thẳng nhìn ngó xung quanh, xác nhận không có gì bất thường mới bắt đầu thu dọn chỗ ảnh dưới đất. Dần dần An Nhiên cũng lấy lại can đảm, sau khi xếp tất cả ảnh vào chiếc hộp gỗ, chỉ trừ bức ảnh bị xé mất một nửa, An Nhiên xem kỹ lại lần nữa.

Tuy lúc hồn ma xuất hiện, An Nhiên quá hoảng sợ chỉ biết nhanh nhanh chóng chóng chạy ra khỏi nhà, nhưng cậu vẫn nhớ rõ dáng hình nhợt nhạt mơ hồ ấy có một gương mặt giống hệt gương mặt cậu.

Tổng hợp các sự kiện diễn ra trước và sau, An Nhiên nhớ lại, khi đó chuyện xảy ra đúng vào lúc cậu đang xem bức ảnh kỳ lạ này, người trong bức ảnh vừa hay lại có ngoại hình rất giống cậu, điều này rất đáng để tìm hiểu, suy ngẫm.

Liệu hồn ma xuất hiện trong nhà cậu có phải chính là vong, hồn của cậu bé trong bức ảnh hay không?

Chương 2

Sau khi đeo chiếc vòng Lưu Thiên Hoa đưa cho, An Nhiên không thấy vận khí có gì thay đổi rõ rệt. Thay vào đó, kể từ khi nhìn thấy bóng ma cậu bé giống hệt mình, An Nhiên có cảm giác một công tắc nào đó trong cơ thể đã được bật lên. Những ngày sau đó, An Nhiên liên tiếp nhìn thấy những thứ kỳ quái, có những thứ hình thù không khác con người là mấy, nhưng có những thứ chỉ là một bóng trắng mờ hồ, lại có những thứ còn không mang hình người!

Có lúc, chúng đứng sẵn ở một vị trí nào đó, nhưng phần lớn đều đột ngột xuất hiện rồi bất ngờ biến mất. Dù đã qua mấy ngày nhưng An Nhiên vẫn không thể quen với cuộc sống mới này. Phải nói là, dù thời gian đã trôi qua bao lâu thì người ta cũng khó mà quen với việc “gặp ma” được.

Dù nhìn thấy bao nhiêu lần, An Nhiên vẫn cảm thấy vô cùng sợ hãi!

Đầu óc còn đang suy nghĩ về những điều khó tin trải qua mấy ngày gần đây, An Nhiên bước về phía tòa nhà thương mại nơi công ty cậu làm việc, bất ngờ bị đồng nghiệp kế toán Mẫn Nhi vỗ vào vai.

“Chào buổi sáng.”

Công ty mà An Nhiên làm việc có nhà máy ở đại lục, vì vậy ông chủ thường xuyên không có mặt ở Hồng Kông. Mỗi tuần làm việc năm ngày thì có ít nhất bốn ngày công ty trong tình trạng “không người lái”. Vừa hay đang trong giai đoạn hậu năm mới, nên thời gian đi làm của nhân viên càng “đàn hồi” hơn.

Đây cũng là ưu điểm của các công ty nhỏ, mức độ tự do khá cao, không nghiêm ngặt như các công ty lớn. Thêm nữa, vì số lượng nhân viên không nhiều nên mối quan hệ giữa các đồng nghiệp khá khăng khít, tình trạng ganh đua, mưu mô chốn công sở cũng rất ít khi xảy ra.

Công ty của An Nhiên chỉ có hơn ba mươi nhân viên, phần lớn là nhân viên nữ, có thể hình dung là âm thịnh dương suy. Tính cả An Nhiên, toàn công ty chỉ có năm nhân viên nam.

An Nhiên là người nhỏ tuổi nhất trong công ty, tính tình nhu thuận, trung thực, không bao giờ tỏ ra hung hăng nên rất được đồng nghiệp nữ trong công ty yêu quý, nói là “tam thiên sủng ái tại nhất nhân” cũng không ngoa.

Trong các đồng nghiệp, người có mối quan hệ tốt nhất với An Nhiên là Mẫn Nhi, chỉ hơn cậu một tuổi. Tuy Mẫn Nhi có hơi nhiều chuyện, nhưng không ác ý với ai bao giờ, An Nhiên thích kết bạn với một người đơn giản như vậy.

Còn cách công ty một đoạn, hai người vừa đi vừa nói chuyện, Mẫn Nhi hỏi: “Lúc trước chẳng phải cậu bảo một mình ở trong căn nhà quá rộng sao? Cậu có định cho thuê phòng không? Tôi quen một người bạn làm môi giới nhà đất ở khu phía nhà cậu, nếu muốn tôi sẽ giới thiệu cho!”

“Cảm ơn chị, nhưng không cần thiết đâu, căn phòng thừa và tầng thượng em đều cho thuê cả rồi.”

“Ồ! Nhanh vậy sao? Cậu đăng tin cho thuê phòng chưa được mấy ngày mà?”

Thực ra, An Nhiên cũng không ngờ có thể tìm được khách thuê nhà nhanh đến vậy, chỉ có thể nói rằng do môi giới nhà đất làm việc hiệu quả, chỉ vài ngày đã cho thuê được hai căn phòng nhà An Nhiên.

Thông thường, khi cho thuê nhà phố, để có được lợi nhuận cao nhất, chủ nhà thường sửa lại kết cấu trong nhà, chia thành nhiều phòng nhỏ riêng rẽ rộng khoảng 10 mét vuông, thường gọi là “căn hộ chia nhỏ”.

Nhưng An Nhiên không nỡ làm thay đổi quá nhiều ngôi nhà lưu giữ ký ức những ngày còn sống với cha, vậy nên cậu chỉ cho thuê căn phòng thừa và tầng thượng. Cho thuê tầng thượng có nhà hợp pháp hay không, An Nhiên cũng không quan tâm. Dù sao mọi người đều làm như thế cả, ai mà không muốn tận dụng không gian rộng của tầng thượng chứ? Cứ chờ đến lúc bị thông báo giải tán rồi tính sau!

Điều thú vị là An Nhiên vẫn chưa hề nhìn thấy tướng mạo những vị khách thuê nhà của mình ra sao, vì người đến xem nhà và ký hợp đồng không phải khách thuê nhà mà là anh trai của họ.

Chàng trai tên Lâm Dũng này khoảng 26, 27 tuổi, trái ngược với cái tên nghe có vẻ dũng mãnh của anh ta, Lâm Dũng là một chàng trai hiền lành, nho nhã, nói năng nhẹ nhàng, lịch sự, lại hài hước, rất nhanh chóng chiếm được cảm tình của An Nhiên. Thậm chí khiến cậu con một như An Nhiên phải thầm cảm thấy ganh tị với hai người khách thuê nhà chưa từng biết mặt kia.

An Nhiên trước giờ luôn muốn có một người anh trai! Nhìn anh cả nhà họ Lâm, cậu biết đây là một người rất thương các em. Không nói đâu xa, có mấy người anh trai đích thân đi tìm thuê phòng cho em trai như vậy? Ở cái đất Hồng Kông tắc đất tắc vàng này, thuê nhà là một vấn đề vô cùng nan giải! Có biết bao nhiêu sinh viên tốt nghiệp ra trường đã lo bạc cả tóc, mới tích góp được một phần tiền mua nhà?

Tuy chưa biết mặt hai vị khách thuê nhà, nhưng vì ấn tượng tốt với Lâm Dũng nên An Nhiên đã đồng ý cho thuê căn phòng và tầng cùng thượng. Nhưng đối phương không biết, An Nhiên đồng ý nhanh như vậy là vì đôi mắt âm dương^[1] kia đã khiến cậu rơi vào tình trạng “chim sợ cành cong”, chỉ mong nhanh chóng tìm được người ở cùng qua mỗi đêm...

Lúc ký hợp đồng thuê nhà là lần thứ hai An Nhiên gặp Lâm Dũng. Lần này, Lâm Dũng không mặc trang phục thường ngày, thay vào đó là một bộ âu phục đắt tiền, dáng vẻ rõ ràng là một người thành đạt.

An Nhiên thừa nhận bản thân mình thật nông cạn, chỉ vì Lâm Dũng thay đổi trang phục mà bỗng cảm thấy anh ta có khí chất đặc biệt hẳn, phải nói là... chàng trai họ Lâm khoác trên mình bộ âu phục hàng hiệu đắt đỏ này đã khiến An Nhiên hiểu rõ thế nào là “vương bát chi khí”^[4].

Vốn giỏi đoán ý người qua sắc mặt, Lâm Dũng nhanh chóng cảm nhận được sự gượng gạo của An Nhiên, bèn tìm vài câu chuyện mà cậu nghĩ An Nhiên sẽ hứng thú để làm dịu bầu không khí, trong đó nhiều câu chuyện liên quan đến hai người em trai Lâm Phong và Lâm Tuấn - hai người sẽ ở cùng nhà với An Nhiên.

Khi nghe tên anh hai nhà họ Lâm, An Nhiên chợt sững người, tên họ người này giống một nam nghệ sĩ từng nổi tiếng một thời. Thấy vẻ mặt lạ lùng của An Nhiên, Lâm Dũng cười nói: “Là chữ “Phong” với bộ “kim”, không phải chữ “Phong” trong từ “đỉnh núi”^[5]. Ông nội tôi xuất thân là lính đặc chủng, có sức mạnh đáng kinh ngạc. Ông ghét văn thích võ, mong muốn con cháu trong gia đình có người kế thừa sự nghiệp của mình, nên đã đặt tên cho thằng cháu trưởng tôi đây là Lâm Dũng. Tiếc là tôi không thích học võ, khiến các trưởng bối trong gia đình thất vọng. Vậy nên khi đứa cháu thứ hai ra đời, ông lại tiếp tục kiên trì đặt lên là Lâm Phong, kỳ thực cha tôi không thích cái tên này, nhưng không thay đổi được ý ông nên đành chịu”.

An Nhiên muốn hỏi lần này ông nội Lâm Dũng đã đạt được ước nguyện chưa, nhưng nghĩ bụng thời đại bây giờ đã khác trước, còn có mấy người chấp nhận bỏ thời gian, công sức đi học võ công? Thi đại học, lấy được vài cái bằng mới là quan trọng.

Nghĩ tới cái tên Lâm Tuấn chẳng có vẻ gì là người học võ, có lẽ ông nội họ qua hai lần thất vọng nên cuối cùng cũng đã từ bỏ? Đây quả là nỗi buồn phiền đối với ông, nên An Nhiên không tiếp tục hỏi thêm nữa.

Theo những gì Lâm Dũng nói, Lâm Phong là một người vô cùng trầm mặc, người không quen biết thường rất khó tiếp xúc với anh ta. Còn cậu em út Lâm Tuấn tính tình cởi mở, có đôi chút thiếu gia nhưng

bản tính không xấu. Lâm Dũng còn nói đùa, nếu để anh ta mô tả thì cậu em út chính là một đứa “ngạo kiều⁶”.

Sau khi nghe Lâm Dũng miêu tả, thay vì ngạc nhiên bởi hai chữ “ngạo kiều” mà đối phương nói ra, An Nhiên lại càng lo lắng về cuộc sống cùng nhà sắp tới. Lúc trước, vì thấy Lâm Dũng là người rất được nên cậu đã nhanh chóng đồng ý cho thuê phòng, nhưng bây giờ nghe anh ta mô tả, tính cách hai người em trai này đều khó tiếp xúc cả?

Cái cậu Lâm Phong kiêu lờ thì cũng được, nhưng còn cậu chàng ngạo kiều kia... An Nhiên thực sự không muốn sống chung với một cậu thiếu gia được chiều chuộng thái quá chút nào!

“Em trai tôi nhờ cậu chăm sóc nhé.” Nhìn Lâm Dũng gương mặt tươi cười, An Nhiên có cảm giác đã bước lên thuyền địch, không còn đường lui nữa rồi...

“Nghe có vẻ thú vị đấy!” Sau khi nghe An Nhiên kể lại, dáng vẻ đau khổ của cậu khiến Bản Mẫn Nhi cười không ngớt.

Thấy sự hả hê của cô bạn trước nỗi đau của mình, An Nhiên bất mãn: “Chị thấy vui chứ em thì lo muốn chết đi được. Nghe những gì anh Lâm nói là thấy cả hai người đó đều khó tiếp xúc, rồi thay họ đã ký liền một năm hợp đồng thuê nhà rồi! Em bắt đầu thấy hối hận vì đã quyết định cho thuê phòng.”

Mẫn Nhi cười khúc khích, nói: “Nhìn cậu bị cái cậu Lâm đó dọa kìa... Tôi thấy cậu lo bò trắng răng rồi đó. Không cần biết hai người đó khó tiếp xúc đến mức nào, nhưng tôi thấy chẳng có ai mà An Nhiên cậu không thể làm quen được cả.”

Câu nói này của Mẫn Nhi không phải chỉ để an ủi hay khen ngợi suông đâu. Tuy ngoại hình của An Nhiên không quá xuất chúng, nhưng sự thanh tú nơi cậu khiến người khác rất thuận mắt, cảm giác sạch sẽ, gọn gàng, thường khiến người tiếp xúc với An Nhiên bất giác bỏ qua sự thận trọng, muốn trở nên thân thiết với cậu. Tính tình An

Nhiên lại trung thực, lễ phép, mọi người đều không thể dừng được mà yêu quý cậu như một cậu em trai hàng xóm.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, rất nhanh đã bước vào trong tòa nhà thương mại. Vì thời gian làm việc của công ty khá tự do, hai người đã tránh được lúc cao điểm nhất, nên không cần đợi quá lâu thang máy đã đến.

Khi cửa thang máy từ từ mở ra, An Nhiên lúc này đang nói chuyện với Mẫn Nhi, ánh mắt lướt nhanh vào trong thang máy, giọng nói của cậu bất ngờ ngưng bật, bước chân cũng trở nên cứng đờ, đứng trước cửa thang máy không biết nên tiến vào hay lùi lại.

Rõ ràng bóng đèn trong thang máy đều hoạt động bình thường, nhưng ánh sáng trong đó không hiểu sao âm đạm hơn mọi ngày rất nhiều. Một người đàn ông cao mảnh khảnh đứng trong góc phải thang máy, quay lưng ra phía cửa. Cảnh tượng kỳ lạ ấy khiến người khác cảm thấy dựng tóc gáy.

Theo lý mà nói, khi thang máy xuống đến sảnh, người bên trong phải bước ra mới đúng, nhưng người này không nhúc nhích mà chỉ đứng im một góc, mặt quay vào trong. Cộng thêm luồng khí lạnh khác thường trong thang máy và ánh đèn nhờ nhờ, An Nhiên qua mấy lần nhìn thấy ma đã có kinh nghiệm, lập tức nhận ra bản thân lại nhìn thấy mấy thứ không nên thấy.

Nếu chỉ có mình An Nhiên, cậu nhất định sẽ lùi ra ngoài, quyết không đi thang máy này. Nhưng cậu đang đi cùng Mẫn Nhi, một chân đã lỡ bước vào thang máy, nếu bây giờ lùi lại thì đáng ngờ quá. An Nhiên không muốn người khác biết mình có đôi mắt âm dương, cậu chỉ muốn sống một cách bình thường, không muốn bị mọi người chú ý.

Ngoài An Nhiên và Mẫn Nhi, phía sau còn có hai người nữa, vậy thì... không nên lo lắng quá nhỉ?

“An Nhiên, cậu sao thế?” Thấy lạ vì An Nhiên bất ngờ dừng lại, Mẫn Nhi bèn vỗ vào vai cậu.

“Không có gì.” An Nhiên lắc đầu trả lời, trong lòng ngẫm cổ vũ bản thân rồi miễn cưỡng bước vào thang máy.

Vừa bước vào trong, An Nhiên ngay lập tức cảm thấy luồng khí lạnh thấu xương. Thấy ba người còn lại cũng sồn da gà, An Nhiên biết không phải chỉ mình cậu cảm nhận được cái lạnh ấy.

Mẫn Nhi lên tiếng phàn nàn: “Điều hòa trong này mở mạnh quá đấy nhỉ?”

An Nhiên biết không phải do điều hòa, nhưng không thể nói với Mẫn Nhi, chỉ biết âm ừ đáp lại, đồng thời chọn chỗ đứng cách xa hồn ma kia nhất.

Công ty của An Nhiên nằm trên tầng 14 của tòa nhà, hai người đi thang máy cùng cậu bấm dừng ở tầng 18 và 23. Trong vài phút ngắn ngủi, An Nhiên cố gắng tìm chuyện để nói với Mẫn Nhi, nhưng trong thâm tâm chỉ để ý nhìn trộm người đang quay mặt vào tường kia qua khe cửa.

Dường như cảm thấy An Nhiên tư tưởng không tập trung, Mẫn Nhi nhanh chóng dừng câu chuyện, trong phút chốc thang máy trở nên yên tĩnh.

Đối với An Nhiên, dù chỉ là một đôi phút ngắn ngủi, nhưng cậu cảm thấy thời gian kéo dài như cả đời vậy.

Cuối cùng cũng “ting” một tiếng, cửa thang máy từ từ mở ra, An Nhiên không chờ thêm được, chỉ muốn chạy ra ngoài ngay lập tức nhưng bị Mẫn Nhi nhanh tay giữ lại, nói: “Đợi đã! vẫn chưa đến mà!”

“Sao thế, không phải chúng ta ra trước sao?” An Nhiên ngẩng đầu nhìn màn hình trên thang máy, nhận ra số tầng hiển thị đang dừng ở số 7.

Người đàn ông cần lên tầng 18 ôm đầy hoài nghi nhào nửa người ra khỏi thang máy, nhìn hành lang bên ngoài, nói: “Kỳ lạ thật, hành lang không có ai cả.”

Thấy vậy, mọi người cũng không coi đó là chuyện bất thường. Dù gì cũng không có ai đứng chờ thang máy, họ bèn đóng cửa thang máy lại. Nhưng không hiểu sao thang máy đột nhiên khựng lại trong trạng thái nửa đóng nửa mở, như thể có một vật vô hình chặn giữa hai cánh cửa.

Lúc này, An Nhiên nhận thấy người đàn ông đang quay lưng về phía mọi người bất chợt cử động!

Trong phút chốc, thời gian như tua chậm lại, dưới cái nhìn kinh ngạc của An Nhiên, người đàn ông quay người lại với tốc độ chậm rãi, An Nhiên cuối cùng đã nhìn thấy tướng mạo của anh ta.

Người đàn ông có gương mặt bình thường và nhợt nhạt, đôi mắt vô hồn hoàn toàn nhìn vào khoảng không. Điều đáng sợ nhất là, từ cổ họng đến bụng của người này có một vết dao dài, da thịt bị phanh ra nhưng không hề nhìn thấy nội tạng, chỉ còn lại một khoảng trống đẫm máu.

“A...” An Nhiên điếng người vội che miệng lại, chỉ sợ không nhận được mà nôn ra.

Sau khi quay người lại, người đàn ông đứng im tại chỗ, đôi mắt vô hồn từ từ nhìn vào An Nhiên. Trong khi An Nhiên bị đối phương nhìn đến mức gần như tê cứng, thì bỗng “xì” một tiếng, hồn ma kính khủng ấy đột ngột bốc cháy!

Dù đã tự nhủ phải bình tĩnh và giả vờ như không nhìn thấy gì cả, nhưng An Nhiên quá sợ hãi đến mức hét lên một tiếng, đồng thời níu chặt lấy Mẫn Nhi nhanh chóng lùi sang bên.

Mẫn Nhi bị An Nhiên làm cho giật mình, cô phát hiện bàn tay cậu mướt mồ hôi lạnh. Mẫn Nhi nhìn sang, ngạc nhiên thấy An Nhiên mặt mũi trắng bệch, cả người run lên lẩy bẩy, cô nhất thời sợ hãi, nói: “An Nhiên, cậu làm sao thế? Cậu đừng có dọa tôi!”

An Nhiên không còn tâm trí nào để ý đến Mẫn Nhi cũng đang hoảng sợ, cậu sợ hãi nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang bị thiêu

cháy, sợ rằng ngọn lửa hung dữ kia sẽ lan rộng sang mình. Dù không cảm nhận được sức nóng của ngọn lửa, nhưng cậu không dám chắc ngọn lửa này không gây hại cho con người, vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Người đàn ông chìm trong ngọn lửa nhanh chóng bị thiêu cháy hoàn toàn. Lúc này, An Nhiên mới chú ý đến mọi người trong thang máy đều đang nhìn mình đầy nghi ngờ. Mẫn Nhi gương mặt đầy lo âu, còn hai người đàn ông thì ngạc nhiên và e sợ như thể nhìn thấy người điên.

Thấy vậy, An Nhiên chỉ biết cười khổ, cậu biết mình vừa phản ứng như một kẻ điên, không trách được người khác nhìn mình với ánh mắt như vậy.

“An Nhiên, cậu không khỏe à? Giờ đã đỡ hơn chưa?” Mẫn Nhi nói, đồng thời dùng sức kéo cậu lại gần, nhìn An Nhiên đầy lo lắng và nghiêm trọng.

“Em xin lỗi, em không sao...”

Chính vào lúc hai người đang nói chuyện, một trong hai người đàn ông chỉ về phía góc thang máy, kêu lên: “Kia là cái gì vậy!?”

Nhìn về hướng anh ta chỉ, tất cả không hẹn mà nhất tề cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Ở góc thang máy, một vết đen như thể vết cháy mang hình người từ từ hiện lên trước mắt những người chứng kiến.

“An Nhiên, ban này có phải vì cậu nhìn thấy cái gì nên mới kéo tôi ra đúng không?” Mẫn Nhi hỏi giọng run run.

Không đáp lại câu hỏi của cô, An Nhiên sắc mặt nghiêm trọng, nói: “Ấn chuông gọi bảo vệ lên đi! Chúng ta đừng đi thang máy này nữa.”

An Nhiên kéo Mẫn Nhi nhanh chóng đi ra trước, thấy vậy, hai người đàn ông cũng hoảng hốt vội vàng theo sau ra khỏi chiếc thang máy quý dị.

Bốn người đứng chờ bảo vệ tại hành lang, nhân viên lễ tân của công ty logistics tại tầng 7 liền bước đến hỏi: “Có chuyện gì xảy ra sao?”

Nhân viên lễ tân được coi là “gương mặt” của công ty, nên thường là những cô gái trẻ xinh đẹp. Cô gái này cũng không phải ngoại lệ, lớp trang điểm nhẹ tôn lên ưu điểm khiến cho gương mặt vốn xinh đẹp lại càng trở nên nổi bật, bộ trang phục vừa vặn cùng với đôi chân thon thả của cô khiến người khác khó lòng dời mắt.

Tiếc thay, cả bốn người còn chưa hoàn hồn nên chẳng còn tâm trạng ngắm mỹ nữ, nghe cô hỏi, họ bèn chỉ về phía thang máy.

Nhìn thấy vết cháy đen hình người, cô nhân viên lễ tân cũng giật mình hoảng hốt. Không ngờ chiếc thang máy thường ngày vẫn dùng lại xuất hiện chuyện kỳ quái như vậy.

Hơn nữa cửa thang máy không thể đóng lại, chuyện lại xảy ra ngay tại tầng làm việc của cô. Tuy không tận mắt chứng kiến khoảnh khắc vết đen xuất hiện, nhưng cô gái vẫn cảm thấy rùng mình.

“A! Anh này, quần áo của anh bẩn rồi.” Dời mắt khỏi thang máy, nhân viên lễ tân phát hiện phía sau lưng An Nhiên có một vết màu xám đen.

An Nhiên không nhìn được sau lưng mình, Mẫn Nhi bèn giúp cậu phủi vết bẩn phía sau, nói: “Chắc lúc này không cần thận quệt vào vết cháy trong thang máy đúng không? Có lẽ nên dùng nước giặt đi sẽ sạch.”

Cô lễ tân cười thân thiện, nói: “Tất nhiên là được thôi. Mấy vị cũng vào đây ngồi một lát đi!”

Nghe vậy, mọi người cảm ơn không ngớt: “Được vậy thì tốt quá!” Dáng vẻ phấn chấn cười với nhân viên lễ tân.

Bốn người vui vẻ như vậy không phải vì đứng lâu đã mệt, mà chủ yếu vì chiếc thang máy nửa đóng nửa mở trước mặt gây cảm giác tối tăm, âm đạm, không ai muốn đứng gần. Hơn nữa, điều hòa hành lang không đủ mạnh, tuy không quá nóng, nhưng cũng đến 27, 28 độ, tất nhiên không thể mát mẻ dễ chịu như trong phòng làm việc.

Nhân viên lễ tân mở cửa công ty, sau khi chỉ cho An Nhiên nhà vệ sinh, cô liền trở về vị trí làm việc. Mẫn Nhi ngồi chờ An Nhiên ở chiếc ghế cạnh quầy lễ tân.

“Sao thế?” Một trong hai người đàn ông cảm thấy người ngồi bên vỗ vào cánh tay mình, bèn quay sang đây nghi hoặc.

Người đàn ông bên cạnh do dự một hồi, hỏi nhỏ vẻ thiếu chắc chắn: “Khi này... người đó hình như không hề lại gần phía thang máy xuất hiện vết cháy đúng không?”

Người kia nghe vậy giật mình lập tức nhớ kỹ lại, hai người đều đọc được trong mắt nhau một cảm xúc mang tên “sợ hãi”.

Người thanh niên tên An Nhiên ấy không những chưa hề lại gần phía thang máy xuất hiện vết đen, mà trong khoảnh khắc dấu vết ấy xuất hiện, cậu ta còn đang kéo chặt tay cô bạn để lùi ra xa, vậy thì lưng cậu ta sao có thể quệt vào vết tro được?

Còn nữa, dù bạn của cậu ta đã nhanh chóng dùng tay phủ đi vết tro, nhưng hai người càng nhớ kỹ lại càng có cảm giác vết bẩn đó vốn có hình dạng một bàn tay!

Đứng từ mép cửa thang máy một cánh mở, một cánh đóng, vẫn có thể nhìn thấy vết cháy hình người đáng sợ. Hai người cảm thấy nhiệt độ xung quanh như đột ngột giảm xuống, toàn thân lạnh buốt, bèn lập tức quay đi, không dám tiếp tục nhìn cảnh tượng phía sau.

Chương 3

Để thể hiện không khí đoàn kết tập thể, nhiều công ty thích treo một vài bức ảnh chụp chung của nhân viên tại khu vực lễ tân, công ty đặt tại tầng 7 này cũng nằm trong số đó.

Sau khi An Nhiên xử lý xong vết bẩn trên người, không có việc gì bèn ngắm qua những bức ảnh tập thể của nhân viên, bối cảnh đều là những hoạt động lớn của công ty như lễ khai mạc, tiệc cuối năm, tiệc Giáng sinh...

Ảnh treo trên tường không nhiều, An Nhiên rất nhanh đã xem hết một lượt. Sau khi xem xong, thần sắc cậu bỗng trở nên nghiêm trọng, không còn thoải mái như ban đầu.

“Xin hỏi, vị này là...?”

An Nhiên chỉ tay vào một nhân viên nam trong bức ảnh chụp tập thể, một thanh niên dáng người cao mảnh khảnh. Dù người trong bức ảnh không có sắc mặt trắng bệch như trong trí nhớ, cũng không có vết thương kéo dài từ cổ đến bụng, nhưng An Nhiên vẫn nhận ra anh ta chính là người đứng ở góc thang máy ban nãy!

Nhân viên lễ tân không đáp lời, chỉ nhìn xoáy vào An Nhiên với vẻ mặt nghi hoặc. Thấy thần sắc của cô gái, An Nhiên nhận ra câu hỏi của mình có chút đường đột, bèn nói thêm: “Anh ta rất giống một người quen cũ của tôi, họ Lâm học khóa trên, đã giúp đỡ tôi rất nhiều hồi học trung học, nên tôi muốn hỏi xem có đúng là người quen hay không”.

Cô gái lễ tân nghe vậy khẽ cười nói: “Thì ra là vậy, anh ấy là một đồng nghiệp trong công ty, họ Vương, xem ra không phải đàn anh của cậu rồi, có lẽ chỉ là ngoại hình giống nhau thôi? Có điều, vận may của

người này cũng khá ly kỳ. Nghe nói, anh ấy sống cùng với mẹ, về sau mẹ qua đời sớm, nên vừa tốt nghiệp cấp 3 anh ấy đã đi làm. Không ngờ đến lúc ấy bỗng đổi vận, người cha giàu có sống tại đại lục đích thân tìm đến Hồng Kông. Hóa ra vợ của ông ta không sinh được con trai, nên đưa con trai của người tình cũ nghiêm nhiên trở thành người thừa kế, quả là khiến người khác ngưỡng mộ!”

Thấy nhân viên lễ tân kể về số phận ly kỳ của đồng nghiệp một cách đầy ái mộ, An Nhiên thầm có chút phản đối trong lòng. Cậu muốn nói với cô rằng không việc gì phải ngưỡng mộ anh ta, vì người đàn ông này chẳng hề may mắn như cô tưởng tượng chút nào.

Nếu quả thực anh ta chính là hồn ma xuất hiện trong thang máy, rất có khả năng anh ta đã không còn trên thế giới này, thậm chí còn chết theo cách vô cùng thảm thương!

Năm người đợi ở quầy lễ tân được một lúc liền thấy chú Thái bảo vệ lên tới tầng 7 bằng thang máy khác. Nhân viên bảo vệ là một sĩ quan cảnh sát đã về hưu, tính cách vui vẻ, dễ gần, thuộc tuýp người không thích nghỉ ngơi, nhàn rỗi. Là một công chức đã nghỉ hưu, ông vốn dĩ không cần lo lắng về tiền. Chỉ vì chịu không nổi cuộc sống nhàn hạ sau khi nghỉ hưu, nên mới tìm một công việc quản lý, cống hiến chút lửa tàn cho xã hội.

Nhìn thấy dấu vết quái dị trong thang máy, dù là người lớn tuổi đã gặp nhiều biết nhiều, nhân viên bảo vệ cũng không khỏi giật mình. Đối với chú Thái mà nói, tiếp xúc với hiện trường giết người cũng giống như cơm bữa, vừa nhìn thấy vết cháy hình người liền biết ngay không phải trò đùa ác ý vẽ ra bằng mực. Thậm chí ông còn ngửi thấy mùi đặc trưng của da thịt người cháy phảng phất trong không khí.

Nhưng sau khi xem xét kỹ vị trí của vết cháy, ông không phát hiện ra bất cứ vết mờ nào còn sót lại trên tường thang máy, hơn nữa, đám

An Nhiên đều xác nhận rằng khi vết cháy đó xuất hiện, vị trí đó vốn dĩ không có ai cả.

Suy nghĩ nát óc cũng không ra vấn đề, chú Thái không điều tra sâu thêm nữa mà chỉ niêm phong thang máy lại, nói: “Tôi sẽ gọi nhân viên bảo dưỡng đến kiểm tra sớm nhất có thể, cửa thang máy không đóng lại được, chắc chỉ là vài sự cố nhỏ thôi. Còn về vết cháy... tôi cũng sẽ kêu nhân viên vệ sinh lau chùi sạch sẽ, trong thời gian này mọi người chịu khó đi thang bộ vậy.”

Nghe chú Thái nói, người phản ứng mạnh nhất quả nhiên là người đàn ông làm việc ở tầng 23, anh ta sẽ phải leo thang bộ thêm hơn mười tầng nữa!

“An Nhiên, ban nãy trong thang máy cậu đã nhìn thấy cái gì phải không?” Mẫn Nhi hỏi nhỏ. Khi An Nhiên có biểu hiện bất thường trong thang máy, cô không hề nghĩ theo hướng này, chỉ nghĩ cậu không được khỏe. Đến khi vết cháy xuất hiện, nghĩ lại hành động của An Nhiên cùng với một loạt chuyện kỳ quái đã xảy ra, Mẫn Nhi mới hoài nghi rằng trước khi vết cháy xuất hiện, hành động khác thường và sợ hãi của An Nhiên là do nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng mà những người khác không thấy.

“Đừng nói chuyện ở đây nữa, về đến công ty em sẽ nói cho chị nghe.” An Nhiên do dự một hồi rồi nói nhỏ với Mẫn Nhi. Vốn dĩ cậu không định nói ra, nhưng vì Mẫn Nhi đã chủ động hỏi, nên nếu cứ giấu cô thì cũng không hay cho lắm.

Tuy hồn ma đã biến mất sau khi bốc cháy, nhưng An Nhiên không dám đứng nói chuyện tại nơi xảy ra vụ việc mà không kiêng dè gì.

Câu trả lời của An Nhiên chẳng khác nào muốn nói cậu thực sự nhìn thấy “những thứ khác”. Dù Mẫn Nhi là người đơn giản vô tư đến mấy, cũng bắt đầu nảy sinh hoài nghi. Cảm thấy lạnh lạnh sau lưng, Mẫn Nhi thần hồn nát thần tính vội vàng thúc giục: “Được rồi! Tôi nghe cậu, cứ nhanh chóng rời khỏi đây đã!”

An Nhiên nhếch mép, nghĩ bụng, em là người nhìn thấy ma còn chẳng sợ đến thế, chị không nhìn thấy thì sợ cái nỗi gì?

Bị Mẫn Nhi bám chặt, An Nhiên bất lực để cô kéo về phía thang bộ, miệng không khỏi thở dài, nghĩ đến việc phải leo thêm bảy tầng nữa, mới leo đã đi nhanh như vậy thì lát nữa sẽ rất mệt...

Vì không muốn khiến Mẫn Nhi sợ, An Nhiên không miêu tả kỹ cảnh tượng khủng khiếp đã nhìn thấy trong thang máy, cũng không nói cho cô biết cậu có khả năng nhìn thấy ma, mà chỉ nói đã nhìn thấy một hồn ma rất giống người đàn ông may mắn họ Vương nọ đứng trong thang máy và tự bốc cháy.

Câu chuyện của An Nhiên khiến Mẫn Nhi hứng thú. Mọi người trong công ty đó đều nghĩ đồng nghiệp họ Vương ấy đã trở thành người thừa kế giàu có sau khi trở về đại lục, sống cuộc sống hào nhoáng xa hoa. Nhưng người con may mắn khiến ai ai cũng ngưỡng mộ ấy rất có khả năng đã không còn trên đời này.

Là đồng nghiệp làm việc cùng nhau, thường sẽ có quan hệ tốt với một hai người nào đó, nhưng nhân viên của công ty tại tầng 7 lại không có bất kỳ ai nhận được tin anh ta đã qua đời? Nghĩ thế nào Mẫn Nhi cũng cảm thấy chuyện này rất đáng nghi.

Máu thám tử của Mẫn Nhi lập tức nổi lên.

Cuối cùng, An Nhiên đã mất nửa tiếng đồng hồ để phân tích tình hình cho Mẫn Nhi, vừa nói tình “sợ rằng bàn tán đến chuyện này sẽ bị ma quỷ ám theo”, vừa nói lý “không có chứng cứ chứng minh anh chàng may mắn đó đã chết”, nói hết nước hết cái mới khiến Mẫn Nhi từ bỏ ý định tìm hiểu đến cùng.

Đến giờ tan ca, việc bảo trì và kiểm tra thang máy đã xong, nhưng An Nhiên vẫn còn lo sợ nên chọn đi thang bộ. Đi xuống đỡ tốn sức hơn leo lên rất nhiều, nhưng cầu thang quanh co khiến An Nhiên cảm

thấy đôi chút cùng choáng váng, trong lòng thầm cảm thấy may phòng công ty không nằm trên tầng quá cao.

“Haiz, hy vọng ngày mai đi làm sẽ không gặp phải chuyện lạ nữa!” An Nhiên bước xuống khỏi xe bus, cậu đi bộ về nhà với gương mặt đầy lo lắng còn tâm trí vẫn mãi mê để đi đâu.

Từ trạm xe bus về đến nhà An Nhiên phải đi qua một công viên nhỏ. Diện tích công viên không lớn, chỉ có một khoảng đất trống, một chiếc xích đu và cầu trượt nhỏ.

Dù vậy, đám trẻ con gần đó vẫn rất thích chơi đùa tại đây. Với một đứa trẻ, dù chỉ là khoảng đất trống của công viên cũng có thể trở thành sân chơi với đủ mọi trò. Vì thế mỗi khi tan học hoặc ngày nghỉ, công viên đều rất đông học sinh, trẻ con đi xe đạp, đá bóng và đánh cầu lông. Đám tiểu quỷ náo nhiệt thường chơi đến khi mặt trời khuất bóng mới chịu giải tán, đứa nào đứa nấy tiếc rẻ trở về nhà ăn cơm.

Khi An Nhiên đi qua công viên tối tăm, bỗng nghe thấy tiếng bóng đập bịch bịch.

Muộn thế này rồi, vẫn còn trẻ con chơi ở đây sao? Cũng nguy hiểm quá chứ?

An Nhiên bước về phía phát ra tiếng động, quả nhiên nhìn thấy một bé gái khoảng 8 tuổi đứng sau cầu trượt chơi bóng, theo tiếng nảy từng nhịp từng nhịp của quả bóng, cô bé thì thầm nhẩm đọc: “82, 82, 82...”

Sao mỗi lần đập xuống vẫn là 82?

Một cảm giác đáng sợ bỗng trào lên trong An Nhiên.

Ghìm nổi bất an xuống, An Nhiên đang định nói với cô bé đừng chơi muộn quá mà hãy mau về nhà, thì bất ngờ bị ai đó phía sau vỗ vai!

“Lưu Thiên Hoa! Tôi đã nói... À! Anh Lâm!” Tưởng rằng cậu bạn Lưu Thiên Hoa lại giở trò đùa, An Nhiên không nghĩ ngợi trực tiếp mở miệng mắng nhiếc, nhưng quay lại mới nhận ra phía sau mình là Lâm Dũng, cậu nhất thời xấu hổ im bật.

Thấy dáng vẻ luống cuống của An Nhiên, Lâm Dũng cười hiền, nói: “Xin lỗi vì đã dọa cậu sợ.”

“Không phải... Ban này tôi tưởng nhầm anh Lâm là một người bạn của tôi, vì cậu ta rất thích đùa dai, nên tôi mới...” An Nhiên gãi gãi mặt, nhớ lại ngữ khí hung hăng của mình hồi này, càng cảm thấy ngại.

Lúc này, An Nhiên phát hiện cô bé chơi bóng cạnh chiếc cầu trượt đã đi mất, nghĩ bụng có lẽ cô bé đã về nhà, bèn không để tâm nữa mà quay sang hỏi Lâm Dũng: “Anh Lâm qua đây muện thế này có việc gì sao?”

Lâm Dũng xua tay cười, nói: “Lần này tôi đến đây không phải để tìm cậu, chỉ là đến thăm bạn. Thật là trùng hợp quá, người đó hồi nhỏ rất thân với cậu em thứ ba nhà tôi, nhưng hai năm gần đây bị mất liên lạc, không ngờ lại chuyển đến ở ngôi nhà này.”

An Nhiên nhìn người đàn ông lúc nào nói chuyện cũng lịch sự này, thầm nghĩ liệu có phải chỉ là trùng hợp hay không? Chỉ e Lâm Dũng chọn chỗ trọ cho em trai ở đây cũng liên quan đến chuyện đó?

Dù Lâm Dũng trước giờ đều thể hiện bản thân như là một doanh nhân bình thường, nhưng An Nhiên cứ cảm thấy con người này không hề đơn giản. Từ trong xương tủy anh ta luôn toát ra một khí chất cao quý, từ lời nói cho đến cử chỉ đều cho thấy sự giáo dục của hạng quý tộc. Anh ta dường như rất biết cách nói chuyện, dễ chiếm được cảm tình từ người khác. Nếu không phải Lâm Dũng có sức thu hút trời phú, thì chắc chắn anh ta đã bỏ ra nhiều công sức để học cách đối nhân xử thế.

An Nhiên tuy còn trẻ, nhưng vừa tốt nghiệp cấp 3 đã bước chân ra xã hội làm việc, ngoài nghề kế toán đang làm hiện tại, cậu đã từng làm nhân viên thu ngân, môi giới nhà đất và nhân viên bán hàng, kinh nghiệm xã hội vô cùng phong phú, mắt nhìn người cũng rất chuẩn.

Dù cảm thấy Lâm Dũng không đơn giản, nhưng An Nhiên không có ý định tìm hiểu ngọn ngành. Người ta muốn mập mờ là chuyện của

người ta, nếu tìm hiểu sâu hơn, để đối phương biết được không chừng lại bị hiểu lầm là có ý đồ bất lương!

Hai người nói chuyện vài câu, Lâm Dũng liền cáo từ. An Nhiên cũng ngáp dài một cái rồi nhanh chân bước về nhà.

Hôm nay là ngày khách thuê nhà sẽ chuyển đến, An Nhiên đã ở nhà đợi từ sớm. Gần đến giờ hẹn, An Nhiên liên tục hướng mắt ra ngoài cửa sổ, đôi mắt chẳng còn thời gian để dừng lại trên màn hình máy tính.

Từ cửa sổ phòng An Nhiên có thể nhìn xuống con đường phía dưới ngôi nhà, tuy biết đối phương chuyển nhà nên có thể sẽ đi xe ô tô tới, nhưng An Nhiên vẫn không dừng được mà quan sát những người đi dưới phố, coi xem có ai giống như miêu tả của Lâm Dũng, giống hai vị khách sẽ ở cùng cậu hay không.

“Woa! Có trai đẹp!”

An Nhiên ở tầng 3, có thể nhìn thấy rõ gương mặt anh tuấn của người vừa đi qua phía dưới. Đó là một thanh niên khoảng hơn 20 tuổi, có gương mặt tuyệt mỹ với đường nét được phác họa sắc như dao cắt, nhưng hình xăm lớn trên cánh tay cùng ánh mắt sắc lẹm khiến người khác có cảm giác rất khó đối phó.

Anh ta như một con báo ưu nhã, toàn thân toát lên một khí chất nguy hiểm. Anh chàng đẹp trai ấy bước đi bình thản trên phố, những người đi qua đều bất giác tránh lại gần. Vì vậy... anh ta bị cảnh sát chặn lại, yêu cầu kiểm tra chứng minh thư!

Nhìn thấy anh đẹp trai mặt không cảm xúc xuất trình chứng minh thư, An Nhiên không nhịn được bật ra tiếng cười khanh khách. Không ngờ đúng lúc này, anh ta bất chợt ngừng đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào An Nhiên lúc này không hề để phòng!

An Nhiên sợ hãi vội rụt người lại, lập tức rời khỏi cửa sổ, tránh xa tầm nhìn của đối phương!

An Nhiên cũng không hiểu vì sao mình lại có phản ứng mạnh như vậy, có lẽ vì nhìn trộm bị phát hiện nên có tật giật mình, hoặc vì ánh mắt của đối phương quá sắc bén chẳng?

Bị dọa bởi ánh mắt sắc lẹm, An Nhiên không còn hứng thú ngắm cảnh, liền chuyển sự chú ý vào tiểu thuyết trên mạng.

Khi An Nhiên vừa mới nhập tâm vào tình tiết của cuốn tiểu thuyết thì tiếng chuông cửa vang lên.

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ, vừa hay là giờ hẹn của khách thuê nhà. An Nhiên mỉm cười hài lòng, dù chưa biết có thể tạo quan hệ tốt với đối phương hay không, nhưng ít nhất người này cũng khá đúng giờ!

An Nhiên chạy nhanh xuống lầu mở cổng, nhưng vừa nhìn thấy người đang đứng phía ngoài, cậu liền sợ đến nỗi chỉ thiếu điều đóng cổng cái rầm!

Người ấn chuông cửa nhà An Nhiên chính là anh đẹp trai vừa tròng mắt nhìn cậu ban nãy!

Thật vô lý! Trên người anh ta còn chẳng có lấy một chiếc ba lô, nhìn thế nào cũng không giống người đang chuyển nhà!

Có lẽ không phải vì nghe thấy tiếng cười mà anh ta cố ý tìm đến chứ?

An Nhiên nhanh chóng bỏ qua giả thiết ấy vì đại soái ca đã cất giọng gọi tên cậu: “An Nhiên đúng không?”

An Nhiên ngạc nhiên tròn tròn mắt, lặng người nửa giây mới kịp phản xạ, trả lời: “Anh là Lâm Phong sao?”

Lâm Phong gật đầu, thần thái thực sự vô cùng ngẫu.

An Nhiên nhìn Lâm Phong đi tay không, nói: “Anh Lâm, hành lý của anh... Còn một người là Lâm Tuấn nữa?”

Lâm Phong đưa ra chứng minh thư nhằm chứng minh thân phận của mình, rồi nói: “Sau này chúng ta là bạn cùng phòng, cậu không cần

phải khách khí như vậy, cứ gọi tôi bằng tên là được. Em trai tôi mấy ngày nữa sẽ chuyển vào, cậu mà gọi là anh Lâm, chúng tôi sẽ không biết cậu muốn gọi ai.”

“Vâng, được thôi...” Thực ra từ đầu An Nhiên đã định gọi đối phương bằng tên và họ, đến khi thân quen có thể đổi thành biệt danh hay gì đó, nhưng anh em nhà họ Lâm quả thực ai cũng có khí chất. Anh cả Lâm Dũng mang phong thái của một người thành công, không chỉ khắp người là đồ hàng hiệu mà còn không chút do dự trả luôn một năm tiền thuê nhà cho hai cậu em trai. Còn cậu chàng Lâm Phong siêu đẹp trai này, toàn thân toát lên khí chất cao nhân, dáng vẻ khó mà đối phó nổi, khiến An Nhiên bất giác giữ khoảng cách, không dám hành động lỗ mãng.

Ban đầu biết anh em Lâm Phong, Lâm Tuấn chắc tuổi mình, An Nhiên đã thầm vui mừng. Cậu con một như An Nhiên rất thích có anh em trai ở bên.

Nhưng bây giờ... Ngắm quan sát cái cậu Lâm Phong tuy nhìn có vẻ không phô trương nhưng lại cơ bắp, đầy sức mạnh và đẹp mã, cùng với hình xăm lớn trên cánh tay, An Nhiên bèn lặng lẽ nuốt nước bọt, nghĩ bụng nếu nói sai điều gì, không biết đôi tay đẹp đẽ ấy có vạ đâu cậu xuống không...

Nghĩ đến đó, An Nhiên tức thì đứng thẳng người, gọi một tiếng đầy cung kính: “Anh Phong!”, dáng vẻ hết như một đàn em đang nịnh bợ đại ca xã hội đen...

An Nhiên rất nhanh đã biết được vì sao Lâm Phong đến mà không mang chút hành lý nào.

Vì đồ đạc của anh ta đều được mua mới cả!

Quả nhiên người phàm như An Nhiên hoàn toàn không thể hiểu được thế giới của người có tiền...

An Nhiên nhìn nhân viên vận chuyển mang đồ đạc mới của Lâm Phong đến, ngoài chiếc giường đơn giản, còn có rất nhiều máy tập thể

hình lớn.

Nhìn tầng thượng vốn bỏ trống trong phút chốc biến thành trung tâm thể hình, An Nhiên không biết phải nói gì hơn...

Chả trách khi ký hợp đồng, Lâm Dũng đã bỏ tiền ra lắp đặt tường cách âm và sàn chống rung chất lượng hàng đầu cho tầng thượng, hóa ra là vì nơi này được sử dụng làm phòng tập thể hình!?

Thấy An Nhiên nhìn không chớp mắt các máy móc vừa được chuyển lên tầng thượng, Lâm Phong nhíu mày khó hiểu, rồi chợt vỡ lẽ, nói: “Cậu muốn dùng thì cứ tự nhiên, không vấn đề gì.”

Không ngờ Lâm Phong chủ động có lời mời, khiến An Nhiên thay đổi ấn tượng về anh chàng đẹp trai có vẻ ngoài lạnh lùng này. Tuy không hứng thú với tập thể hình, nhưng được sử dụng những máy móc nhìn là biết không hề rẻ ấy, đối với người chưa bao giờ đến trung tâm thể hình như An Nhiên cũng là một trải nghiệm mới mẻ. Do đó, vừa nghe Lâm Phong nói, An Nhiên lập tức vui vẻ đồng ý.

Nhưng An Nhiên không biết, nếu cậu thường xuyên đến trung tâm tập thể hình hoặc có hiểu biết về những máy móc này thì sẽ biết chúng không chỉ đắt đến mức người thường không mua nổi, từ mẫu mã cho đến yêu cầu đối với người sử dụng đều rất nghiêm ngặt, mà nhiều chiếc còn không có trên thị trường.

Chiếc máy đầu tiên An Nhiên dùng thử là máy tập lực tay. Mặc dù rõ ràng đã điều chỉnh về mức nhẹ nhất, nhưng An Nhiên cố kéo đến mấy, hai chiếc vòng kéo dùng để tập lực tay vẫn không hề nhúc nhích. An Nhiên không phục, dùng cả hai tay nhưng chiếc máy không hề có phản ứng, cậu bèn đi tìm Lâm Phong mách rằng máy có vấn đề, nên thay một chiếc mới trước khi hết hạn bảo hành.

Khi Lâm Phong lên kiểm tra, sắc mặt không hề có cảm xúc, anh ta dùng một tay đã kéo được chiếc vòng một cách nhẹ nhàng. Thực tế đã chứng minh máy móc không hề hỏng, mà An Nhiên mới là đồ bỏ.

Sau vài lần xảy ra chuyện tương tự, An Nhiên hoàn toàn từ bỏ việc thử sức với đồng máy móc.

Sau vụ đó, An Nhiên không chỉ nghiệm ra cao thủ thì vẫn là cao thủ, không giống với người bình thường, mà còn cảm thấy tiếng gọi “anh” trước đó quả không sai.

Nhìn Lâm Phong thử tính năng máy một cách nhẹ nhàng, An Nhiên nghĩ bụng nếu tiếp tục ở sẽ không thoải mái cho lắm. Không muốn tự đả kích mình thêm nữa, An Nhiên quyết định làm công việc sở trường của mình để tìm lại sự cân bằng - như việc dọn nhà chẳng hạn.

Quách Vũ Linh biết chuyện An Nhiên có khách dọn đến ở cùng, bèn ghé qua chào Lâm Phong, còn tặng cả rau do cô tự trồng.

Những căn hộ sống tại tầng một của nhà phố thường tận dụng khoảng sân trống thừa ra để làm chỗ để xe thay vì trồng hoa, nhưng Quách Vũ Linh lại dùng mảnh sân này để trồng rau. Tuy rau thu được không nhiều nhưng cũng đủ để An Nhiên và Lưu Thiên Hoa được hưởng lây kha khá, thỉnh thoảng lại được ăn rau hữu cơ tươi ngon.

Định bụng sẽ cùng Lâm Phong ra ngoài ăn một bữa thịnh soạn để chào mừng anh. Nhưng Lâm Phong còn đang mải mê với “đồ chơi mới”, không muốn ra ngoài, lại thêm Quách Vũ Linh mang cải thảo đến, nên An Nhiên quyết định sẽ tự tay nấu ăn.

Nói là bữa ăn mừng thành viên mới nhưng cũng chỉ là bữa cơm gia đình thường ngày. Cải thảo xào tỏi, đậu phụ ma bà, cá đồng cừ chiên cà tím... An Nhiên nhìn thành quả bày trên bàn ăn và gật gù hài lòng. Đối với An Nhiên, nguyên liệu nấu ăn không cần phải thật đặc sắc, với khẩu phần ăn hai người, có cá, có thịt, có rau là đủ thịnh soạn rồi.

Nhìn những món ăn đầy màu sắc và hương vị bày ra trước mặt, mắt Lâm Phong lóe lên một chút ngạc nhiên. Khi An Nhiên nói sẽ đích thân vào bếp, Lâm Phong đã chuẩn bị trước tinh thần phải ăn trong miễn cưỡng. Anh tưởng rằng chàng trai này sẽ chỉ hâm nóng chút thịt đông lạnh, mùi vị không tệ đã là cảm ơn trời đất rồi.

Nhưng không ngờ món ăn của An Nhiên nhìn không tồi chút nào, trong đó còn có cả món cá chiên rất khó chế biến!

Chưa biết mùi vị món cá chiên thế nào, nhưng cá chiên xong vẫn còn giữ nguyên hình dạng, không bị nát hay tách rời ra là đủ biết An Nhiên cũng có kinh nghiệm nấu ăn. Với bản thân Lâm Phong mà nói, chiên cá bị nát là chuyện rất thường gặp.

Trong lòng thầm đánh giá món ăn trước mặt, còn đôi tay không hề do dự, Lâm Phong bắt đầu nếm thử món đậu phụ ma bà gần với mình nhất. Vừa đưa miếng đậu phụ vào miệng, vẻ mặt của Lâm Phong lập tức thay đổi hoàn toàn!

Thấy vậy, An Nhiên chột căng thẳng.

Lẽ nào khó ăn vậy sao? Không phải chứ! nhà Mình đã nếm thử rồi mà!

Chết rồi! Không phải cao thủ không ăn được cay đó chứ!?

Lâm Phong thay đổi sắc mặt rồi ngay lập tức trở lại bình thường, anh ta nuốt thức ăn trong miệng dưới cái nhìn bất an của An Nhiên, lên tiếng khen ngợi: “Ngon hơn tôi tưởng đó.”

Dọa chết tôi mất...

Suýt chút nữa không kìm được mà lên tiếng mắng chửi, An Nhiên và đầy miệng cơm trong giận dữ.

Ăn cơm tối xong, Lâm Phong chủ động dọn dẹp bát đĩa mang vào bếp rửa, điều này một lần nữa lại khiến An Nhiên ngạc nhiên. Cậu tưởng anh chàng này rất khó tiếp xúc, nhưng ngoài việc ít cười ít nói thì cũng không đến nỗi nào.

An Nhiên bắt đầu quen với Lâm Phong, nên không từ chối để anh ta rửa bát, dù sao sau này sống chung nhà, phân công công việc cũng rất quan trọng.

An Nhiên đã hết hy vọng vào đài truyền hình miễn phí duy nhất tại Hồng Kông, nên nhiều năm nay cậu không xem TV, mỗi tối dùng bữa xong đều ngồi trên ghế sofa tại phòng khách đọc tiểu thuyết. Lúc này, tiếng Lâm Phong phát ra từ trong bếp: “Tôi muốn bàn với cậu một việc.”

“Vâng?”

“Sau này cậu phụ trách nấu cơm, còn tôi rửa bát nhé? Tiền cơm tôi sẽ trả một nửa.”

An Nhiên nghe đề nghị của Lâm Phong bèn ngần người, trong đầu tức thì nảy số liên hồi.

An Nhiên không quen ăn quán, nên đi làm về thường nấu ăn ở nhà, nấu thêm một phần nữa cũng không vấn đề gì. Lại thêm một khoản tiền ăn, có thể nấu thêm nhiều món khác nhau, quan trọng nhất là ăn xong có người giúp rửa bát, rõ ràng là một vụ mua bán có lời!

Nhanh chóng suy nghĩ một hồi, An Nhiên cười vui vẻ: “Tôi đồng ý!”

Chương 4

Lâm Phong chuyển đến được vài ngày, An Nhiên nhận ra việc cho thuê tầng thượng và căn phòng thừa là một quyết định sáng suốt. Cậu khách thuê nhà còn lại phải tuần sau mới chuyển vào, tạm thời chưa biết thế nào nhưng Lâm Phong dễ gần một cách bất ngờ, tuy sát khí đầy mình khá đáng sợ, nhưng không phải người không biết đạo lý.

Vì Lâm Phong không đi làm, nên việc nhà hầu như đều do anh ta đảm nhận, điều này khiến An Nhiên thấy hơi ngại. Nhưng không thể phủ nhận rằng Lâm Phong làm việc gì cũng rất sạch sẽ, gọn gàng, sạch hơn cả khi An Nhiên tự dọn dẹp. Từ ngày Lâm Phong chuyển đến, ngôi nhà không đến nỗi sạch không tì vết, nhưng cũng gần đến mức đó.

Có lần, An Nhiên hỏi Lâm Phong có phải đang tìm việc hay không, nhưng anh ta trả lời đang trong thời gian nghỉ phép. An Nhiên không hiểu công việc gì lại được nghỉ phép lâu như vậy, nhưng thấy Lâm Phong không muốn nói nhiều, cậu đành không hỏi gì thêm.

Điều khiến An Nhiên không ngờ là lần trước gặp Lâm Dũng, người bạn mà anh ta đến thăm hóa ra lại chính là Lưu Thiên Hoa sống ở tầng dưới. Tuy vậy, từ khi Lâm Phong chuyển vào đến giờ, Lưu Thiên Hoa chỉ đến chào hỏi có một lần vào ngày thứ hai.

Hỏi ra mới biết, chỉ có cậu ba nhà họ Lâm có quan hệ tốt với Lưu Thiên Hoa, hai người còn học chung trường đại học. Còn Lâm Phong không vừa mắt với cậu ta, thậm chí khi nhắc đến Lưu Thiên Hoa, Lâm Phong còn nhăn trán, nói: “Cậu ta là cái đồ thích giả thần giả quỷ.”

Tuy An Nhiên thường lấy chuyện Lưu Thiên Hoa làm thần côn ra để đùa vui, nhưng từ khi nhìn thấy hồn ma, cậu cũng bắt đầu khẳng

định trên đời thực sự tồn tại ma quỷ. Nghe Lâm Phong nói, An Nhiên muốn mở miệng phản đối, nhưng hai người không thân thiết gì, nói những chuyện nghiêm túc như vậy lại thành ra “giao thiên ngôn thâm^[2]”, cuối cùng đành nuốt lại những lời định nói.

Sau vài ngày, An Nhiên tỉnh thoảng lại tiếp tục nhìn thấy những thứ kỳ dị, hình dạng không nhất định giống con người, mà muôn hình vạn trạng loại nào cũng có.

Cũng may mỗi lần gặp phải chuyện này, An Nhiên nhiều nhất cũng chỉ bị dọa một phen, tạm thời không xảy ra vấn đề gì. Mặc dù gây rắc rối cho cuộc sống của An Nhiên, nhưng vì không phải thường xuyên nhìn thấy, nên những hồn ma ấy không đến nỗi ảnh hưởng đến cuộc sống hằng ngày của cậu.

Nhưng bất kể thế nào, chuyện này cũng không phải trải nghiệm gì vui vẻ. An Nhiên không hiểu vì sao cậu sống bình thường suốt hai mươi năm, bỗng nhiên lại có năng lực phi thường ấy.

Sau khi gặp hồn ma bốc cháy trong thang máy, An Nhiên không dám dùng chiếc thang máy đó khi đi làm nữa. Nhưng mỗi ngày đi qua khu vực quản lý, cậu đều nhìn thấy hồn ma kia trên màn hình camera giám sát, vẫn là cơ thể bị phanh thây đứng quay lưng về phía camera. Người đàn ông vẫn đứng ở cùng vị trí đó và quay mặt vào tường một cách kỳ quái.

An Nhiên nhìn cảnh tượng đó mỗi ngày thành quen, dù gì cậu đã kiên quyết không đi thang máy ấy nữa, nên sẽ không chạm mặt với hồn ma. Thậm chí cậu còn ngấm ngấm đặt cho hồn ma đó cái tên nghe có vẻ tà ác: người than.

Người đi qua đi lại và cả nhân viên quản lý đều không nhìn thấy cảnh tượng hãi hùng trên màn hình, người duy nhất nhìn thấy chỉ có An Nhiên.

An Nhiên đôi khi còn nghe thấy cô nhân viên vệ sinh phàn nàn với bảo vệ rằng góc thang máy đó không hiểu vì lý do gì mà luôn xuất hiện vết cháy đen. Dù đã lau chùi sạch sẽ nhưng ngày hôm sau dấu vết kỳ lạ đó lại hiện lên. Cô quyết định mặc kệ nó, nào ngờ vết cháy đen lại càng lan rộng hơn, tạo thành hình dáng như một con người!

Vết cháy đen hình người vừa u ám vừa đáng sợ khiến phía tòa nhà lo rằng sẽ tạo nên tin đồn kỳ quái, đến khi chủ đầu tư phải tăng chi phí vệ sinh để nhân viên vệ sinh lau chùi mỗi ngày hai lần, chuyện này mới coi như kết thúc.

Vì vẫn còn ám ảnh tâm lý, nên mọi người đều chọn đi hai chiếc thang máy còn lại. An Nhiên vẫn nhìn thấy hồn ma cháy đen đứng chờ trong thang máy, nên cậu lựa chọn thang bộ, tuyệt đối không bước vào thang máy đó nửa bước!

Việc làm quen với Lâm Phong cũng khá vừa ý An Nhiên. Lâm Phong thực chất là một người sống đơn giản, không đưa người khác về nhà bữa bãi, An Nhiên rất hài lòng về người khách trọ này.

“Tôi về nhà rồi.”

Trong khi An Nhiên vừa nấu cơm vừa suy nghĩ, giọng nói của Lâm Phong từ ngoài vọng vào.

“Bữa tối sắp xong rồi, anh Phong xếp bát đĩa ra trước đi!” An Nhiên ló đầu ra khỏi bếp nhìn, giật mình suýt đánh rơi xẻng lật thức ăn xuống sàn.

“A! Đừng đừng đừng! Anh đừng vội bước vào!” An Nhiên kêu lên thất thanh, hốt hoảng ngăn Lâm Phong mở cửa.

“Sao thế?” Tuy Lâm Phong không lùi ra ngoài theo lời An Nhiên, nhưng cũng dừng bước, đứng ở cửa chờ An Nhiên trả lời.

An Nhiên đứng đực ra không biết nên trả lời ra sao. Lẽ nào lại nói cho Lâm Phong biết anh ta đã mang từ đâu về một vật thể màu đen không rõ là gì!?

Vật thể màu đen như khói ấy luân quần xung quanh Lâm Phong, nhìn kỹ lại, An Nhiên không thấy có sự thanh thoát của khói, mà tạo cảm giác nhớp nháp kinh tởm.

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Thấy An Nhiên lí nhí nói chẳng nên câu, Lâm Phong nhíu mày khó chịu.

Bắt gặp ánh mắt sắc của Lâm Phong, An Nhiên thầm than khổ.

Lúc An Nhiên còn đang đắn đo có nên nói thật cho Lâm Phong biết hay không, thì thấy Lâm Phong vừa tỏ ra tức giận, vật thể màu đen bỗng hét lên một tiếng thảm thiết như thể vừa nhận một đòn tấn công chí mạng rồi biến mất trong chớp mắt!

An Nhiên nhìn cảnh tượng ấy mà mắt như muốn rớt ra ngoài, lập tức chồm lên muốn nắm lấy cánh tay của Lâm Phong, nhưng Lâm Phong nhẹ nhàng tránh được. Động tác tránh né rất nhẹ, tốc độ lại rất nhanh, khiến An Nhiên tưởng rằng anh ta chưa hề nhúc nhích.

Thấy ánh mắt như có sát ý của Lâm Phong, An Nhiên bất giác sợ hãi vì hành động thiếu bình tĩnh vừa rồi. May thay Lâm Phong chỉ né đi, chứ không theo phản xạ tự nhiên đá An Nhiên ra xa. Nếu không, với thân thủ của vị cao thủ này, cơ thể nhỏ bé yếu ớt của An Nhiên chỉ có nước về chầu ông bà vải.

Không biết bao lâu rồi chưa có ai dám động tay động chân với mình, Lâm Phong trừng mắt nhìn An Nhiên nãy giờ nói năng hành động rất kỳ lạ, nghĩ bụng, cái cậu này mọi ngày trông cũng bình thường mà! Không phải do bếp núc quá mà đầu óc có vấn đề chứ?

Bị Lâm Phong nhìn đến nổi da gà, An Nhiên lùi bước. Nhưng nghĩ đến những chuyện phiền phức gặp phải gần đây, An Nhiên lấy hết dũng khí, nói: “Xin lỗi anh. Ban nãy tôi hơi kích động... Tôi chỉ muốn biết làm sao anh làm được như vậy?”

“Nghĩa là sao? Cậu nói rõ hơn xem!”

“Tôi muốn biết làm thế nào anh có thể đuổi được ma!” An Nhiên lí nhí một hồi, nghĩ đến Lâm Phong hồi nãy có thể đuổi được vật thể kỳ

dị kia đi, chứng tỏ anh ta có khả năng, không chừng đã biết An Nhiên nhìn thấy ma, thì có gì phải giấu giếm nữa?

An Nhiên vừa nói dứt lời, Lâm Phong nhìn cậu như thể nhìn thấy người điên, nói: “Tôi không biết cậu đang nói đến chuyện gì.”

An Nhiên không bỏ cuộc, hỏi dồn: “Vật thể ban nãy trên người anh đột nhiên hét lên và biến mất, lẽ nào không phải do anh Phong đã làm gì!? Tôi chỉ muốn biết cách đuổi ma, chứ không có ý gì khác...”

Nghe vậy, Lâm Phong càng nhú mày, nói: “Vật thể trên người tôi? Cậu đừng nói mấy thứ quỷ thần quái dị đó nữa. Trên đời này vốn làm gì có ma quỷ, chỉ là con người tưởng tượng ra mà thôi.”

Biểu cảm của Lâm Phong không có vẻ gì giả dối, lại thêm thái độ coi thường chuyện ma quỷ của anh ta, An Nhiên chỉ biết cười gượng, không nói tiếp nữa.

Chuyện đó cuối cùng cũng coi như xong, nhưng An Nhiên vẫn giữ trong lòng, đợi khi nào gặp Lưu Thiên Hoa sẽ nói để cùng cậu ta thảo luận. Nói ra chuyện này cũng có nghĩa là nói ra chuyện bản thân gần đây thường xuyên gặp ma quỷ. Trong mắt An Nhiên, đánh giá của cậu về anh chàng thần côn Lưu Thiên Hoa chưa bao giờ thay đổi, nói với Lưu Thiên Hoa chuyện này, thực chất không hy vọng có được lời khuyên hữu ích từ đối phương, An Nhiên chỉ đơn thuần muốn tìm ai đó để giải bày. Ít nhất cậu ta sẽ không phủ định hoàn toàn mọi thứ như Lâm Phong!

“Chuyện này không có gì lạ cả! Nhiều người dù không có năng lực đặc biệt, nhưng khi bị hồn ma vây quanh, chỉ cần không quá nghiêm trọng sẽ không xảy ra chuyện gì.” Nghe câu hỏi của An Nhiên, Lưu Thiên Hoa cười, nói như thể chuyện đương nhiên.

“Tôi không hiểu, ví dụ như thế nào?” Thấy Lưu Thiên Hoa tỏ vẻ hiểu biết rõ ràng, An Nhiên càng được đà hỏi.

“Ví dụ một cao nhân như tôi đây!” Lưu Thiên Hoa vỗ ngực bùm bụp.

An Nhiên nghe vậy, sắc mặt lạnh lùng quay lưng định bỏ đi...

“Đương nhiên không chỉ có vậy, cậu đừng đi, nghe tôi nói hết đã! Thanh niên bây giờ thật thiếu kiên nhẫn...”

Lưu Thiên Hoa kéo tay An Nhiên, miệng vẫn không ngơi nói: “Tôi sẽ kể vài ví dụ dễ hiểu khác, giả dụ như mấy người làm quan, họ có khí vận quốc gia phù trợ, ma quỷ bình thường không thể lại gần. Ngoài ra còn có cảnh sát, quân nhân, hoặc bọn hung đồ toàn thân đầy sát khí, tay đã vấy máu người. Với người học võ có vận khí mạnh, lại hoàn toàn không tin vào sự tồn tại của ma quỷ, chính là kiểu người rất khó có liên hệ với thế giới tâm linh.”

Nói đến đây, Lưu Thiên Hoa cười khả ố: “Phải nói thêm, người có thể nhìn thấy ma quỷ nhưng hoàn toàn không có năng lực như cậu chính là loại mà chúng thích nhất. Chẳng trách lúc trước tôi thấy vận khí của cậu kém như vậy, lá bùa hộ mệnh đó cậu vẫn đeo đó chứ?”

“Có... Gần đây tôi đã xui xẻo lắm rồi! Bùa hộ mệnh đó dường như chẳng có tác dụng gì. Còn nữa, cậu mà tiếp tục cười trên nỗi đau của tôi như thế, cẩn thận tôi đánh cậu đó!” An Nhiên bĩu môi, trong đầu nghĩ đến Lâm Phong có vẻ giống với kiểu người cuối cùng mà Lưu Thiên Hoa vừa nói?

Nhớ kỹ lại, lúc ấy Lâm Phong bị An Nhiên chọc giận, sau đó vật thể kia biến mất trong chớp mắt. Điều này có thể là do khi Lâm Phong tức giận, huyết khí trong người càng mạnh khiến vật thể quanh anh ta không chịu nổi?

Nghĩ đến đây, An Nhiên hỏi tiếp: “Đối với những tên hùng đồ đầy sát khí, nếu ma quỷ thực sự không thể lại gần, thì những chuyện linh hồn ác trả thù thường thấy trên phim cũng chỉ là lừa người thôi à?”

“Cũng không thể nói là lừa người, nhưng rõ ràng là đã phóng đại mọi chuyện lên. Ma quỷ vốn dĩ không phải là thứ có thể thường xuyên

nhìn thấy, chỉ có những vong linh còn lưu luyến mãnh liệt nơi trần thế mới lưu lại trên thế giới người dương. Họ nhất định phải có sự lưu luyến rất mạnh mẽ, có thể là những hồn ma trước khi chết oán khí quá mạnh, hoặc ẩn chứa sự oan uổng nào đó, hoặc sinh ra hay chết đi vào đúng giờ âm, tháng âm, năm âm^[1]. Những điều kiện này đều vô cùng nghiêm ngặt, nếu ma quỷ thực sự có thể giết người tùy ý, thì thế giới này còn cần cảnh sát để làm gì? Hung thủ giết người đều giao cho linh hồn của người bị hại trừng phạt là xong.”

An Nhiên gật đầu: “Ừ đúng! Hiếm khi thấy cậu nói những lời đáng tin như lần này.”

Lưu Thiên Hoa sừng sốt suýt ngã, nói: “Cậu nói gì vậy! Tôi trước giờ đều rất đáng tin đó được không hả!?”

Nói rồi, cậu ta chỉ vào chiếc vòng đá diopside sao đen An Nhiên đang đeo trên cổ.

Thấy hành động của Lưu Thiên Hoa, An Nhiên nói một cách không bằng lòng: “Đeo cái thứ này chẳng phải vẫn y như trước sao? Tôi chẳng thấy những thứ xuất hiện xung quanh ít đi chút nào.”

Lưu Thiên Hoa bĩu môi: “Cậu tưởng bùa hộ mệnh là vạn năng chắc? Đeo nó là để giúp cậu phòng thân, không phải để đuổi tà ma. Người ta đã không động vào cậu, cậu còn muốn chủ động gây chuyện sao?”

An Nhiên nói: “Tôi không có ý đó. Nhưng không có cách nào để họ không lại gần tôi à? Tôi không muốn tấn công họ, chỉ là không muốn nhìn thấy họ mà thôi.”

“Không phải không có cách, nhưng tôi không khuyến khích cậu dùng. Trên người cậu đeo cái vật đầy khiêu khích kia, lỡ gặp phải ai có công phu tu luyện, lúc đó chẳng phải chuốc thù hận vào người sao? Cậu phải biết là ‘đạo cao một thước, ma cao một trượng’ đấy! Dù là pháp khí mạnh đến mấy cũng có thể nguy hiểm.”

An Nhiên gật gật đầu ra chiều đã học được một bài học, nghĩ ngợi một lúc bèn hỏi: “Không phải cậu nói có những người có thể bịt đôi mắt âm dương lại hay sao? Cậu có quen thầy nào có thể làm được vậy không?”

Tuy qua quan sát của An Nhiên, Lưu Thiên Hoa chắc chắn là một thần côn không thể nhìn thấy ma quỷ, nhưng không thể phủ nhận ý kiến của cậu ta về lĩnh vực này đều rất xác thực, vì thế An Nhiên muốn nghe thử.

Nếu không phải vì An Nhiên đã từng thấy Lưu Thiên Hoa đi qua một hồn ma nữ mà không hề hay biết gì, thì dựa vào kiến thức phong phú của cậu ta về lĩnh vực này, An Nhiên sẽ thực sự tin cậu ta là một đại sư có đạo hạnh cao thâm.

Lưu Thiên Hoa nhún vai nói: “Người quen biết có thể làm được chuyện đó không phải không có, nhưng thầy có năng lực thực sự thì sẽ không giúp cậu đâu, cậu hãy bỏ suy nghĩ đó đi thì hơn!”

“Hả! Tại sao!?”

“Bởi vì đôi mắt âm dương của cậu không phải tự nhiên sinh ra đã có, cũng không phải từng cận kề cái chết hay tu hành mà đạt được. Đôi mắt âm dương đột nhiên xuất hiện kiểu này rõ ràng có ẩn chứa nhân quả rất nặng, sẽ không có ai đồng ý thay người khác nhận lấy nhân quả này chỉ vì tiền đâu. Kể cả khi có người đồng ý, chuyện đó cũng không tốt đẹp gì đối với cậu.”

Lời giải thích của Lưu Thiên Hoa có phần bí ẩn, An Nhiên nghe không hiểu, nhưng cũng ngộ ra được rằng bịt đôi mắt âm dương không phải là phương pháp chắc chắn đối với cậu.

Nhìn dáng vẻ thất vọng của An Nhiên, Lưu Thiên Hoa cảm thấy mình không thêm chộp mắt mà đã dập tắt hy vọng của người khác như vậy không tốt lắm, vì vậy nghĩ một lúc, cậu ta nói: “Thực ra nếu muốn không nhìn thấy ma, ngoài việc tìm thầy bịt mắt, cũng không phải không còn cách nào khác.”

Đôi mắt An Nhiên lập tức sáng lên.

“Cậu có thể thử dựa vào sức mạnh của đức tin.”

“Đức tin?”

Lưu Thiên Hoa gật đầu: “Đúng thế, cầu nguyện sự giúp đỡ từ vị thần linh trong tín ngưỡng của cậu. Tất nhiên ý tôi không phải là rảnh rỗi vào chùa khấn bái, mà là toàn tâm toàn ý tôn thờ và sùng bái thần linh. Nếu ý chí của cậu đủ kiên định, thần linh sẽ đáp lại yêu cầu của tín đồ, cắt bỏ năng lực bỗng dưng có được này.”

An Nhiên buông thông vai bất lực, nói: “Nhưng tôi không có tín ngưỡng tôn giáo...”

Lưu Thiên Hoa xòe hai tay, tỏ ý muốn giúp nhưng lực bất tòng tâm.

Thấy dáng vẻ rối bời của An Nhiên, Lưu Thiên Hoa cười nhẹ, nói: “Nhưng cậu cứ chú ý một chút đi! Vật thể đó có thể bám vào cơ thể của anh Phong, nhưng không bị huyết khí của anh ta làm tiêu tan ngay lập tức, có vẻ không đơn giản như bọn ma quỷ tay sai bình thường đâu. Cậu nên hỏi anh ta trước đó đã đi đến đâu thì tốt hơn. Sắp tới tôi sẽ có một khoảng thời gian không ở Hồng Kông, cậu tự chú ý an toàn nhé!”

An Nhiên ngẩn người, nói: “Cậu đi đâu?”

Lưu Thiên Hoa cười: “Có mỗi làm ăn, tiền tiêu vật tháng này có chỗ kiếm rồi!”

“Còn trường học thì sao?”

Lưu Thiên Hoa nhún vai, nói: “Không còn cách nào khác, phải trốn học thôi.”

An Nhiên ra vẻ hiểu, nói: “Cũng đúng, tìm được ông chủ bao nuôi, chuyện học hành gì cũng là phù du hết.”

Lưu Thiên Hoa gầm lên: “Cậu cút ngay!”

Vốn dĩ An Nhiên không có ý định hỏi Lâm Phong lúc trước đã đi đâu, vô duyên vô cớ hỏi chuyện riêng của người ta cũng không hay, dù sao hồn ma đó cũng không làm hại gì anh ta.

Dù Lâm Phong không bị An Nhiên chọc giận nữa, nhưng khi anh ta tập luyện mỗi ngày, sát khí ngút trời của anh ta cũng có thể giết được hồn ma xung quanh không sót một chút tro tàn nào!

Chính thế, chính là sát khí! Mỗi lần Lâm Phong tập luyện, đều toát ra sát ý khiến người khác run rẩy, An Nhiên còn không dám bước lên tầng thượng mỗi khi anh ta tập.

Điều này khiến An Nhiên cảm khái, cao thủ đúng là cao thủ, đến khí chất toát ra lúc tập luyện thường ngày cũng khác người. Nhưng qua hai ngày, mỗi lần Lâm Phong về nhà, An Nhiên đều thấy anh ta mang theo một hồn ma màu đen, cậu không thể tiếp tục bỏ qua chuyện lạ thường này thêm nữa.

Vì vậy một hôm, An Nhiên không nhịn được đành hỏi: “Anh Phong, mấy buổi chiều vừa rồi anh đi đâu thế?”

Lâm Phong khẽ ngẩng đầu, ánh mắt nhìn vào An Nhiên. Tuy Lâm Phong không có ý gì, nhưng ánh mắt của anh ta vốn sắc lẹm, trước cái nhìn của anh ta, An Nhiên cảm thấy bất an, thậm chí hận đã không biết giữ miệng mà nhiều chuyện.

“Nhà em trai tôi.” An Nhiên bị Lâm Phong nhìn đến sồn gai ốc, cao thủ cuối cùng cũng đáp lời.

“Ồ! Là Lâm Tuấn sao? Chính là cái cậu sẽ chuyển đến đây vào ngày mai?”

Lâm Phong khẽ gật đầu, nói: “Hành lý của cậu ấy nhiều quá, tôi giúp cậu ấy sắp xếp.”

An Nhiên nhếch mép, nghĩ bụng hai anh kỳ em nhà này đúng là kỳ lạ, một người chuyên nhà chẳng mang đồ đạc gì, một người thì nhiều đồ đến nỗi phải nhờ anh trai thu dọn giúp... Nói vậy thì họ đã thu dọn những mấy ngày liền?

Một cậu trai độc thân sống một mình, rốt cuộc có bao nhiêu tư trang cần sắp xếp đây!?

An Nhiên càng lúc càng muốn xem em út nhà họ Lâm là người như thế nào. Sự hiếu kỳ khiến An Nhiên quên đi chủ đề đang nói trước đó, cuối cùng chuyện đó cũng đi vào quên lãng.

Khi Lâm Tuấn chuyển đến theo lịch hẹn, đừng nói An Nhiên, mà tất cả mọi người trong tòa nhà đều chấn động.

Đồ đạc cậu ta mang theo không phải quá nhiều - cơ bản đã có cao thủ giúp thu dọn, An Nhiên cảm thấy Lâm Tuấn không bị anh hai dọn sạch đến nỗi chỉ còn cái quần xì trên người đã là may mắn rồi.

Điều khiến mọi người bị chấn động, là vì chiếc xe thể thao mà cậu ta dùng để chuyển đồ!

Tuy An Nhiên không tìm hiểu về xe thể thao, nhưng chiếc xe mui trần màu đỏ ấy nhìn là biết giá trị không hề tầm thường.

Ngồi trên chiếc xe lộng lẫy là hai chàng thanh niên đẹp trai ngời ngời. Nhưng đó không phải điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là đồng hành lý được đóng thùng carton lớn nhỏ xếp đầy ở ghế sau xe...

Thật đúng là... một tình huống lạ kỳ...

Khi An Nhiên xuống mở cổng, chiếc xe đã từ từ dừng lại bên ngoài.

Về lý thuyết mà nói, lúc này người chuyển đến trước là Lâm Phong sẽ giới thiệu hai người còn lại với nhau mới phải. Nhưng cao thủ không phải là sinh vật suy nghĩ theo lẽ thường, cậu ta chỉ bước xuống xe một cách lạnh lùng, sau khi bê hết hơn mười thùng hành lý ở ghế sau mà không nói một lời, bèn mệnh ai nấy lo đi thẳng vào trong nhà.

Dù sớm biết thể lực của Lâm Phong không thể đánh giá theo tiêu chuẩn của người bình thường, nhưng vác hơn mười thùng các tông một cách nhẹ nhàng như vậy, cảnh tượng ấy khiến An Nhiên kinh ngạc đến nỗi muốn rớt quai hàm. Chưa kể đến những người hàng xóm lộ đầu ra hóng chuyện, con mắt họ đã rớt bể đầy đất rồi.

Có cần phải phô diễn thế không? Chẳng lẽ mấy chiếc thùng đó đều rỗng không?

Kể cả trong thùng chỉ toàn quần áo thì cũng siêu nặng chứ chẳng đùa!?

Lẽ nào siêu nhân bây giờ không còn mặc quần xì ra bên ngoài để người phàm nhận biết nữa!?

An Nhiên bối rối một lúc mới nở nụ cười cứng nhắc, quay sang Lâm Tuấn đang đứng bên cạnh.

Lâm Tuấn đeo một chiếc kính râm, nhìn đường nét cũng biết là một chàng trai đẹp mã không kém gì Lâm Phong. Cậu chủ nhà An Nhiên đã xem qua thông tin về Lâm Tuấn, biết chàng trai đứng trước mặt kém mình một tuổi. Nhưng Lâm Tuấn có thân hình đẹp như người mẫu, đứng cạnh dáng người không cao của An Nhiên, cứ cảm thấy An Nhiên còn kém tuổi cậu ta.

Nếu Lâm Dũng điềm tĩnh và thanh lịch, nhưng vẫn toát lên sự thông minh sáng trí của một người thành đạt, thì Lâm Phong giống như một lưỡi dao rút ra khỏi vỏ, nhuệ khí sắc bén đến kinh ngạc, lại có dáng vẻ giang hồ như đại ca xã hội đen. Còn cậu Lâm Tuấn này, toàn thân đều là trang phục thời thượng, bắt mắt, thể hiện sự sắc sảo và kiêu ngạo của tuổi trẻ.

Lâm Tuấn không thèm nhìn An Nhiên, dường như còn không nhận thấy sự tồn tại của cậu. Cậu ta ngẩng đầu ngắm nghía cảnh vật xung quanh, thần thái như thể một con công kiêu kỳ.

An Nhiên thấy vậy nhú mày, lập tức thấy sự kiêu căng của Lâm Tuấn đã trở thành ngạo mạn.

Lại là một đứa con được chiều chuộng sinh hư đây...

Tuy An Nhiên không lớn hơn Lâm Tuấn là mấy, nhưng có lẽ vì đi làm sớm, nên đã được mài giũa những góc cạnh thường có ở người trẻ tuổi, không như Lâm Tuấn chưa bao giờ kinh qua sự tôi luyện của cuộc sống hiện thực.

Có thể nói, riêng về tố chất tâm lý thôi, An Nhiên cũng trưởng thành hơn nhiều so với cậu Lâm Tuấn như bông hoa trong lồng kính kia.

An Nhiên không ghét cái khí thế của tuổi trẻ, nhưng thái độ cao ngạo không coi người khác ra gì của Lâm Tuấn rất phản cảm. Thường ngày tính tình An Nhiên rất tốt, nhưng không có nghĩa là cậu không nóng nảy. Thấy thái độ ngạo mạn của đối phương, An Nhiên liền không nói không rằng quay lưng bước vào nhà.

Lâm Tuấn đang chờ An Nhiên chủ động chào hỏi, trong đầu đã tính trước sẽ đáp lại với thái độ lễ phép nhưng xa cách và lạnh lùng. Không ngờ cậu ta ra về ngẫu nhiên chưa được bao lâu, cậu chủ nhà đã vội quay đi!

Lâm Tuấn ngẩn ra, gương mặt đẹp trai nhanh chóng đỏ bừng. Mặc kệ chiếc xe thể thao đắt tiền đang đỗ ở ngoài cùng đồng hành lý, Lâm Tuấn bước nhanh qua An Nhiên, đứng chặn trước mặt cậu.

An Nhiên nhướn mày, ngẩng đầu nhìn Lâm Tuấn, trong lòng thầm than sao đám trẻ thời nay cao đến vậy, khiến cậu chẳng còn chút khí phách nào!

Thấy thái độ của An Nhiên như vậy, Lâm Tuấn cũng nhìn chòng chọc vào cậu, thành ra hai người cứ đờ đẫn nhìn nhau bằng ánh mắt dữ tợn không ai chịu nhường ai.

An Nhiên bướng bỉnh đối đầu với Lâm Tuấn, khi hai người còn đang mãi nhìn nhau không chớp mắt, một thân hình vạm vỡ chen vào, chặn đứng tầm nhìn của cả hai.

Lâm Phong đứng giữa hai người, nhíu mày tỏ ý không vui, khắp người đầy sát khí, đáng vẻ cho thấy tâm trạng cậu ta không tốt chút nào. Lâm Phong nói: “Em còn đứng đó làm gì? Sao không mang hành lý vào?”

Không giống như An Nhiên sợ khí chất cao thủ của Lâm Phong, cậu em út được chiều chuộng không đổi sắc mặt trước câu hỏi của Lâm

Phong, cười nói: “Anh hai khỏe hơn em, anh không phiền giúp em mang mấy cái thùng đó vào luôn chứ!”

Nghe Lâm Tuấn nói, Lâm Phong càng nhú mày dữ hơn, An Nhiên cảm giác như khoảnh khắc trước khi anh ta ra tay giết người vậy.

Nhưng Lâm Phong chỉ tiến lên phía trước, dùng tay xoa xoa đầu Lâm Tuấn rồi ra xe bê hành lý vào...

An Nhiên nhìn Lâm Tuấn với ánh mắt hoàn toàn thay đổi, thể hiện rõ ràng sự sùng bái với cậu ta!

Lý luận của An Nhiên rất đơn giản: Con hổ vốn rất đáng sợ, nhưng người có thể sai khiến con hổ nhảy qua vòng lửa chỉ với một câu nói mới là người đáng sợ hơn gấp trăm lần!

Chương 5

Thường ngày An Nhiên có vẻ dễ tính, nhưng thật ra tính cách cậu rất bướng bỉnh. Dù đã xếp Lâm Tuấn vào loại không dễ đối phó, nhưng thái độ khinh thường của cậu ta trước đó đã khiến cậu tức giận. An Nhiên không chủ động gây sự với Lâm Tuấn, nhưng cũng không nịnh nọt hay mong chờ sự hòa giải, luôn giữ thái độ lạnh lùng không thèm quan tâm đến cậu ta.

Hơn nữa, trong mắt An Nhiên, Lâm Tuấn giống như một “người huấn luyện động vật”. Nhưng dù sao An Nhiên cũng đã nấu ăn cho con “mãnh thú” kia vài ngày, về lý thuyết cũng coi như “người nuôi dạy thú”, cao thủ chắc sẽ không dễ dàng “cắn” cậu... đâu nhỉ?

Để thể hiện giá trị cao nhất của bản thân, An Nhiên nấu bữa trưa vô cùng phong phú, như thể để chào mừng sự có mặt của Lâm Tuấn.

Lâm Tuấn đã sớm biết bữa cơm thường ngày của họ ra sao qua lời kể của anh hai, khi thấy món ăn trên bàn còn thịnh soạn hơn cả những gì Lâm Phong nói, cậu ba nhà họ Lâm tưởng rằng đây là hành động chuộc lỗi của An Nhiên với cậu ta. Vì vậy, sự thù địch trong ánh mắt của Lâm Tuấn giảm đi không ít, nhưng vẫn giữ thái độ ngạo mạn.

Lâm Phong dường như hoàn toàn không cảm nhận thấy sự thù địch giữa hai người nên vẫn ung dung ăn trưa, mặc thân ai nấy lo.

An Nhiên cũng liệu trước được điều này, về cơ bản ngoài việc tập thể hình, An Nhiên cảm thấy không có bất cứ điều gì có thể khơi được sự thích thú từ Lâm Phong.

Ăn xong bữa trưa, thấy Lâm Phong từ tốn thu dọn bát đĩa mang vào bếp rửa, Lâm Tuấn ngạc nhiên kêu lên: “Anh hai! Anh làm gì đấy!?”

“Rửa bát.” Lâm Phong đáp nhẹ nhàng đôi tay rửa bát đĩa rất bảnh và thành thực.

Lâm Tuấn bước nhanh vào bếp, nắm lấy cánh tay Lâm Phong, nặng xị: “Không phải anh đã trả tiền rồi sao? Để anh ta rửa bát là được rồi!”

Nghe Lâm Tuấn nói, An Nhiên bất mãn phản pháo: “Tôi phải chỉnh quan điểm của cậu một chút, tôi không phải người giúp việc của các cậu, tiền anh Phong trả là tiền ăn, chứ không phải tiền công cho tôi, việc nhà phải phân chia nhau cùng làm, chúng tôi đã nói rõ với nhau như vậy. Thêm nữa, bữa trưa này là do cậu mới đến nên tôi để cậu ăn uống thoải mái, về sau cậu cũng phải phân chia mà phụ trách việc nhà.”

“Vậy tôi trả thêm tiền, anh làm luôn phần việc của chúng tôi đi!” Lâm Tuấn nói như thể chuyện đương nhiên.

“Không, tôi đã nói tôi không phải người giúp việc.”

Lâm Tuấn rút ví từ trong túi quần, An Nhiên thấy vậy liền nheo mắt, thầm nghĩ bản thân đã nói đến thế rồi, nếu cậu ta không biết điều mà dùng tiền để nói chuyện, thì An Nhiên quả thực sẽ hoàn toàn coi thường cậu ta.

Nhưng không như An Nhiên tưởng, thứ Lâm Tuấn rút ra khỏi ví không phải sấp tiền dày cộm, mà là một tấm danh thiếp.

Lâm Tuấn cười đắc ý: “May mà tôi đã chuẩn bị trước, đây là số điện thoại của công ty dịch vụ giúp việc, tôi thuê họ đến xử lý là được chứ gì?”

“Không được, tôi không thích có người lạ trong nhà.” An Nhiên từ chối thẳng thừng. An Nhiên không muốn gây sự với Lâm Tuấn, nhưng cậu không có ấn tượng tốt với người giúp việc dịch vụ. Không ít bạn bè xung quanh cậu cũng từng tìm đến dịch vụ giúp việc, tài sản trong nhà chủ không bị mất trộm, nhưng người giúp việc đến thẳng công ty

tài chính lấy danh nghĩa của ông chủ làm người bảo lãnh, mượn một khoản tiền lớn rồi chuồn về nước...

Nghe nhiều chuyện tương tự, An Nhiên không có ấn tượng tốt về họ. Cậu biết không phải tất cả người giúp việc dịch vụ đều làm chuyện xấu, nhưng bản thân tự có khả năng làm việc nhà thì sao phải bỏ tiền ra để người ngoài vào nhà mình?

Vả lại, An Nhiên không quen ăn đồ ăn do người giúp việc nấu, đến lúc đó chẳng phải vẫn là cậu đảm nhận việc nấu ăn sao? An Nhiên cũng không quen sai bảo người khác làm việc, sự có mặt của người giúp việc chỉ càng khiến cậu không thoải mái.

Lâm Tuấn từ nhỏ đã được người giúp việc phục vụ, chắc chắn không hiểu tâm tư của một tiểu thị dân như An Nhiên. Thấy cậu từ chối mà không nghĩ ngợi gì, Lâm Tuấn lập tức nghĩ đối phương cố ý gây khó dễ. Đang không vui, ngữ khí ngạo mạn của Lâm Tuấn càng trở nên thô lỗ, cậu ta nói: “Anh đang cố ý làm ngược lại ý tôi đúng không?”

An Nhiên bĩu môi: “Tôi rảnh vậy sao? Cậu nghĩ cậu là ai hả? Tự luyện cũng phải có mức độ thôi chứ? Ai rảnh mà tốn công tốn sức gây khó dễ với kẻ qua đường như cậu?”

An Nhiên thường ngày tính tình rất tốt, nói năng nhẹ nhàng, nhìn có vẻ rất dễ bị bắt nạt. Nhưng ai quen cậu đều biết thực ra An Nhiên cãi nhau không phải dạng vừa, cái miệng của cậu không tha cho một ai, thái độ khinh bỉ, chế nhạo của cậu khiến ai cũng phải tức đến chết.

Đặc biệt là với dáng vẻ vô hại thường ngày của An Nhiên, bất ngờ nói ra những lời cay độc như vậy thường khiến người khác bị sốc. Sự bùng nổ của An Nhiên khiến cho không chỉ Lâm Tuấn, mà Lâm Phong cũng đứng đực người ra.

Đơ mất hai giây, Lâm Tuấn phản ứng trở lại. Điều kiện của Lâm Tuấn rất tốt, lại thêm ngoại hình đẹp trai, vung tay rộng rãi, nên từ nhỏ đến lớn đều sống trong sự cung phụng của mọi người. Cho dù đối diện

là đám tiểu diện hồ⁹ thù địch với gia đình mình, họ cũng chỉ thầm chửi rủa trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn ôn tồn lấy lòng. Lâm Tuấn chưa bao giờ gặp ai mĩa mai cay độc ngay trước mặt mình như An Nhiên.

Lâm Tuấn đỏ bừng mặt, tức giận nhìn chòng chọc vào An Nhiên.

“Sao thế? Cậu muốn đánh nhau hả!?” An Nhiên tính toán vóc dáng của Lâm Tuấn, tuy không đến nỗi yếu ớt, nhưng cũng không tới mức như Lâm Phong. An Nhiên tin rằng kể cả cậu có đánh thua, ít nhất cũng để lại cho đại thiếu gia không biết nhân gian hiểm ác này vài ký ức “tốt đẹp”.

An Nhiên không sợ bị đánh bầm dập, chỉ cần để lại hai vết thâm trên đôi mắt anh tuấn của cậu ta đã là chiến công rồi!

An Nhiên vừa xem xét Lâm Tuấn, vừa tính toán khả năng đánh cậu chàng đẹp trai thành gấu trúc.

Lúc hai người chuẩn bị vào nhau đến nơi, một giọng nói lạnh lùng bên cạnh vang lên. “Nghe An Nhiên đi, nếu không em sẽ phải quay về nhà!”

Câu nói phát ra từ Lâm Phong này giờ vẫn đứng bên cạnh không nói nửa lời.

Nghe anh hai nói, Lâm Tuấn đang gồng lên cũng phải miễn cưỡng ghìm lại.

Sự bảo vệ của Lâm Phong và phản ứng của Lâm Tuấn khiến An Nhiên hơi bất ngờ. Xem có ra, dù Lâm Phong rất thương em trai nhưng không phải kiểu thương chiều bất chấp đạo lý. Lâm Tuấn cũng rất tôn trọng Lâm Phong, dù tính cách tùy tiện, nhưng rất nghe lời anh hai, ít nhất cũng tốt hơn hình ảnh cậu ấm không biết trên dưới như An Nhiên tưởng tượng.

Câu nói của Lâm Phong khiến An Nhiên tò mò, cậu nói: “Sao anh Phong lại lấy việc về nhà ra để đe dọa? Không lẽ cậu bỏ nhà đi sao, Lâm Tuấn?”

Lâm Tuấn gãi mái đầu nhuộm đỏ, mặt đầy ảo não, nói: “Cũng không phải... Chỉ là tôi muốn tránh xa một cô nàng phiền phức.”

“Ồ... được người ta theo đuổi hả? Tốt quá...” An Nhiên nói về ngưỡng mộ. Lâm Tuấn đẹp trai lại giàu có, nghe cậu ta bị con gái quấy rầy An Nhiên cũng không bất ngờ, mà chỉ cảm thấy hâm mộ và ghen tị.

Lâm Tuấn cười lạnh lùng: “Nếu là người khác theo đuổi thì cũng tốt, vấn đề ở chỗ cô gái đó là vị hôn thê của tôi, do gia đình hứa hôn từ khi còn trong bụng mẹ. Nếu là anh, anh có muốn sinh ra đã bị sắp đặt như thế không?”

“Vị hôn thê... lại còn hứa hôn từ khi còn trong bụng mẹ? Các người nghĩ mình là người thời xưa à?” Nghe Lâm Tuấn nói, gương mặt ái mộ của An Nhiên liền đơ ra.

Lâm Tuấn như gặp được tri kỷ, hào hứng nắm lấy vai An Nhiên, nói: “Đúng chứ? Họ sống nhầm thời đại rồi! Giờ đã là thế kỷ 21, hứa hôn từ khi còn trong bụng mẹ đã lỗi thời lắm rồi đúng không!?”

An Nhiên nghiêng đầu nói: “Nhưng nếu là do lợi ích nào đó thúc ép, việc gì cũng có thể xảy ra.”

Hành động của Lâm Tuấn bỗng chững lại, ngạc nhiên nhìn chàng trai có vẻ ngây ngô trước mặt hóa ra lại nhạy bén đến vậy.

“Anh nói đúng đấy... Cuộc hôn nhân của chúng tôi không chỉ vì tình cảm giữa trưởng bối hai bên gia đình rất tốt, muốn tiếp tục mối thâm tình đến đời sau, mà còn có nhiều quan hệ lợi ích khác. Sau khi trở thành thông gia, quan hệ giữa hai nhà sẽ càng thân thiết hơn.”

An Nhiên suy nghĩ rồi nói: “Tôi không hiểu. Nếu đã phản bội nhau, thì dù có quan hệ thông gia cũng sẽ phản bội thôi, cuộc hôn nhân đó không thể hiện được điều gì cả.”

Lâm Tuấn nhún vai, nói: “Vậy nên tôi mới thấy không hợp lý, đành trốn ra khỏi nhà!”

An Nhiên liếc trộm Lâm Phong: “Cậu đã bỏ nhà đi như vậy, sang đây ở với anh Phong có ổn không? Khoan đã! Cậu đã bỏ nhà đi như vậy, sao Lâm Dũng lại giúp cậu thuê phòng?”

Lâm Tuấn không đáp lại câu hỏi của An Nhiên, chỉ nhìn cậu với ánh mắt thù địch. An Nhiên thấy vậy không muốn nhiều chuyện thêm, bèn im lặng quay về phòng.

Đến khi chắc chắn An Nhiên không thể nghe được cuộc trò chuyện của mình, Lâm Tuấn mới hạ giọng trách: “Nếu không phải vì bố nói chỉ cần em chuyển vào đây ở một năm, chuyện kết hôn sẽ để em tự quyết định, em đã chẳng ở cái chuồng chó này!”

“Tuấn!” Lâm Phong thấp giọng cảnh cáo.

“Em biết, em biết, chuyện này phải giữ bí mật! Em sẽ không nói linh tinh trước mặt anh ta đâu. Anh hai, anh nói xem anh chàng An Nhiên này có gì đặc biệt? Em thấy anh ta chỉ là một tên nhà nghèo và bảo thủ rất bình thường, sao cha lại đích thân kêu chúng ta tiếp xúc với anh ta?”

“Chuyện gì không nên biết thì đừng hỏi, chỉ cần chúng ta làm theo mệnh lệnh của cha là được.”

Lâm Tuấn bĩu môi: “Vậy mới nói anh đã bị ông nội huấn luyện đến ngớ ngẩn rồi, chỉ biết phục tùng mệnh lệnh, lẽ nào anh không tò mò sao?”

“Không.”

“... Thôi bỏ đi, coi như em không hỏi.”

Ngày hôm sau, vì công ty có cuộc họp quan trọng vào buổi sáng nên trời còn chưa sáng hẳn An Nhiên đã ra ngoài đi làm.

Lúc này anh em nhà họ Lâm còn chưa thức dậy, An Nhiên nhìn cửa phòng đóng chặt của Lâm Tuấn, lại nhìn cầu thang dẫn lên tầng thượng. Nghĩ bụng cái anh chàng đang nghỉ phép đó thì không nói làm

gì, nhưng Lâm Tuấn là sinh viên mà được ngủ dậy muộn như vậy, thực sự khiến người khác ngưỡng mộ.

Dù An Nhiên biết thời gian của sinh viên khá tự do, không phải ngày nào cũng có tiết học. Nhưng biết là một chuyện, An Nhiên chưa từng trải qua cảm giác ấy. Từ khi đi học cho đến khi tốt nghiệp cấp 3, cậu đều phải đi học đúng giờ từ thứ Hai đến thứ Sáu. Vì đi làm từ sớm, nên cậu chưa bao giờ trải nghiệm sự tự do của cuộc sống sinh viên.

Nhưng khi nhìn cửa phòng của Lâm Tuấn, An Nhiên giật mình hoảng sợ vì thấy một làn khói đen từ mép cửa phòng hiện ra!

Cháy sao! An Nhiên nhìn thấy làn khói đen liền nghĩ!

An Nhiên không để tâm đến việc chân đang đi giày, vội vã chạy đến phòng Lâm Tuấn để mở cửa.

Tên tiểu tử này! Cậu ta khóa cửa rồi!

Thực ra không thể trách Lâm Tuấn, mọi người đều chưa quen thân nhau, ở cùng với người lạ, lỡ may mất đồ đạc gì thì rất phiền phức.

Chỉ là An Nhiên từ nhỏ đến lớn không có thói quen khóa cửa phòng, dù Lâm Tuấn có tự phụ hay đáng tin đi nữa cũng sẽ không làm vậy. Bị khóa bên ngoài trong tình huống nguy cấp khiến An Nhiên vô cùng lo lắng, cậu thầm chửi rủa Lâm Tuấn.

Đám khói đen càng lúc càng dày hơn, An Nhiên lo lắng sốt ruột, không hề nhận ra đám khói đen này không có mùi khét thường thấy của một đám cháy, mà lại phảng phất mùi xác chết.

“Lâm Tuấn! Lâm Tuấn cậu không sao chứ?” An Nhiên đập cửa vài lần nhưng không thấy trả lời, liền đi tìm chìa khóa phòng.

Nhưng An Nhiên chưa kịp bước đi, cánh tay đã bị Lâm Phong không biết xuống lầu từ bao giờ nắm lấy, anh ta dùng chân đá bật cửa phòng đang đóng chặt!

Cú đá mạnh và nhanh gọn của Lâm Phong khiến An Nhiên điếng người, thấy Lâm Phong bước nhanh vào phòng, An Nhiên liền vội

vàng đi theo.

Khi Lâm Phong xuất hiện, đám khói đen ngấn tằm nhìn của An Nhiên bỗng như chuột gặp phải mèo, lập tức chui trở lại vào phòng. Nhìn cảnh tượng kỳ lạ đó, An Nhiên mới đoán ra sự việc không chỉ đơn giản là một đám cháy như cậu tưởng.

Quả nhiên, sau khi vào phòng Lâm Tuấn nhìn quanh một hồi, thấy đồ đạc trong phòng đều còn nguyên, không có dấu vết cháy nào cả.

Đôi mắt Lâm Phong ánh lên sự hoài nghi. Ban nãy An Nhiên kêu cháy, đáng vẻ gấp gáp muốn mở cửa phòng không giống như đang giả vờ, cậu cũng không có lý do gì để đùa cợt ác ý. Có chuyện gì khiến An Nhiên hiểu nhầm rằng phòng Lâm Tuấn bị cháy sao?

Sau khi nghi ngờ một hồi, Lâm Phong rất nhanh nhận ra có điều gì đó không đúng. Âm thanh họ gây ra ban nãy lớn như vậy, nhưng Lâm Tuấn dường như không hề nghe thấy mà vẫn ngủ say.

“Tuấn!” Sắc mặt Lâm Phong trở nên lo lắng, tay vỗ vỗ vào cậu em trai đang ngủ say.

Trong mắt An Nhiên, cậu thấy đám khói đen rút trở lại phòng đã nhanh chóng chui vào ẩn đường của Lâm Tuấn. Khi Lâm Phong lại gần Lâm Tuấn, đám khói đen đã hoàn toàn nhập vào cơ thể cậu ta, không để lại dấu vết gì!

Cùng lúc ấy, Lâm Tuấn từ từ mở mắt, nhìn thấy trước mặt là ông anh mặt đờ đờ sát khí, cậu ta lập tức sợ hãi hét lên.

Nếu không phải An Nhiên vừa nhìn thấy hiện tượng kỳ dị nên vẫn chưa kịp hoàn hồn, cậu đã không khách khí mà cười bò ra đất.

Quả nhiên dù là anh em, Lâm Tuấn đã quen với sức mạnh của Lâm Phong, nhưng không đề phòng vẫn sẽ bị dọa một phen hú vía!

Lâm Tuấn lùi lại, tạo khoảng cách với Lâm Phong, hết nhìn anh ta lại nhìn An Nhiên, hỏi: “Sao thế?”

Trước câu hỏi của Lâm Tuấn, An Nhiên không biết nên trả lời thế nào. Vừa rồi vì tưởng nhầm là cháy nhà nên cậu mới lớn tiếng kêu la,

giờ muốn nói khác đi cũng không kịp. Trong phòng không có dấu vết cháy nào, nếu hai người đó hỏi vì sao lại nghĩ có đám cháy, cậu biết trả lời ra sao?

Thấy An Nhiên cúi đầu lặng thinh, Lâm Phong nói: “An Nhiên vừa nói phòng em bị cháy.”

“Cháy?” Lâm Tuấn nhướn mày, ánh mắt phớt lờ Lâm Phong mà chỉ nhìn vào An Nhiên lúc này đang bồn chồn không yên.

Chợt, Lâm Tuấn nhìn thấy cánh cửa phòng đổ sụp bên cạnh chân An Nhiên...

“Chuyện này, chuyện này... chuyện này là sao đây?” Lâm Tuấn hoảng hốt chỉ vào đồng hồ nát trên sàn.

“Là anh đá đấy. Ban nãy An Nhiên đập cửa nhưng em không phản ứng gì, nên anh đã đập cửa.” Trong khi An Nhiên nhìn đồng hồ nát một cách không thoải mái thì Lâm Phong tỏ vẻ như lẽ dĩ nhiên. Thực ra Lâm Phong cũng bất ngờ về hậu quả này, cậu vốn chỉ muốn đập cho cửa mở ra, không ngờ lại đập tung cả cánh cửa. Chỉ có thể trách cánh cửa quá yếu.

Nghe Lâm Phong giải thích, Lâm Tuấn bất mãn khoanh tay trước ngực, nói: “Vậy thì căn nguyên vấn đề là do An Nhiên cậu la cháy loạn lên đúng không?”

An Nhiên do dự một hồi, rồi bỗng tỏ vẻ kiên định như thể đã hạ quyết tâm gì, nói: “Tôi thật sự xin lỗi về chuyện này. Dù sao chúng ta sẽ phải sống cùng nhau một thời gian, nên tôi không giấu hai người nữa. Tôi tưởng nhầm có hỏa hoạn là vì tôi nhìn thấy một đám khói màu đen bay ra từ phòng Lâm Tuấn.”

“Đám khói màu đen?”

“Ừ. Nhưng sau khi phá cửa xông vào, tôi thấy đám khói đó nhanh chóng chui vào ẩn đường của Lâm Tuấn và biến mất.”

“...” Nhìn An Nhiên nói một cách nghiêm túc, anh em nhà họ Lâm nhất thời không biết nói gì.

“Nói ra thì, mấy buổi chiều gần đây chẳng phải anh Phong qua nhà Lâm Tuấn giúp dọn đồ sao? Thực ra mỗi lần anh về, tôi đều nhìn thấy một vật thể màu đen kỳ quái bám trên người anh. Có điều, thứ ấy không chịu nổi huyết khí của anh Phong, nên đều nhanh chóng tiêu tan, vì thế tôi mới không nói cho anh biết.” An Nhiên ngừng lại, quay sang Lâm Tuấn nói: “Lâm Tuấn, cậu phải cẩn thận một chút, đám khói đen đó cảm giác rất u ám, không phải thứ gì tốt lành, nếu cậu có thời gian, hãy tìm thầy nào đáng tin cậy xem đi!”

Nói xong, An Nhiên không để hai người nói thêm điều gì, bèn rời khỏi phòng Lâm Tuấn, nói: “Tôi sắp muộn làm rồi, tôi đi trước! Nếu muốn mua cửa mới, hai người có thể đến phòng quản lý lấy số điện thoại của công ty nội thất, mua qua phòng quản lý giới thiệu sẽ được giảm 20%.”

Sau khi An Nhiên vội vã đóng cổng, Lâm Tuấn mới quay sang nói: “Vừa rồi anh ta nói gì vậy? Muốn rũ bỏ trách nhiệm cũng phải tìm lý do nào bình thường chút chứ?”

“Anh nghĩ cậu ấy nói nghiêm túc đấy.”

“Hả? Anh hai không tin chuyện lỗ bịch của anh ta đấy chứ?”

“Tuy anh không chắc thứ An Nhiên nói tới có tồn tại, nhưng ít nhất cậu ta thực sự nghĩ thế. Ngày đầu tiên anh từ nhà em về, An Nhiên cũng có biểu hiện kỳ lạ. Lúc cậu ta kêu có hỏa hoạn, dáng vẻ sợ hãi đó cũng không phải giả vờ. Hơn nữa, khi cậu ta nói những lời hồi nãy, từ sự di chuyển của đôi mắt, trạng thái của đồng tử, đến nhịp tim, hơi thở đều không có dấu hiệu nói dối.”

Câu cuối của Lâm Phong nghe có vẻ khó tin, nhưng Lâm Tuấn không nghi ngờ khả năng của anh trai, hoàn toàn không cảm thấy lạ khi Lâm Phong nói có thể kiểm tra được nhịp tim, hơi thở của An Nhiên.

“Anh ta không bị điên đấy chứ? Suy nghĩ mất kiểm soát hay gì?”

“Suy nghĩ mất kiểm soát không có nghĩa là điên.” Lâm Phong chỉnh lại, sắc mặt nghiêm hòng, nói: “Tình trạng của em lúc này quả thực có gì đó không đúng. Tiếng An Nhiên đập cửa hô hoán to như vậy, cả âm thanh khi anh đập cửa nữa, nhưng em vẫn ngủ say không hề tỉnh giấc. Đề phòng vẫn hơn, em nên nghe lời An Nhiên, tìm thầy nào có khả năng xem đi!”

Lâm Tuấn nghe vậy, lập tức xù lông như con mèo bị giẫm phải đuôi, nói: “Không cần đâu! Xem xét gì chứ, việc quê mùa như thế em không làm đâu! Giờ đã là thời đại công nghệ rồi! Dù sao em cũng là một sinh viên đại học, không tin vào mấy thứ mê tín phong kiến đó!”

Lâm Phong không phải người thích quở thúc em trai, bản thân cậu cũng không tin vào quỷ thần. Nghe vậy, Lâm Phong không miễn cưỡng nữa, chỉ chốt một câu: “Vậy em phải chú ý, nếu người không khỏe phải đến bệnh viện kiểm tra nghe chưa!”

Lâm Tuấn gật đầu, song vẫn khinh thường không để tâm chuyện đó nữa.

Chương 6

Kỳ thực, An Nhiên không cảm thấy việc bản thân có đôi mắt âm dương là chuyện phải giữ bí mật, cậu không nói cho ai biết chủ yếu vì sợ phiền phức, không muốn người khác hỏi tới hỏi lui. Huống hồ khả năng này lại xuất hiện đột ngột, không chừng một ngày nào đó lại bất ngờ biến mất cũng nên!

Người khác có tin chuyện ấy hay không cũng là một vấn đề. Biết đâu anh em Lâm Phong vẫn nghĩ An Nhiên nói bậy bạ, thậm chí còn tưởng cậu bị thần kinh.

Lúc ấy An Nhiên bị chuyện xảy ra với Lâm Tuấn làm cho hoảng sợ, chỉ còn cách giải thích cho anh em nhà họ cảnh tượng kỳ lạ mà cậu đã nhìn thấy.

Phải nói là An Nhiên tự đánh bom liều chết rồi...

Cũng may An Nhiên không rơi vào tình cảnh bị người khác coi là động vật quý hiếm, cuộc sống của cậu vẫn diễn ra như cũ, không bị ảnh hưởng gì quá lớn.

Thêm nữa, cuối tháng là ngày kết toán, khoảng thời gian bận rộn nhất đối với một kế toán như An Nhiên. Trải qua một ngày làm việc miệt mài, An Nhiên vô thức nhìn màn hình camera giám sát, điều này đã trở thành thói quen với cậu mỗi khi đi làm và tan làm. Hồn ma đứng trong thang máy vẫn còn, An Nhiên đã có lần dò hỏi nhân viên quản lý xem chiếc thang máy đó còn xảy ra chuyện kỳ quái gì hay không, nhưng chỉ nhận được câu trả lời phủ định.

Tuy An Nhiên vẫn chưa hiểu rõ vị người than này rốt cuộc muốn gì, nhưng nước sông không phạm nước giếng, An Nhiên không dám động đến đối phương chỉ vì tính hiếu kỳ.

Đối với quỷ thần, An Nhiên luôn giữ thái độ “kính nhi viễn chi^[10]”.

Trên thực tế, An Nhiên cảm thấy con người hiện đại luôn lấy khoa học làm đầu, những chuyện liên quan đến tâm linh đều cho là mê tín phong kiến mà từ chối tiếp nhận. Nhưng An Nhiên nghĩ việc có tín ngưỡng hoặc niềm tin vào nhân quả báo ứng cũng không phải chuyện xấu. Ít nhất khi trong lòng có sự kính sợ, con người ta sẽ bị ràng buộc bản thân hơn, tránh làm mọi việc một cách bất chấp, không kiêng sợ gì.

Dù chưa quen với Lâm Tuấn, An Nhiên vẫn biết cậu sinh viên này sẽ không để tâm đến chuyện quỷ thần. Nhưng vì sống chung với nhau, An Nhiên vẫn phải nói cho Lâm Tuấn biết sự tình, có tin hay không là chuyện của cậu ta.

Vật thể giống như đám khói đen ấy dường như đã theo Lâm Tuấn vào nhà. Nghĩ lại, An Nhiên vẫn cảm thấy nổi da gà, chỉ cầu cho chuyện xảy ra với cậu ta không vạ sang mình.

Vừa hay hôm nay Lâm Tuấn không có tiết học, hy vọng cậu ta nhanh chóng tìm thầy nào đó xem để sớm giải quyết chuyện này.

An Nhiên đi làm về, nhân lúc ăn tối cùng nhau để quan sát khí sắc của Lâm Tuấn. Tiếc thay khả năng nhìn thấy ma của An Nhiên chỉ là bị động, không phải muốn nhìn là có thể nhìn thấy. Đám khói đen đó dường như có thể trốn trong cơ thể của Lâm Tuấn, nên An Nhiên không thể nhìn ra được điều gì.

An Nhiên không biết hiện tượng ấy có phải ma quỷ nhập vào người như trong tiểu thuyết hay không, nhưng rõ ràng có thứ gì đó đang ám trên người Lâm Tuấn, không còn nghi ngờ gì nữa.

An Nhiên định tìm cơ hội hỏi chuyện Lâm Tuấn, nhưng chưa kịp mở miệng, Lâm Phong đã hỏi trước: “Tuấn, hôm nay em đã tìm thầy xem chưa?”

Lâm Tuấn gật đầu, nói: “Rồi, em xem rồi. Ông ấy nói không có vấn đề gì, rồi làm mấy nghi thức và đưa cho em mấy thứ kêu em mang đi đốt”

“Đã giải quyết xong chưa?”

“Chắc coi như giải quyết xong rồi nhỉ?” Nói rồi, Lâm Tuấn liếc nhìn An Nhiên ngồi bên cạnh không nói nửa lời, chăm chú nghe câu chuyện của hai người. Lâm Tuấn nói: “Nói thật, em không cảm thấy người mình có vấn đề gì hết, biết đâu chỉ là ai đó suy diễn quá nhiều mà thôi.”

An Nhiên ngó lơ câu nói đầy châm chọc của Lâm Tuấn, biểu cảm như muốn nói “tầm nhận thức của tôi không như đồ trẻ con”, khiến Lâm Tuấn muốn tức điên.

Không biết có phải do hai người bất tự không hợp nhau hay không, nhưng cả hai nhìn nhau đều thấy rất ngứa mắt.

Tuy Lâm Tuấn nói có sách mách có chứng, nhưng An Nhiên bán tín bán nghi lời của cậu ta. Từ lúc nghe chuyện An Nhiên có đôi mắt âm dương, Lâm Tuấn đã lộ rõ vẻ mặt không quan tâm, An Nhiên chỉ tiếc không thể mắng cậu ta vì tội nói dối.

Nếu Lâm Tuấn đã không muốn, An Nhiên cũng chẳng còn cách nào khác, không thể dùng bạo lực lôi cậu ta đi đền chùa cúng bái được.

Đến nửa đêm, hiện thực đã chứng minh phỏng đoán của An Nhiên là đúng. Tờ mờ sáng, An Nhiên nửa tỉnh nửa mơ bước vào nhà vệ sinh, cậu chợt phát hiện cửa phòng vốn khóa chặt của Lâm Tuấn và cả cửa ra vào đều mở toang!

Thấy vậy, An Nhiên sợ hãi tỉnh cả ngủ, vội vàng xông vào phòng Lâm Tuấn. Lâm Tuấn lúc này lẽ ra phải đang ngủ say trong phòng, nhưng An Nhiên không hề thấy cậu ta!

An Nhiên có cảm giác không lành, liền vội vàng chạy lên tầng thượng!

Khi An Nhiên chạy lên đến nơi, Lâm Phong nghe tiếng động đã thức dậy bước ra khiến An Nhiên ngạc nhiên tròn mắt.

Tuy An Nhiên không cố gắng nhẹ bước chân khi chạy lên tầng thượng, nhưng giờ này mọi người vẫn còn đang ngủ say, Lâm Phong lại có thể nghe động tĩnh nhanh như vậy, khiến An Nhiên không khỏi bất ngờ.

Rốt cuộc anh chàng này cảnh giác và thiếu cảm giác an toàn đến mức nào vậy!?

“Sao thế?” Ánh mắt Lâm Phong vẫn sắc bén như thường ngày, không có một chút ngái ngủ nào của người vừa thức dậy.

“Xảy ra chuyện rồi! Lâm Tuấn biến mất rồi!”

Nghe An Nhiên nói, đồng tử của Lâm Phong đột nhiên co lại, cậu lập tức chạy xuống lầu với tốc độ như một trận cuồng phong.

Bị tốc độ phi thường của Lâm Phong dọa một phen, An Nhiên vội vã theo sau. Khi cậu quay trở lại căn phòng ở tầng 3, đúng lúc nhìn thấy gương mặt u ám của Lâm Phong bước ra từ phòng Lâm Tuấn.

Thần sắc như muốn giết người của Lâm Phong quả thực rất đáng sợ, An Nhiên căng thẳng nuốt nước bọt, lấy hết can đảm hỏi: “Liệu có phải bị ai đó bắt cóc không?”

Tuy không hiểu kỹ về anh em nhà họ Lâm, nhưng từ trang phục, xe hơi đến đồ đạc dùng hàng ngày của Lâm Tuấn, An Nhiên không khó nhận ra hai người họ đều giàu có. Lâm Tuấn mất tích, điều đầu tiên An Nhiên nghĩ tới là cậu ta bị bắt cóc.

Lâm Phong nghe An Nhiên hỏi liền lắc đầu: “Không. Ở đây không có dấu vết giằng co hay dùng thuốc mê, là Tuấn đã tự ra khỏi nhà.”

An Nhiên há hốc mồm, có chút nghi ngờ lời nói của Lâm Phong. Anh ta chỉ nhìn quanh phòng, quan sát qua loa như vậy, phán đoán ấy có chính xác không?

Nhưng nghĩ tới sức mạnh của Lâm Phong thể hiện ra gần đây, anh ta lại là anh trai của Lâm Tuấn, đối với chuyện liên quan đến Lâm Tuấn, anh ta vẫn có quyền phát ngôn hơn An Nhiên. Vậy nên An Nhiên không nói ra nghi ngờ của mình, coi như đồng ý với phán đoán của Lâm Phong.

“Vậy chúng ta ra ngoài xem sao!”

Lâm Phong gật đầu, sau khi chắc chắn Lâm Tuấn tự ra khỏi nhà, sắc mặt cậu đã giãn ra đôi chút, cũng không vội vàng như lúc đầu bỏ mặc An Nhiên phía sau, mà điều chỉnh bước chân để đi bên cạnh cậu.

Xuống dưới lầu, cơn gió lạnh của ban đêm khiến An Nhiên rùng mình. An Nhiên và Lâm Phong không tìm tứ phía như mò kim đáy bể, mà trước tiên đến phòng quản lý của tòa nhà hỏi thử. Từ phòng quản lý có thể nhìn thấy cổng nhà An Nhiên, nhân viên quản lý trực 24/24, chắc sẽ biết Lâm Tuấn đi hướng nào.

Gõ cửa kính phòng quản lý, An Nhiên hỏi: “Xin hỏi một chút, ban nãy chú có nhìn thấy một thanh niên đi ra từ tòa nhà 26 không?”

Nhân viên quản lý đặt tờ báo trên tay xuống, nói: “Người các cậu tìm có phải đẹp trai, cao cao, gầy gầy không? Khoảng nửa giờ trước, tôi thấy cậu ta đi về hướng công viên, nhưng có điều...”

Thấy nhân viên quản lý chần chừ, An Nhiên cảm thấy kỳ lạ, hỏi: “Sao vậy chú? Chú còn nhìn thấy gì khác nữa à?”

Người quản lý nói đầy bí ẩn: “Tôi nói câu này các cậu nghe vậy thôi nhé... Tôi có cảm giác cậu ta có chút kỳ lạ...!”

An Nhiên mím môi, thầm nghĩ nói vậy chẳng khác gì vô nghĩa sao? Lâm Tuấn nửa đêm không ngủ lại chạy ra ngoài để người khác phải đi tìm, không kỳ lạ sao được!

Thấy An Nhiên có vẻ coi thường, nhân viên quản lý nhấn mạnh thêm ngữ khí, nói: “Tôi nói thật đấy. Cậu ta rõ ràng chỉ đi một mình, nhưng biểu hiện như thể có người đi cùng vậy, vừa đi vừa cười nói với khoảng không bên cạnh. Tôi thấy lạ nên gọi cậu ta một câu, nhưng cậu ta vẫn đi tiếp như không nghe thấy gì. Tóm lại... hai cậu nên mau chóng đi tìm cậu ta đi!”

Nghe nhân viên quản lý thuật lại, An Nhiên nhất thời cảm thấy sợ hãi. Tổng hợp những gì cậu nhìn thấy gần đây, cộng thêm lời kể của người quản lý, Lâm Tuấn nhất định đã bị ma nhập.

Tuy An Nhiên không hiểu về lĩnh vực này cho lắm, nhưng vật thể đó đã mê hoặc được la tâm trí của Lâm Tuấn, chứng tỏ chuyện này đã đến mức nghiêm trọng.

Trái với sự sợ hãi của An Nhiên, Lâm Phong vốn bán tín bán nghi chuyện ma quỷ nên vẫn giữ thái độ bình tĩnh. Sau khi cảm ơn người quản lý, hai người đi về phía công viên.

An Nhiên cảm thấy không khí nặng nề, đi được một lúc bèn tìm chuyện để nói: “Em trai anh thường ngày có thói quen mộng du không?”

“Trước giờ thì không.”

“Anh nói xem, cậu ta chạy ra ngoài giữa đêm làm gì vậy?”

“Tìm được nó sẽ biết thôi.”

“Anh Phong không lo à?”

“Hoảng loạn cũng không giúp ích gì đâu.”

“Vâng...” An Nhiên cảm thấy nói chuyện với Lâm Phong quả thực siêu nhạt nhẽo. Về cơ bản Lâm Phong không phải người khó tiếp xúc, nhưng cái kiểu hỏi một câu đáp một câu, nói năng không thể ngắn gọn hơn của anh ta thực sự không phù hợp để trò chuyện.

Từ nhà đến công viên mất không đến năm phút, hai người rất nhanh đã nhìn thấy Lâm Tuấn đang ngồi trên một chiếc ghế dài. Cả hai

không hện mà cùng thở phào, rảo bước nhanh hơn về phía Lâm Tuấn. Nhưng An Nhiên chỉ bước vài bước rồi đột nhiên dừng lại.

Dưới ánh đèn đường vàng nhạt, An Nhiên nhìn thấy một người phụ nữ đang lặng lẽ ngồi bên cạnh Lâm Tuấn.

Vừa nhìn thấy cô ta, An Nhiên biết ngay đây không phải là một người còn sống.

Khắp người cô ta là những vết thương vô cùng thâm, gương mặt sưng phù lên, hoàn toàn không nhìn ra diện mạo ban đầu, còn khoe miệng ộc máu không ngừng. Trên cổ cô ta có một vết thắt màu tím đen, bụng và ngực có những vết thương như vết dao, toàn thân chủ nổi đầy mụn rộp do bị bỏng.

Người đầy vết thương nghiêm trọng như vậy, dù là ai cũng không thể ngồi ở đây một cách thản nhiên như thế!

Một bầu không khí kỳ quái bao quanh người phụ nữ, cô ta như thể chìm vào trong đêm tối, dù người đang ngồi ở đây, nhưng khi không chú ý nhìn sẽ cảm thấy mờ lung không nhìn rõ nữa. Đó cũng là lý do khi vừa bước vào công viên, An Nhiên không nhận ra ngay sự có mặt của cô ta.

Nếu người phụ nữ này là một hồn ma, những vết thương trên người cô ta thể hiện chính tình trạng của cô ta sau khi chết, vậy thì, thi thể của người phụ nữ này chắc chắn đã bị đối xử vô cùng tàn khốc!

Dường như cảm nhận được ánh mắt của An Nhiên, người phụ nữ từ từ ngẩng mái đầu đang cúi gằm, hai con mắt đầy máu nhìn về phía cậu. Đôi mắt của cô ta chất chứa tất cả những cảm xúc tiêu cực trên đời này, căm hận, phẫn nộ, tuyệt vọng, đau khổ... toàn thân An Nhiên cứng đờ như con ếch đang bị một con rắn nhìn chăm chăm, không dám động đậy một li.

Người phụ nữ chỉ nhìn vài giây ngẩn ngui, nhưng An Nhiên có cảm giác thời gian trôi qua rất lâu. Khi Lâm Phong đến gần, hồn ma ấy lại biến thành làn khói đen, nhưng không nhập vào ấn đường của Lâm

Tuấn nữa, lúc này An Nhiên mới thả lỏng nhẹ nhõm, nhận ra quần áo đã ướt đầm mồ hôi lạnh, gió đêm thổi tới khiến cậu nổi da gà.

An Nhiên sợ hãi lau mồ hôi trên trán. Sức mạnh của hồn ma đó rõ ràng đã mạnh hơn, ảnh hưởng của Lâm Phong đối với cô ta cũng không mạnh như trước nữa.

Hồn ma vừa tiêu tan đi, Lâm Tuấn đang ngồi lặng người trên chiếc ghế dài lập tức tỉnh táo trở lại, nói: “Anh hai? Sao nhìn anh sợ hãi thế... Ồ! Đây là đâu!?”

Thấy em trai hoàn toàn không hay biết gì, Lâm Phong nhíu mày, một tay kéo xốc người cậu ta, nói: “Đi! về nhà rồi nói tiếp.”

Lâm Tuấn có cảm giác hôm nay là ngày đại hung của mình, đang ngủ thì chạy ra công viên ngồi một cách lạ lùng, giờ còn bị anh hai cầm không được ngủ, cậu ta tỏ thái độ như thể bị quan tòa xét xử vậy.

Đã thế, cái cậu An Nhiên kia lại còn mặt dày lại, cậu ta là ai chứ? Dựa vào cái gì mà ở lại hóng hớt!?

“Tuấn, sao em lại chạy đến công viên?” Lâm Phong nói rất bình tĩnh, nhưng toàn thân toát ra một bầu không khí nặng nề, khiến người khác có cảm tưởng đây chỉ là sự bình yên trước cơn bão.

Lâm Tuấn biết lần này anh hai giận thật sự, cậu ta vốn dĩ định tỏ ra cứng đầu, ít nhất cũng đòi An Nhiên đi ra ngoài, nhưng giờ cậu ta không dám liều lĩnh, bèn ngồi thẳng người nói: “Em thề em không cố ý chạy lung tung thực ra em cũng không biết vì sao mình lại như thế... Lúc tỉnh dậy em đã thấy mình ở công viên rồi!”

Lúc này, An Nhiên không nén được liền hỏi: “Lúc trước cậu nói đã đi xem thầy rồi, cũng làm nghi thức trừ tà rồi, rốt cuộc có đúng như vậy không?”

Trước sự nghi ngờ của An Nhiên, Lâm Tuấn không trả lời ngoan ngoãn như khi đáp lời Lâm Phong, cậu ta hỏi lại với thái độ khó chịu:

“Liên quan gì đến anh? Anh rảnh lắm sao?”

Vì Lâm Tuấn mà nửa đêm canh ba phải ra ngoài tìm cậu ta, giờ còn bị cậu ta cạnh khốe, An Nhiên cũng tức giận nói: “Được thôi! Là tôi lo chuyện bao đồng, sớm biết thế này tôi đã không đi tìm cậu, lần sau cậu có biến mất, tôi cũng sẽ coi như không nhìn thấy! Đúng là không biết lòng tốt của người khác!”

Nói rồi, An Nhiên giận dữ quay về phòng.

“Đợi đã!” Lâm Phong ngăn An Nhiên bằng giọng nói đầy uy nghiêm, lúc này An Nhiên mới nhận ra mình đã mắng em trai của cao thủ ngay trước mặt anh ta.

Tuy thấp thỏm lo lắng, nhưng An Nhiên có tính tình ngang bướng, không những không cặp cụp mắt trước cái nhìn sắc lẹm của Lâm Phong, mà còn trừng mắt nhìn lại đầy khí thế.

Lâm Tuấn thấy vậy không nhịn được cười thầm trong bụng, An Nhiên muốn đối đầu với Lâm Phong, không nói đến khoảng cách về xuất thân của hai người, mà chỉ riêng về thể lực thôi, một tay Lâm Phong cũng đánh bại được An Nhiên!

Nhưng nụ cười của Lâm Tuấn không giữ được lâu, vì một giây sau Lâm Phong quay sang cậu ta, điềm nhiên nói: “Em xin lỗi An Nhiên đi, đừng quên cảm ơn nữa.”

Nghe Lâm Phong nói, Lâm Tuấn sững sờ: “Anh hai nói đùa đấy à?”

Lâm Phong nhíu mày, nói: “Ai nói đùa? Ban nãy là An Nhiên phát hiện ra em biến mất. Người ta không có trách nhiệm mà nửa đêm vẫn ra đường tìm em, em cảm ơn một tiếng không có gì sai cả. Hơn nữa, câu hỏi của An Nhiên chỉ xuất phát từ sự quan tâm, câu nói vừa rồi của em hơi quá đáng đấy.”

Câu nói của Lâm Phong khiến Lâm Tuấn ỉu xiu, đồng thời cũng làm An Nhiên bất ngờ. Cậu không vội về phòng nữa, mà tò mò nhìn Lâm Tuấn mặt lúc xanh lúc chuyển sang trắng, thầm đoán xem cậu ta có làm theo lời Lâm Phong không.

Biểu cảm trên mặt Lâm Tuấn thay đổi một hồi, đến lúc An Nhiên bắt đầu cảm thấy hết kiên nhẫn, cậu ta nói một mạch: “Thật xin lỗi anh! Cảm ơn anh đã giúp đi tìm tôi!”

Lâm Tuấn nói rất nhanh, nhưng ánh mắt cậu ta rất thành khẩn, khiến An Nhiên hạ hỏa.

Tính An Nhiên vốn ưa nhẹ không ưa nặng, Lâm Tuấn đã xin lỗi, cậu cũng cảm thấy thái độ của mình vừa rồi không đúng, liền nói: “Ừ... không cần đâu... thực ra cũng vì tôi lo chuyện bao đồng quá...”

Lâm Tuấn đang chuẩn bị sẵn tâm lý bị An Nhiên cười châm chọc, không ngờ An Nhiên lại cư xử hiền hậu mà nhường bộ mình, sự tức giận trong Lâm Tuấn cũng dần bớt đi, nhìn An Nhiên cũng thấy vừa mắt hơn.

Thấy sự thay đổi thần sắc của Lâm Tuấn, An Nhiên thầm cảm thán đám trẻ bây giờ thật biết giữ mặt mũi, không nhớ ra rằng cậu chỉ hơn Lâm Tuấn một tuổi.

Ai bảo An Nhiên còn trẻ nhưng đã bước chân ra xã hội sớm như vậy làm gì? Với một sinh viên đại học chưa từng có trải nghiệm xã hội như Lâm Tuấn, trong mắt An Nhiên cũng chỉ như một đứa trẻ chưa trưởng thành mà thôi.

Lâm Phong thấy hai người đã hòa giải được mâu thuẫn liền gật đầu hài lòng, hỏi: “Tuấn, câu hỏi của An Nhiên lúc nãy cũng là nghi vấn của anh, em nói thật đi, em đã tìm thầy xem hay chưa?”

Lâm Tuấn biết khả năng của anh trai, Lâm Phong đã được đào tạo chuyên môn về thẩm vấn, Lâm Tuấn không thể nói dối trước mặt anh. Lúc ăn tối, đến An Nhiên còn nhận ra thái độ chiếu lệ của Lâm Tuấn, Lâm Phong không thể không nhìn ra. Vì Lâm Phong không tin vào ma quỷ nên mới bỏ qua cho Lâm Tuấn.

Thấy anh trai coi trọng vấn đề này, Lâm Tuấn không dám nói dối trước câu hỏi của Lâm Phong, cậu ta đành thành thật thừa nhận: “Lúc đó em nói dối hai người đấy, em chưa tìm thầy nào xem cả.”

An Nhiên lo lắng nói: “Tôi thực sự không hề lừa cậu, cậu quả thật bị thứ gì đó không tốt nhập vào người. Hãy tin tôi, tôi đã nhìn thấy có thứ gì ám lấy cậu, hồi nãy ở công viên tôi cũng thấy, nó còn mạnh hơn cả lúc trước. Cậu nên nhanh chóng tìm thầy xem thì hơn.”

Lâm Tuấn cũng cảm thấy chuyện xảy ra với mình ban nãy rất kỳ lạ. Nhưng cứ nghĩ đến việc tìm thầy bà, miếu chúc gì đó làm lễ trừ tà, Lâm Tuấn lại không muốn chút nào, vừa quê mùa vừa mất mặt!

“Có lẽ chỉ là mộng du thôi thì sao? Nếu thực sự có thứ gì ám lên người tôi, tại sao tôi không cảm thấy gì? Anh nói trên đời có ma quỷ, vậy anh chứng minh cho tôi xem đi!”

Câu nói của Lâm Tuấn khiến An Nhiên lúng túng, cậu còn chẳng hiểu vì sao bản thân bỗng nhiên có đôi mắt âm dương nữa kia!

Ngoài việc thỉnh thoảng nhìn thấy hồn ma, An Nhiên không có năng lực gì đặc biệt, cậu không biết làm thế nào để chứng minh cho Lâm Tuấn thấy.

Thấy An Nhiên á khẩu, Lâm Tuấn càng khẳng định An Nhiên đang lừa mình. Mấy kẻ lừa đảo giang hồ rõ ràng không có thực lực, nhưng lại thích thổi phồng mọi chuyện trở nên nghiêm trọng, khiến người bị hại hoảng sợ mà đi vái tứ phương. Chuyện chẳng có gì mới, dự Lâm Tuấn chưa từng gặp qua nhưng vẫn thường nghe trên TV. Ví như chưa bao giờ ăn thịt lợn cũng phải nhìn thấy lợn chạy rồi chứ?

Lâm Tuấn còn đang hí hửng vui mừng về sự anh minh của bản thân, câu nói của Lâm Phong khiến cậu ta từ thiên đường rớt thẳng xuống địa ngục: “Ngày mai em xin nghỉ học đi, anh đi cùng em.”

“Anh hai!”

Phớt lờ sự phản kháng giận dữ của Lâm Tuấn, Lâm Phong khoanh tay lạnh lùng nói: “Em không phải nói gì nữa, ý anh đã quyết.”

Lâm Tuấn cúi đầu thất vọng, không nói gì nữa, Lâm Phong bèn quay sang An Nhiên nói: “Hôm nay thực sự phải cảm ơn cậu, tôi sẽ nhanh chóng giải quyết chuyện này, cậu đừng lo.”

An Nhiên gật đầu, do dự một hồi, cậu hỏi: “Tuy tôi chỉ nhìn thấy ma quỷ chứ không có năng lực gì khác, nhưng nếu có chuyện gì cần giúp, hai người có thể tìm tôi để thảo luận.”

Lâm Phong hơi ngạc nhiên vì một người khiêm nhường, thận trọng như An Nhiên lại chủ động đề nghị giúp đỡ. Tuy Lâm Phong không hoàn toàn tin việc Lâm Tuấn bị ma ám, nhưng câu nói của An Nhiên khiến anh cảm thấy ấm lòng, liền gật đầu đồng ý.

Nếu An Nhiên biết sự mềm lòng nhất thời sẽ đẩy bản thân vào tình thế nguy hiểm, cậu đã không đưa ra lời hứa ấy...

Sáng ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, An Nhiên đã bị Lâm Phong đánh thức.

“An Nhiên, Tuấn lại biến mất rồi!”

An Nhiên còn đang mơ màng, nghe Lâm Phong nói liền tỉnh hẳn, sắc mặt đầy lo âu, cậu hỏi: “Anh đến công viên tìm chưa?”

“Không chỉ công viên, tôi tìm khắp tòa nhà rồi. Có người nói nhìn thấy cậu ấy lên xe bus, đi về phía khu đô thị.” Trái ngược với vẻ mặt lo lắng của An Nhiên, Lâm Phong lại rất bình tĩnh. Người không hiểu chuyện nhìn vào lại tưởng An Nhiên mới là anh trai của Lâm Tuấn.

“An Nhiên, tôi cần cậu giúp. Không phải cậu từng nói tôi đã mang theo thứ gì đó kỳ quái từ phòng trọ trước đây của Lâm Tuấn về sao? Tôi muốn đến đó xem thử.”

Nghe đến đó, An Nhiên tỏ thái độ thoái lui, nói: “Nhưng tôi chỉ nhìn thấy ma thôi, có lẽ nên tìm thầy nào có khả năng trừ tà...”

“Không còn thời gian nữa đâu!”

“VẬY... Không phải hai người có tiền sao? Có thể xin sự giúp đỡ từ gia đình, kể cả chưa tìm ngay được thầy nào có khả năng thực sự, thì gọi một đội vệ sĩ đi kèm là được!” Ít nhất tâm lý họ còn vững vàng - An Nhiên thầm thêm một câu.

“Xin sự giúp đỡ từ gia đình, điều đó càng không thể.”

“Hả!? Tại sao?”

“Các trưởng bối nhà tôi không hiểu vì lý do gì nhưng vô cùng ghét mấy chuyện mê tín. Nếu họ biết chuyện của Tuấn, sau khi chỉ trích chúng tôi, chắc chắn sẽ kêu người bắt chúng tôi đi gặp bác sĩ tâm lý. Đội vệ sĩ cậu nói thì không cần, dựa vào sức của tôi, đủ để đảm bảo sự an toàn cho hai chúng ta.”

Nghe câu nói đầy khí phách ngang ngược của cao thủ, An Nhiên thì thầm: “Anh nghĩ chúng ta đối mặt với thành phần khủng bố sao? Đó là ma quỷ đấy! Đông người ít nhất còn làm tăng dũng khí...”

“Cậu nói gì?”

“Ý tôi là, tôi còn chưa biết phòng trọ cũ của Lâm Tuấn ở đâu.”

“Sau khi bỏ nhà đi, cậu ấy ở tạm tại Plover Cove Garden, quận Đại Bộ, từ đây đi xe đến đó mất khoảng mười phút.”

An Nhiên nghĩ ngợi, Plover Cove Garden có nhiều căn hộ như vậy, lỡ may có chuyện gì mà hét lên kêu cứu, chắc không đến nỗi không ai quan tâm?

Vì vậy, An Nhiên gật đầu, nói: “Được! Đợi tôi thay đồ đã.”

Chương 7

An Nhiên nhanh chóng vệ sinh cá nhân rồi cùng Lâm Phong đến phòng trọ cũ của Lâm Tuấn. Dù Lâm Tuấn đã chuyển đi được vài ngày, nhưng căn phòng vẫn chưa có người khác thuê, Lâm Phong lại có chìa khóa phòng nên hai người đến nơi mà không gặp trở ngại gì.

Mặt tường ngoài của Plover Cove Garden tuy đã trải qua nhiều năm sương gió nhưng luôn được bảo trì tốt, dù vậy, diện mạo tòa nhà vẫn mang dấu vết của thời gian, nhìn khác biệt hẳn so với tòa The Golden Gate mới xây kế bên.

Căn phòng cũ của Lâm Tuấn không lớn nhưng đầy đủ ánh sáng, trang trí đẹp mắt, không gian sống rất tốt, chẳng trách đại thiếu gia được nuông chiều từ bé ấy lại chấp nhận ở đây.

Dựa vào tính cách của Lâm Tuấn, nếu không gian sống không tốt, chắc chắn cậu ta không thể tiếp tục kế hoạch bỏ nhà ra đi mà đã sớm quay về thỏa hiệp với gia đình cũng nên.

Khác với kiểu nhà phố có ít căn hộ, mỗi tầng của tòa nhà dân cư Plover Cove Garden có 8 hộ gia đình, điều này khiến An Nhiên yên tâm phần nào. Nếu có xảy ra chuyện gì, ít nhất cũng không đến nỗi “gọi trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng thừa”.

Đối mặt với ma quỷ, ngay cả cao thủ võ lâm như Lâm Phong cũng không đủ để mang đến cho An Nhiên cảm giác an toàn.

Vật dụng trong phòng đều đã được chuyển đi, chỉ còn lại những đồ nội thất cỡ lớn có sẵn ban đầu, khiến căn phòng tuy không lớn nhưng cũng trở nên rộng hơn. Hai người xem xét một lượt nhưng không thấy bóng dáng Lâm Tuấn.

“Nơi này liếc một cái là hết, không có chỗ nào để trốn cả. Chúng ta đã đoán nhầm rồi, Lâm Tuấn không có ở đây.” An Nhiên vừa nói vừa kéo hết tấm rèm đang mở một nửa. Tuy căn phòng cảm giác rất bình thường, đến giờ vẫn chưa xảy ra chuyện gì kỳ lạ, nhưng An Nhiên vẫn chột dạ cảm thấy gai gai.

An Nhiên vừa kéo rèm, ánh sáng mặt trời trong chốc lát đã chiếu sáng cả căn phòng. An Nhiên nheo mắt, đưa tay lên che ánh mặt trời chiếu thẳng vào mặt.

“Đã thế này thì không thể giấu gia đình được nữa, chỉ còn cách thông báo cho cả nhà biết để cho người đi tìm nó.” Lâm Phong nói rồi rút điện thoại định gọi đi.

“Khoan đã! Anh... anh Phong, anh mau qua đây xem này!”

An Nhiên nói với giọng sợ sệt, Lâm Phong nhanh chóng ngừng bấm máy, chạy đến trước cửa sổ nơi An Nhiên đang đứng.

Nhìn theo hướng mắt của An Nhiên, Lâm Phong thấy trên cửa sổ kính phản chiếu những hình ảnh kỳ quái.

Cảnh tượng phản chiếu lên cửa kính là một người phụ nữ đang đứng trong phòng tắm. Cô ta đặt một chiếc chặn bông vào trong bồn tắm, sau đó đặt một thi thể phụ nữ lên trên chiếc chặn và rắc tiền giấy lên xác chết.

Tiếp đó, người phụ nữ lấy ra một chiếc dao dài, vung lên và cắt rời thi thể đang đặt trong bồn tắm. Ngoài sử dụng chiếc dao, cô ta còn chuẩn bị cả cửa và móc dùng để treo thịt nướng!

Do góc đứng, An Nhiên và Lâm Phong không nhìn rõ quá trình chặt xác. Mỗi nhát chặt xuống của người phụ nữ đều làm bắn ra những tia máu đỏ sẫm, khiến hai người dường như cũng cảm nhận thấy mùi máu tanh nồng.

Sau đó, cô ta rưới một chút rượu lên thi thể, dùng tiền giấy để châm lửa đốt. Cô ta không cần thận làm lửa bén lên mặt tạo thành mấy nốt

bóng rợp, dưới ánh phản chiếu của ngọn lửa, gương mặt vốn xinh đẹp trở nên gớm guốc đáng sợ.

Cảnh tượng đó như một vở kịch câm chiếu trên màn hình, chỉ xuất hiện khoảng rồi biến mất.

Đến khi cảnh tượng đáng sợ ấy biến mất An Nhiên và Lâm Phong vẫn điếng người nhìn vào cửa sổ. Về lý thuyết, chiếc cửa kính không thể phản chiếu hình ảnh của một căn phòng khác, nhưng hiện tượng không thể giải thích ấy lại thực sự xảy ra!

Lâm Phong là người định thần lại trước, cậu tiến lên kiểm tra chiếc cửa kính kỳ lạ. Rốt cuộc kết luận đó chỉ là loại kính bình thường, không có điểm đặc biệt nào cả.

An Nhiên lúc này cũng bớt căng thẳng. Là một người sinh ra và lớn lên ở quận Đại Bộ, cảnh tượng quái lạ vừa rồi khiến An Nhiên nhanh chóng liên tưởng đến một vụ án chấn động xảy ra nhiều năm về trước. An Nhiên nói: “Plover Cove Garden, đốt xác, dụng cụ của cửa hàng thịt nướng, thêm cả chặt xác... Trời ơi! Không phải vụ án chiên xác người nhiều năm trước đó chứ!?”

Vụ án giết người ấy xảy ra trước khi An Nhiên ra đời, cậu nhớ rõ tới vậy là vì cách xử lý thi thể của hung thủ vô cùng tàn nhẫn và đẫm máu, thậm chí còn ảnh hưởng đến cuộc sống của cư dân quận Đại Bộ thời ấy, khiến mọi người sợ đến nỗi không dám ăn thịt nướng suốt một thời gian. Không ít hiện tượng linh dị kỳ lạ đã xảy ra sau đó. Vụ án năm ấy đã gây xôn xao khắp Hồng Kông, sau này còn được dựng thành phim, nhiều chương trình truyền hình mang chủ đề tâm linh cũng nói về sự kiện này.

Theo An Nhiên nhớ, nạn nhân là bà chủ một cửa hàng thịt nướng, người ta cho rằng cô đã bị bạn kinh doanh chung cửa hàng, cũng là tình nhân của chồng giết hại.

Sau khi nạn nhân bị tình nhân của chồng siết cổ, hung thủ đã dùng dao to và cưa của cửa hàng thịt nướng để cắt rời xác chết. Để phi tang xác chết, hung thủ còn dùng dầu chuyên quay heo sữa và nướng vịt để

rướn lên các phần chân tay bị cắt, rồi bỏ đầu và chân tay vào thùng dầu nóng để đun.

Một số bộ phận cơ thể bị cho vào túi rác màu đen đem vứt ở công viên. Còn một số phần được chế biến thành sườn chua ngọt đem bán trong cửa hàng. Năm đó, cửa hàng thịt nướng này rất được người dân trong quận ưa chuộng, món sườn chua ngọt làm từ thịt người này được người ta mua và ăn rất nhanh...

Sau khi hoàn tất công việc, hung thủ đến chợ làm công việc nấu ăn như thường ngày, coi như chưa có chuyện gì xảy ra, còn mạo danh nạn nhân viết thư cho chồng. Nhưng ông chồng nhận ra nét chữ trong bức thư không phải của vợ mình nên đã đi báo cảnh sát. Sau đó, một cặp vợ chồng phát hiện ra những bộ phận cơ thể bị vứt ở công viên, từ đó vụ án mạng ghê rợn này mới bắt đầu được hé lộ.

An Nhiên nhớ, hung thủ của vụ án này không bị kết tội mưu sát mà chỉ bị kết tội ngộ sát, cuối cùng chỉ phải ngồi tù sáu năm, đến nay đã hết hạn tù và được thả.

Nghe đồn vì hung thủ bị kết án quá nhẹ, khiến nạn nhân oan khuất không thể siêu thoát, vẫn luôn quanh quẩn nơi hiện trường vụ án, trong quận cũng nhiều lần nghe thấy tiếng của ma quỷ.

Cư dân sống tại Đại Bộ không ai lạ gì với vụ án này. Vì thế vừa nhìn thấy cảnh tượng khác thường ấy, An Nhiên lập tức hồi tưởng đến vụ án chiên xác người rừng rợn.

“Lẽ nào căn phòng Lâm Tuấn thuê lại chính là căn nhà ma xảy ra vụ án chặt xác năm nào?” An Nhiên vừa nghĩ đến mức độ tàn nhẫn của vụ án liền lập tức nổi da gà.

Lâm Phong nói: “Không đâu, đã có ghi chép về căn nhà ma đó, có thể tìm dễ dàng trên mạng. Tuấn chắc phải lên mạng xem qua rồi mới quyết định thuê. Nếu là căn nhà ma ấy, dù có rẻ thế nào nó cũng không thuê đâu.”

Nói rồi, Lâm Phong rút điện thoại, mở mạng tìm kiếm thông tin liên quan. Tuy nhiên, vụ án đã xảy ra nhiều năm trước nhiều tình tiết đã bị đưa vào quên lãng.

“Địa chỉ vụ án chiền xác người Plover Cove...”

Nghe Lâm Phong nhẩm đọc, An Nhiên bỗng có dự cảm không lành liền nói: “Ồ... anh Phong, anh tìm địa chỉ hiện trường vụ án đó làm gì vậy?”

Lâm Phong nói một cách thản nhiên: “Dù sao chúng ta đã đến đây rồi, tiện đường qua đó xem sao!”

“Cái... cái gì!? Anh Phong muốn qua đó sao?” An Nhiên trợn tròn mắt, sợ đến nỗi nói năng lắp bắp.

Lâm Phong nghe vậy liền chỉnh: “Không phải ‘tôi’, mà là ‘chúng ta’ mới đúng, cậu đi cùng tôi đi!”

“Không không không không! Anh Phong, anh tha cho tôi đi! Tôi ở dưới lầu chờ anh được không?” An Nhiên lắc đầu lia lịa.

An Nhiên vốn tốt tính, dễ mềm lòng, nhưng dù muốn giúp người cũng phải đảm bảo sự an toàn của bản thân trước đã. Cậu chẳng phải là Thánh mẫu gì, không thể đột nhập vào nơi xảy ra án mạng một cách ngớ ngẩn như vậy. Huống hồ, ban nãy còn mới nhìn thấy cảnh tượng chặt xác kỳ lạ kia nữa!

Lâm Phong không nhiều lời, dù bị từ chối cũng không tỏ ra tức giận, anh ta chỉ giơ nắm đấm lên lạnh lùng nói: “Biết đây là cái gì không?”

“...”

“Cậu muốn tự đi theo tôi, hay để tôi đánh ngất rồi lôi đi?”

“Hả... Tôi tự đi được rồi, hãy... hãy cho tôi đi cùng anh!”

Thấy An Nhiên biết điều, Lâm Phong gật đầu hài lòng và hạ nắm đấm xuống.

An Nhiên đi theo sau Lâm Phong đầy miễn cưỡng, cậu thực muốn vả bản thân mình hai cái bạt tai. Ngay từ đầu ai kêu đi quản chuyện

bao đồng? Giờ muốn rút lui cũng không kịp nữa rồi!

An Nhiên chán nản nhìn lưng của Lâm Phong, so sánh sức vóc của hai người rồi chỉ biết thở dài bất lực.

Cái xã hội này, quả nhiên năm đăm to chính là đạo lý...

Nơi xảy ra vụ án chiên xác người nằm ở phòng B5 tầng 16 tòa nhà B, chính là tầng phía dưới căn hộ mà Lâm Tuấn thuê.

Sau khi xảy ra vụ án mạng, căn hộ này trở nên nổi tiếng và bị bỏ trống đến tận bây giờ. Không biết có phải do tâm lý hay không, An Nhiên cứ thấy toàn bộ tầng này khiến người ta có cảm giác tử khí rất nồng đậm.

Vừa bước ra khỏi thang máy, An Nhiên tức thì cảm thấy xung quanh u ám khác thường. Tuy bóng đèn vẫn sáng, nhưng hành lang lại rất tối tăm, cảm giác như ngay cả bóng đèn cũng không chiếu sáng nổi.

Hai người nhanh chóng tới căn phòng xảy ra sự kiện năm nào. Lâm Phong xem xét một hồi, phát hiện cánh cửa đúng ra phải khóa chặt lại không hề được khóa, điều này càng làm tăng khả năng Lâm Tuấn có thể ở bên trong.

Khoảnh khắc Lâm Phong đẩy cánh cửa ra một bóng người từ sau cánh cửa xô đến. Lâm Phong nheo đôi mắt sắc lẹm, nhanh chóng nắm lấy cánh tay đang cầm hung khí của đối phương trong tiếng hét sợ hãi của An Nhiên, căng chân dài quét qua mắt cá chân đối phương, khiến kẻ đánh lén mất thăng bằng lộn một cú trên không đẹp mắt rồi ngã ụch xuống đất.

Tiếng hét của An Nhiên ngừng lại, thay vào đó là ánh mắt đầy sự sùng bái.

Quả nhiên là cao thủ! Ngầu quá!

Nhưng An Nhiên không biết, nếu Lâm Phong không nhanh mắt nhìn rõ diện mạo của đối phương trước khi ra tay, sức mạnh khi hạ thủ sẽ không chỉ ở mức đó! Ít nhất tên đánh lén cũng phải gãy một, hai cái xương sườn.

Lâm Phong mặc kệ ánh mắt sùng bái của An Nhiên, anh ta nhíu mày nhìn kẻ đánh lén bị ngã một cú không hề nhẹ, nói: “Tuấn, em làm gì vậy!?”

“Hà! Đó là Lâm Tuấn!?” Lúc này An Nhiên mới nhìn rõ mặt của đối phương, ngạc nhiên trước dáng vẻ nhếch nhác của cậu ta.

Lâm Tuấn vốn ăn mặc sáng sủa chỉnh tề, lúc này bị Lâm Phong quật ngã xuống đất, quần áo dính đầy bụi bẩn trông thật khó coi. Hai con mắt điên cuồng đỏ ngầu khiến gương mặt đẹp trai của cậu ta trở nên dữ tợn, như thể đã biến thành một người khác.

Điều khiến An Nhiên sợ hãi nhất là bàn tay cầm hung khí của Lâm Tuấn.

Vũ khí trong tay Lâm Tuấn là một mảnh kính sắc nhọn!

Bàn tay nắm chặt mảnh kính của Lâm Tuấn đã bị cửa đâm đĩa máu, khiến một người chưa từng nhìn thấy nhiều máu đến thế như An Nhiên không dám nhìn thẳng, lòng thầm nhủ bàn tay của cậu ta không phải phế rồi chứ?

Ý thức của Lâm Tuấn không tỉnh táo, dường như cậu ta hoàn toàn không cảm thấy đau, cậu ta không ngừng vung vẩy cánh tay cầm hung khí hòng thoát ra khỏi sự cưỡng chế của Lâm Phong.

Nhìn bàn tay phải của Lâm Tuấn máu tuôn xối xả vì giằng co, Lâm Phong nhíu mày, không do dự tát cho cậu em trai đang bị thương một cái bạt tai!

“Em điên đủ chưa!?”

Lâm Phong ra tay rất mạnh, khiến nửa mặt rủa Lâm Tuấn sưng lên, khóe miệng còn có một vết máu. An Nhiên không nhịn được cắn phải

lưỡi, thăm nghĩ đến mấy nhân vật nữ trong phim sau khi bị tát vẫn xinh đẹp ngời ngời, má chỉ đỏ lên đôi chút, thật đúng là giả dối!

Khoảnh khắc Lâm Phong bị Lâm Tuấn làm cho nổi giận, An Nhiên nhìn thấy một luồng huyết khí màu đỏ tươi từ người Lâm Phong tỏa ra. Khi anh ta tát Lâm Tuấn, huyết khí đó cũng theo cú đánh của cơ thể, đẩy một hồn ma nữ ra khỏi người Lâm Tuấn!

“Ui da... đau đau đau! Đau chết mất!” Lâm Tuấn vừa lấy lại được nhận thức còn chưa hiểu tình hình, đã bị vết thương trên người làm đau đến nỗi không biết trời đất gì nữa. Vừa hít vài hơi, cậu ta tức thời rên la oai oái.

Thấy Lâm Tuấn đã khôi phục lại lý trí, Lâm Phong buông cánh tay đang khống chế cậu rồi đón lấy chiếc khăn giấy An Nhiên đưa cho và lau vết máu trên tay em trai. Sau khi xem xét vết thương của Lâm Tuấn, cặp lông mày đang nhíu lại của Lâm Phong giãn ra đôi chút, nói: “Vết thương rất sâu, nhưng xử lý kịp thời nên cũng không nghiêm trọng. Giờ hãy cứ giữ chặt vết thương bằng khăn giấy. Đến bệnh viện sẽ xử lý tiếp, sâu như vậy chắc phải khâu thôi.”

“Anh hai, xảy ra chuyện gì vậy? Đây là đâu? Tay của em... cả mặt nữa, rốt cuộc bị làm sao vậy!?”

“Đây là tầng phía dưới phòng trọ của em hồi trước, sáng sớm nay phát hiện em biến mất, bọn anh tìm đến thì thấy em đã mất nhận thức, tay còn cầm mảnh kính định tấn công bọn anh. Tay là em tự làm mình bị thương khi cầm mảnh kính, còn vết thương trên mặt là do anh đánh.”

“Anh hai, anh quá đáng quá! Nhiều chỗ như vậy không đánh, sao lại đánh lên mặt!?”

“Không đánh vào mặt làm sao em chữa được. Lúc trước nếu em nghe An Nhiên đi tìm người xem...” Nói đến đây, Lâm Phong đột nhiên ngừng bật.

Biểu hiện lạ lùng của Lâm Phong khiến Lâm Tuấn chú ý, nhìn theo hướng anh trai đang nhìn, ánh mắt cậu ta chạm phải tấm lưng mỏng của An Nhiên.

Sắc mặt An Nhiên trắng bệch, thần sắc cứng đờ nhìn chăm chăm về phía phòng tắm, ánh mắt cậu hoảng sợ như thể nhìn thấy thứ gì đó vô cùng khủng khiếp.

“Anh hai, anh ta nhìn gì vậy?” Biểu hiện của An Nhiên khiến Lâm Tuấn cảm thấy bất an, nếu đêm hôm trước cậu ta còn đinh ninh mình bị mộng du, thì lần này đi đến tận đây, lại còn tự làm mình bị thương và tấn công Lâm Phong bằng mảnh kính, cậu ta không dám chắc nữa.

Nếu đêm trước Lâm Tuấn còn dè bủ coi thường lời nói của An Nhiên, giờ đã tin đến bảy tám phần.

Lâm Phong không trả lời được câu hỏi của Lâm Tuấn, vì trong mắt cậu, căn phòng tắm có dấu vết như bị cháy kia chẳng có gì cả. Nhưng ánh mắt sợ hãi của An Nhiên tuyệt đối không phải giả vờ, rõ ràng cậu đang nhìn thấy thứ gì đó mà hai anh em Lâm Phong không nhìn thấy, mà còn là một thứ gì đó vô cùng đáng sợ!

An Nhiên không nhận thấy sự nghi hoặc của anh em nhà họ Lâm, lúc này đầu óc cậu đã bị cảnh tượng rùng rợn trước mắt giữ chặt.

Khi hồn ma nữ bị Lâm Phong đánh ra khỏi cơ thể Lâm Tuấn, ánh mắt của An Nhiên không rời được mà tiếp tục nhìn theo hướng hồn ma biến mất, cậu liền nhìn thấy một bóng người trong phòng tắm đang giơ lên chiếc dao dài. Một cảnh tượng quen thuộc, chính là cảnh tượng phản chiếu trên cửa kính ở phòng trọ cũ của Lâm Tuấn.

Vì đã có kinh nghiệm, nên khi nhìn thấy hình ảnh mà khoa học không thể giải thích nổi ấy, An Nhiên không quá bất ngờ, nhưng cậu không hiểu màn tái hiện lại vụ án kia rốt cuộc có nghĩa gì. Là ký ức trong không gian? Hay là nỗi oán hận của người đã khuất?

Thi thể người phụ nữ đã bị chặt đứt hai cánh tay và có dấu vết bị cháy được đặt trong bồn tắm, An Nhiên nhìn một lúc mới nhận ra nạn

nhân chính là hồn ma nữ cậu đã nhìn thấy ở công viên đêm qua. Không có quần áo che chắn, những vết thương trên người thi thể càng đáng sợ hơn. An Nhiên từ nhỏ đã sợ máu, nhìn thấy những vết thương kia khiến cậu vô cùng khó chịu. Thực sự rất khó tưởng tượng một người biến chất, tàn nhẫn đến mức nào mới có thể ra tay độc ác tới vậy, lại còn là với một người đã quen biết nhiều năm?

Cảnh tượng trước mắt giống như phần tiếp diễn của những gì đã nhìn thấy lúc trước, rất nhanh, một cảnh chặt xác đâm máu, tàn bạo và biến chất diễn ra hoàn chỉnh trước mắt An Nhiên.

Hung thủ cầm chiếc cửa quỳ xuống trước bồn tắm, dáng người cô ta gầy còm, lúc này đã không còn chút dịu dàng nữ tính nào, mà chỉ còn lại sự ghê rợn và điên cuồng biến thái...

Khi cô ta cựa chân của thi thể, cùng với sự rung lên của cơ bắp, thi thể đang nằm bỗng bất ngờ ngời dậy!

Hung thủ hoảng sợ hét lên, nhưng sau khi định thần lại, sự sợ hãi chuyển thành giận dữ. Cô ta tức giận đẩy nhanh tốc độ đôi tay, cô ta treo phần chân đã bị cắt lên chiếc móc, quá trình đó giống như cửa hàng đang chuẩn bị thịt lợn để mang đi nướng vậy...

“An Nhiên! An Nhiên!”

Ai cũng có thể thấy tình trạng của An Nhiên không ổn, sắc mặt cậu ngày càng trắng bệch, sự hãi hùng trong đôi mắt như thể nhìn thấy thứ gì đó vô cùng đáng sợ. Lâm Phong gọi vài câu thử thu hút sự chú ý của An Nhiên nhưng không có hiệu quả, anh ta vội bước về phía An Nhiên. Lâm Tuấn thấy vậy cũng ôm bàn tay đau theo sát phía sau anh trai.

Thấy An Nhiên dường như không nghe tiếng mình gọi, Lâm Phong nướng mày, chọn cách gọi trực tiếp hơn, anh ta dùng cơ thể cao lớn

của mình đứng chắn trước mặt An Nhiên, chặn ánh mắt của cậu đang nhìn chăm chăm vào phòng tắm.

Cảnh tượng đẫm máu bị Lâm Phong chặn mất, An Nhiên lúc này mới hoàn hồn. Cậu có cảm giác hai chân mềm nhũn, toàn thân đẫm mồ hôi lạnh. Thấy An Nhiên có vẻ sắp ngất, Lâm Tuấn hoảng hốt nói: “Này, anh không sao chứ? Sao anh trông còn thảm hơn cả người đang bị trọng thương là tôi đây hả?”

Lâm Phong lườm em trai một cái, nói: “Chỉ bị thương ở bàn tay thôi, trọng thương cái gì chứ?”

Anh em nhà họ Lâm đang nói chuyện, An Nhiên cũng dần hồi phục trở lại, đôi chân đang mềm nhũn cũng lấy lại được sức lực.

“Tôi...” An Nhiên vừa mở miệng, nhận ra miệng mình khô khốc lạ thường, cậu nuốt nước bọt rồi nói tiếp: “Tôi không sao, chúng ta nhanh rời khỏi đây trước đã!”

Mắt Lâm Phong lóe lên một tia sáng, hỏi: “Cậu đã nhìn thấy gì?”

An Nhiên nói, giọng khô khốc: “Tôi thấy hung thủ đang cắt rời thi thể trong bồn tắm.”

Lâm Phong không hỏi tiếp nữa, một tay đỡ An Nhiên, một tay kéo tay trái không bị thương của Lâm Tuấn, không nói không rằng bước nhanh ra ngoài!

Lâm Tuấn không hiểu gì, nhưng sắc mặt nghiêm trọng của anh trai cũng khiến cậu ta cảm thấy căng thẳng, liên tiếp hỏi: “Sao thế? Cắt rời cái gì? Rốt cuộc hai người đang nói gì vậy!?”

An Nhiên vừa đi vừa giải thích đơn giản: “Căn phòng ấy là hiện trường vụ án chiền xác người ở Plover Cove Garden nhiều năm trước.”

“Chết tiệt!” Dù vụ án xảy ra trước khi Lâm Tuấn ra đời, nhưng cậu cũng đã nghe qua. Vừa nghe thấy căn phòng mình vào chính là căn nhà ma nổi tiếng ở Hồng Kông, đôi chân đang bước nhanh của Lâm Tuấn càng tăng tốc hơn.

Đến trước cửa thang máy, An Nhiên bất ngờ đề nghị: “Hay chúng ta đi thang bộ đi?”

Đã quen tranh luận với An Nhiên, Lâm Tuấn nghe vậy lập tức phản pháo: “Sao có thang máy không đi, anh lại muốn leo thang bộ? Đây là tầng 16 đấy! Tôi còn đang bị thương đây này!”

Nói đến đó, Lâm Tuấn đột nhiên hỏi vẻ căng thẳng: “Không phải anh lại nhìn thấy gì đấy chứ!?”

An Nhiên ngập ngừng: “Không phải... Chỉ là tôi xem mấy phim kinh dị, chẳng phải có nhiều cảnh ma quỷ xuất hiện trong thang máy sao? Nghĩ thử xem, trong đó là không gian kín, nếu có ma xuất hiện, chúng ta sẽ mắc kẹt như con thú cùng đường...”

Kỳ thực, lời giải thích vừa rồi chính là nguyên nhân, nhưng điều An Nhiên không nói ra là khi nhìn thấy chiếc thang máy, cậu nghĩ ngay tới “người than” đứng trong thang máy tại công ty.

Tên “người than” đó có thể chiếm lấy chiếc thang máy kia không chịu rời đi, lỡ may hồn ma nữ này cũng làm trò tương tự, ba người làm thế nào cũng không thoát ra được, nghĩ sao cũng thấy thật gay go!

Nghe An Nhiên giải thích, trong đầu Lâm Tuấn lướt qua một vài cảnh phim liên quan đến thang máy, sắc mặt lập tức càng trở nên khó coi, cậu ta ngầm đồng ý với ý kiến của An Nhiên.

Còn Lâm Phong từ đầu đến giờ luôn giữ vững lập trường như Thiên Lô chỉ đâu đánh đó, nhất nhất theo An Nhiên. Tuy tự tin về thân thủ của mình, nhưng “thuật nghiệp hữu chuyên công^{uu}”, sau khi chứng kiến khả năng thần bí của An Nhiên, Lâm Phong rất xem trọng ý kiến của cậu. Chỉ cần yêu cầu không quá đáng, Lâm Phong đều hợp tác hết mình.

Dù ngay từ đầu An Nhiên đã thừa nhận cậu chỉ nhìn thấy ma, hoàn toàn không có khả năng xua đuổi ma quỷ, nhưng như vậy cũng tốt hơn chán so với anh em nhà họ Lâm. Ít nhất không như Lâm Phong tuy

sức mạnh đẩy mình, nhưng đứng trước ma quỷ cũng giống như người mù vậy.

Thấy hai người đều đồng ý, cả ba lập tức mở cửa thoát hiểm để đi xuống bằng lối thang bộ. Cầu thang xoắn ốc rất hẹp, ánh sáng xung quanh mù mờ, u ám. Không gian bất thường khiến họ càng thận trọng hơn. Để tránh xảy ra rủi ro, ba người vội vàng đi xuống, không quên vừa đi vừa bám chặt lấy tay vịn cầu thang.

Sau khi xuống được vài tầng vẫn bình an vô sự, Lâm Tuấn muốn xem thử còn bao lâu mới đến mặt đất. Vì thế, khi đi qua cửa thoát hiểm kế tiếp, Lâm Tuấn ngẩng đầu nhìn số tầng được viết trên tường.

Vừa nhìn, cậu ta sửng sốt, sợ hãi đến nổi suýt ngã!

Trên bức tường cạnh cửa thoát hiểm, Lâm Tuấn nhìn rõ rành rành con số được ghi trên đó - 16!

Chương 8

“**A**nh hai! Mau nhìn này!” Lâm Tuấn nhất thời quên đi vết thương trên tay, sợ hãi chỉ cánh tay thuận về phía con số trên tường, khiến cho vết thương vừa mới ngừng chảy máu trên lòng bàn tay lại toác ra, máu chảy xuống cầu thang như mưa rơi.

Mặt Lâm Tuấn lập tức trắng bệch, cậu ta cúi gập người ôm lấy tay phải, đau không thốt nên lời.

“Này! Cậu làm gì thế?” An Nhiên vội vàng rút ra tờ khăn giấy ra ấn vào vết thương của Lâm Tuấn. Nhìn miếng khăn giấy trắng tinh nhanh chóng bị nhuộm màu máu, An Nhiên quay ngoắt mặt đi, không dám nhìn tiếp.

Quả thực, nhiều lúc An Nhiên cũng cảm thấy cách cậu sợ máu thật lạ lùng, cậu không sợ máu đơn thuần, mà chỉ sợ máu từ những vết thương trên cơ thể sống. Máu tươi trên xác cũng khiến An Nhiên ghê tởm, nhưng không đến mức không dám nhìn.

Chỉ cần nhìn thấy vết thương của người khác, An Nhiên cũng bất giác cảm thấy đau. Ngược lại, khi bản thân bị thương, có lẽ vì đã biết mức độ đau thế nào nên cậu còn cảm thấy đỡ sợ hơn.

Dù cách sợ máu hơi kỳ lạ, nhưng dù sao cũng tốt hơn là nhìn máu nào cũng sợ?

An Nhiên nhớ hồi cậu còn nhỏ có một người bạn rất sợ máu, có lần An Nhiên bị chảy máu cam, máu chảy khá nhiều khiến cậu bạn kia mặt mũi trắng bệch, cậu ta nói với An Nhiên rằng mình cảm thấy choáng và hỏi cậu nên làm thế nào.

Rốt cuộc, An Nhiên vừa bị chảy máu cam vừa phải an ủi cậu ta, khi giáo viên đến nơi, dáng vẻ cậu bạn đó còn giống người bị chảy máu

cam hơn cả An Nhiên...

Vừa nghĩ đến mâu chuyện không liên quan để phân tán chú ý, An Nhiên vừa giúp Lâm Tuấn cầm máu. Lúc này, Lâm Tuấn đã định thần lại, thấy sắc mặt trắng bệch của An Nhiên, cậu ta cười chế nhạo: “Này! Không phải anh sợ máu đấy chứ? Như con gái ấy, thật vô dụng!”

An Nhiên trừng mắt nhưng không phản bác lại như mọi lần, lúc này cậu chẳng có tâm trí nào chấp vật một kẻ đang bị thương.

Tuy Lâm Tuấn ngoài miệng chế giễu An Nhiên, nhưng trong lòng vẫn thấy hơi cảm động. An Nhiên với cậu ta chẳng thân thiết gì, hai người thậm chí còn hay chành chọe nhau. Nhưng An Nhiên vẫn tự nguyện kiềm chế nỗi sợ trong lòng mà giúp cậu ta cầm máu, riêng điều ấy cũng chứng tỏ bản tính tốt bụng thuần khiết của An Nhiên.

Hơn nữa Lâm Tuấn biết rõ, An Nhiên không hề biết sức mạnh thực sự của nhà họ Lâm và ý nghĩa mà gia tộc nhà họ đại diện. Ngoài những người thân và anh em chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, Lâm Tuấn đã lâu không cảm nhận được sự quan tâm không vụ lợi như thế này.

Vì vậy, tuy Lâm Tuấn không cảm ơn An Nhiên một câu, thái độ cũng không thân thiện gì cho cam, nhưng trong lòng đã xếp An Nhiên vào danh sách những người có thể kết giao bạn bè.

Chỉ có thể nói, cái cậu đại thiếu gia này thật cứng đầu.

Lâm Phong thấy Lâm Tuấn làm vết thương hở miệng, nhưng cậu biết đó chỉ là một chút đau đớn ngoài da mà thôi, đã có An Nhiên giúp, Lâm Phong không để ý nữa mà dồn sự chú ý vào số tầng mà Lâm Tuấn chỉ.

Khi nhìn thấy con số chi số tầng, một người trước nay không bao giờ để lộ cảm xúc ra bên ngoài như Lâm Phong cũng biến sắc, cậu có cảm giác bị đánh bại và bất lực sâu sắc.

Không ngờ họ đã đi lâu như vậy nhưng vẫn chỉ dừng ở tầng 16!

Lâm Phong vốn kiên nghị, vững vàng, chỉ thất thần trong nháy mắt rồi bình tĩnh trở lại, cặp mắt sắc bén rời khỏi con số kia, anh ta bước đến cạnh Lâm Tuấn, ấn vào một vị trí trên cánh tay của cậu ta, nói: “Ấn chặt vào đây không được buông tay.”

Lâm Tuấn vừa ấn xuống vị trí đó, vết thương lập tức chảy máu chậm lại rồi ngừng hẳn.

“Điểm huyết?” An Nhiên nhìn mà ngỡ hai con mắt rớt xuống đến nơi.

Hóa ra tiểu thuyết không hề lừa người, cao thủ võ lâm thực sự biết điểm huyết!

Thấy ánh mắt sùng bái của An Nhiên, Lâm Tuấn kiêu ngạo vênh mặt, nói: “Thấy cái gì cũng lạ, đúng là đồ kiến thức nông cạn!”

An Nhiên lờm cậu ta, nghĩ bụng người biết điểm huyết đâu phải cậu ta, vênh cái gì mà vênh?

Lâm Phong lờ đi cuộc cãi cọ giữa hai người, xem xét con số viết cạnh cửa thoát hiểm, An Nhiên lúc này mới nhớ đến dáng vẻ kỳ lạ của Lâm Tuấn ban nãy, liền nhìn theo hướng mắt của Lâm Phong. Vừa nhìn thấy con số trên tường An Nhiên sợ hãi hiểu ra lý do vì sao Lâm Tuấn hoảng sợ!

Ba người không còn tâm trí nói gì thêm nữa, không khí nhất thời trở nên nghiêm trọng.

Một lúc sau, Lâm Tuấn phá vỡ sự im lặng, nói: “Em chắc chắn chúng ta đã đi khỏi tầng 16, phải xuống ít nhất ba tầng rồi.”

An Nhiên nghe vậy cũng gật đầu đồng tình.

Lâm Phong hỏi: “An Nhiên, trên đường đi xuống cậu có nhìn thấy gì khác thường không?”

An Nhiên lắc đầu: “Không... Tôi cũng vừa mới nhận ra chúng ta vẫn đang ở tầng 16. Trước đó cầu thang rất bình thường, không có chuyện gì xảy ra cả.”

“Tức là con số này chỉ là ảo giác, trên thực tế chúng ta đã xuống đến tầng khác rồi?” Lâm Tuấn phỏng đoán.

Lâm Phong đưa ra một khả năng khác: “Hoặc việc chúng ta xuống lầu ban này không có thật, chúng ta chỉ đang lòng vòng ở tầng 16 mà thôi.”

An Nhiên hỏi một cách bất an: “Vậy giờ chúng ta phải làm gì?”

“Cứ thế này cũng không ổn, chúng ta báo cảnh sát đi!” Lâm Tuấn đề nghị dứt khoát.

An Nhiên bứt bứt tóc, nói: “Nhưng báo cảnh sát rồi nói gì, nói chúng ta bị lạc trong cầu thang thoát hiểm à?”

“Thì cứ nói nhìn thấy có người buôn bán ma túy trong cầu thang thoát hiểm...”

“Này này! Như thế là báo tin sai làm lãng phí lực lượng cảnh sát, sẽ bị ngồi tù đấy!”

“Vậy thì phải làm sao, hồi trước chẳng phải có người không cởi được giày boots cũng gọi cảnh sát, người ta huy động cả đội phòng cháy chữa cháy đến giúp cởi giày sao? Chúng ta dù nói gì cũng không thể khoa trương bằng cô ta được?”

Lúc này, Lâm Phong cắt ngang câu chuyện của hai người, nói: “Hai người không cần tranh luận nữa, tôi phát hiện điện thoại từ này đã không còn sóng nữa rồi, cũng không thể lên mạng được.”

“Hả! Thật là...”

Lâm Phong nói tiếp: “Tóm lại, dù quý dẫn đường hay ma đưa lối cũng chỉ là thuật che mắt mà thôi, chúng ta cứ đi tiếp xuống sẽ đến được mặt đất.”

An Nhiên và Lâm Tuấn không phản đối, ba người lại tiếp tục đi xuống, nhưng đi được một lúc, qua vài cánh cửa thoát hiểm vẫn chỉ thấy con số ghi trên đó là “tầng 16”.

Bọn họ đếm số lần xuất hiện của “tầng 16”, đếm đến lần thứ 16 liền quyết định dừng lại. Nếu chỉ là thuật che mắt thông thường, đi lâu như

vậy cũng phải xuống đến mặt đất rồi mới đúng?

Trong khi đi xuống, An Nhiên không nhìn thấy thứ gì lạ thường, nhưng cậu cảm thấy vô cùng bất an, cảm giác ấy còn mạnh hơn cả khi nhìn thấy quá trình chặt xác ở hiện trường vụ án. Cảm giác đi hoài đi mãi không đến điểm đích ấy, người chưa từng trải qua sẽ không thể tưởng tượng nổi sự bất lực và sợ hãi của người trong cuộc.

An Nhiên cảm thấy may mắn vì không phải đối mặt với chuyện này một mình, ít nhất còn có người ở cạnh để bàn luận, tìm hiểu, không đến nỗi quá hoảng loạn.

Đầu Lâm Tuấn ướt đẫm mồ hôi, mất máu làm vết thương càng đau hơn, cậu cảm thấy choáng váng. Lâm Tuấn nói: “Con ma đó lợi hại quá, cô ta quyết tâm giữ chúng ta lại đây ư?”

An Nhiên nhún vai, nói: “Vậy thì phải hỏi cậu đấy, cậu đã làm gì mà thu hút cô ta vậy?”

“Cô ta” mà An Nhiên nói đến chính là nạn nhân bị hung thủ chặt ra chế biến thành món sườn chua ngọt, cũng là oan hồn lâu nay ám lên người Lâm Tuấn.

“Làm sao tôi biết được! Tôi mới chỉ đến đó một lần, dừng lại đó chưa đến năm phút đã rời khỏi rồi.” Lâm Tuấn nói về oan ức.

“Đang yên đang lành cậu đến đó làm gì?”

“Vì Diệu Diệu giận nên trốn tôi... Tôi đuổi theo Diệu Diệu đến đó.”

Diệu Diệu?

An Nhiên còn đang thắc mắc khi nghe cái tên người lạ xuất hiện, Lâm Phong đã nói về không vui: “Vậy nên không phải anh đã nói em đừng có trêu hoa gheo nguyệt nữa sao? Không phải em không biết Diệu Diệu là chúa ghen tuông mà.”

Nghe Lâm Phong nói, An Nhiên đã hiểu được đôi chút sự tình. Hóa ra Diệu Diệu là bạn gái của Lâm Tuấn...

Khoan đã! Không phải Lâm Tuấn đã có vị hôn thê rồi sao!?

Nói thế tức là, nguyên nhân cậu ta ra khỏi nhà để trốn tránh cuộc hôn nhân là để sống cùng với cô gái tên Diệ Diệ?

Nhưng sống chung mà tên này còn ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt?

“Này! Cậu đã chuyển đến nhà tôi rồi, còn Diệ Diệ thì sao?” An Nhiên chột nghĩ đến vấn đề quan trọng ấy.

Lâm Tuấn thở dài: “Chỉ còn cách sống xa Diệ Diệ một thời gian... Đúng rồi! Nếu Diệ Diệ qua đó sống cùng tôi, anh có để bụng không? Diệ Diệ sẽ ở chung phòng với tôi, sẽ không chiếm nhiều chỗ đâu.”

An Nhiên giơ hai tay, nói: “Xin lỗi cậu, tôi rất để bụng đấy, vấn đề không phải là chiếm chỗ hay không chiếm chỗ.”

Nghe hai người nói chuyện đã đi quá xa, Lâm Phong liền quay trở lại vấn đề: “Xem ra đi tiếp xuống không phải là ý hay. Bây giờ có hai phương án để lựa chọn: thử đi lên trên, xem có thể thoát ra khỏi tình trạng này không, hoặc ra khỏi cầu thang để đi thang máy.”

“Nhưng ngộ nhờ đi lên trên hoặc dùng thang máy cũng không đến được mặt đất như bây giờ thì sao?” Lâm Tuấn nói, mặt mũi tối sầm lại khi tưởng tượng ra những tình cảnh đáng sợ.

Cầu thang đã khiến Lâm Tuấn cảm thấy tối tăm ảm đạm rồi, nếu chuyển sang không gian kín như thang máy, có còn để người ta sống nữa không đây!?

An Nhiên im lặng rất lâu rồi nói: “Ừm... tôi chọn cách thứ hai.”

Câu nói của An Nhiên khiến hai người bất ngờ, Lâm Phong tỏ vẻ hào hứng muốn nghe lý do An Nhiên chọn cách này. Dù sao An Nhiên từ trước đến giờ đều không có vẻ là một người dửng dưng, Lâm Phong vốn nghĩ cậu sẽ chọn cách thứ nhất.

Lâm Tuấn nhướn mày, mặt đầy châm biếm nói: “Rõ ràng lúc trước anh nói đừng đi thang máy mà?”

Lâm Phong nói: “Tuấn, em yên lặng đi đã, nghe xem An Nhiên nói gì.”

Nghe Lâm Phong nói, Lâm Tuấn chỉ còn cách ngậm miệng, dáng vẻ đầy miễn cưỡng.

An Nhiên giải thích: “Vì khả năng đặc biệt của mình nên tôi đã nghĩ khá nhiều về thế giới tâm linh. Có thể ma quỷ thực sự có khả năng làm yếu đi vận khí của con người, thậm chí có thể khiến con người bị bệnh, sinh ra ảo giác. Nhưng tôi nghĩ ma quỷ có lợi hại thế nào cũng không thể làm hại trực tiếp đến người sống, nếu không thế giới này làm gì có nhiều người xấu thoát khỏi vòng pháp luật như thế? Nếu ma quỷ mạnh đến mức có thể quyết định chuyện sinh tử của con người, thì mấy nạn nhân bị hại chỉ cần hóa thành ma đòi mạng hung thủ là xong.”

Lời nói của An Nhiên khiến hai người suy nghĩ, Lâm Tuấn nghĩ ngợi liền nhận ra điểm mâu thuẫn, cậu nói: “Nếu đã vậy, chuyện chúng ta gặp lần này phải giải thích thế nào?”

An Nhiên sắp xếp lại tư duy, nói: “Theo cách nói của khoa học, linh hồn là sóng não của người chết còn lưu lại ở dương gian, tôi cho rằng đó là những linh hồn còn nhiều vương vấn nơi trần thế. Vì ma quỷ không có thực thể, nên ảnh hưởng của họ tới người còn sống thường chỉ là tác động vào tâm trí, như trò ma đưa hiện tại là một ví dụ. Tuy chúng ta tự cho rằng mình đã đi xuống nhiều tầng, nhưng thực ra chỉ đang lòng vòng ở tầng 16, chưa hề rời khỏi đây.”

Lâm Tuấn mở miệng định phản bác lời An Nhiên - những ngôi nhà ma nổi tiếng ở nước Anh ngoài không phải mạnh đến nỗi có thể làm bát đĩa bay khắp nhà, cánh cửa tự động đóng mở hay sao? Nhưng nghĩ lại, những chuyện đó đều là tin đồn, không biết có bị phóng đại lên chút nào không. Hơn nữa, những chuyện ma kỳ quỷ ấy đều thuộc phạm trù tôn giáo, không giống loại ma quỷ như hiện tại, vì thế Lâm Tuấn không lên tiếng nữa.

Lâm Phong đồng ý với giải thích của An Nhiên, cậu luôn cho rằng thế giới này không tồn tại ma quỷ không chỉ vì ảnh hưởng từ gia đình,

mà còn vì mấy câu chuyện ma thường miêu tả ma quỷ quá sức thần thông quảng đại, thực sự có nhiều điểm vô lý.

Như những gì An Nhiên nói, nếu ma quỷ thực sự lợi hại như vậy, còn cần đến cảnh sát làm gì?

“Vậy ý của cậu là, nếu chọn đi thang máy, bất kể chúng ta bị con ma tạo ảo giác gì, cũng không ảnh hưởng đến thang máy đi xuống đúng không?” Lâm Phong hỏi.

An Nhiên gật đầu: “Đúng thế, dù chúng ta có đi ngược lên trên cũng không ngoại trừ khả năng tiếp tục bị ma đưa. Nhưng nếu đi thang máy, cô ta có thể không mạnh đến nỗi điều khiển được thang máy?”

“Nghe có vẻ hợp lý đó... Tuy còn mơ hồ không biết thang máy có thể vận hành bình thường dưới tác động của ma quỷ hay không, Lâm Tuấn cuối cùng vẫn bị An Nhiên thuyết phục, Lâm Phong cũng gật đầu đồng ý.

“Vậy... chúng ta qua thang máy đi!” Thấy hai người đều đồng ý với lựa chọn của mình, An Nhiên không tiện để lộ sự sợ sệt, bèn đẩy phòng cửa thoát hiểm bước ra trước.

Lâm Tuấn theo sau An Nhiên rất nhanh, vì tay cậu không tiện đẩy cửa, Lâm Phong đứng phía sau liền giữ cửa giúp cậu ta. Nhưng sau khi Lâm Tuấn vừa bước ra, cánh cửa thoát hiểm bỗng đóng cái rầm!

Hai người giật mình sợ hãi, Lâm Tuấn cao giọng hỏi: “Anh hai, anh không sao chứ?”

Phía bên kia cánh cửa im lặng như tờ, không có tiếng đáp của Lâm Phong.

Lúc này, chiếc cửa thoát hiểm đang bình thường bỗng như biến thành một con mãnh thú há hốc miệng, đợi họ tự chui đầu vào lưới là lập tức nuốt chửng không chừa lại xương.

An Nhiên nuốt nước bọt, cậu thực sự không muốn là người phải đẩy cánh cửa thoát hiểm kia. Nếu như bình thường, An Nhiên còn tranh giành với Lâm Tuấn, nhưng giờ tay cậu ta đang bị thương, không thể

để người bị thương đứng ra làm khiên đỡ đạn được. Mặc dù An Nhiên cảm thấy họ bị rơi vào tình cảnh này, trách nhiệm lớn chính là thuộc về Lâm Tuấn.

Theo quy định về phòng cháy chữa cháy của Hồng Kông, đường thoát hiểm mỗi tầng đều có cửa thoát hiểm. Trước giờ An Nhiên luôn coi đó là sự đảm bảo cho tính mạng con người, nhưng bây giờ cậu chỉ thấy căm ghét cánh cửa ấy.

An Nhiên nghiêng chặt răng, lấy hết dũng khí đẩy cánh cửa trước mặt. Tuy cảm thấy ba người họ chưa lúc nào thoát khỏi sự theo dõi của hồn ma, nhưng khi mở cửa, An Nhiên vẫn bất giác nhẹ nhàng hết sức, nhón chân nhón tay bước qua.

Lúc Lâm Phong còn ở bên cạnh, An Nhiên vẫn đinh ninh rằng cao thủ sẽ trở nên vô dụng khi đối diện với ma quỷ. Nhưng giờ không có Lâm Phong, cậu lại cảm thấy vô cùng bất an vì không còn chỗ dựa.

Dù An Nhiên đã cố gắng nhẹ nhàng hết sức, nhưng đời không như mơ, cánh cửa thoát hiểm có bản lề đã han gỉ nên vừa đẩy nhẹ đã phát ra tiếng động rợn người, âm thanh tuy không lớn, nhưng nghe rất rõ giữa không gian tĩnh mịch.

Đã làm phát ra tiếng động lớn như vậy nên An Nhiên cũng hạ quyết tâm, cao giọng gọi to: “Anh Phong! Anh ở đâu thế!?”

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi đã không thấy bóng dáng Lâm Phong trong đường thoát hiểm nữa. An Nhiên gọi to như vậy nhưng những căn hộ cùng tầng vẫn cửa đóng then cài, như thể hai người họ đang ở trong một không gian kín cách ly với thế giới bên ngoài vậy.

An Nhiên thở dài, chỉ còn cách đỡ Lâm Tuấn bước nhanh về phía thang máy, nói: “Anh Phong huyết khí mạnh mẽ, mục tiêu của con ma kia chắc không phải anh ấy, nên không cần quá lo cho Lâm Phong. Giờ không tìm được anh ấy cũng không còn cách nào, chúng ta hãy đi thang máy xuống trước đã... Ở... Cậu vẫn ổn chứ?”

Nghe An Nhiên hỏi, Lâm Tuấn sắc mặt trắng bệch cổ vực dậy tinh thần, bướng bỉnh nói: “Tôi không sao, chúng ta đi thôi!”

Tuy máu đã ngừng chảy, nhưng vì không được điều trị đúng cách, nên vết thương bị phủ bởi máu đông và miếng giấy ăn thấm đầy máu vẫn đau liên tục, lại thêm tinh thần căng thẳng khiến Lâm Tuấn choáng váng, không cảm nhận được cơ thể mình và bắt đầu sốt nhẹ.

An Nhiên mím môi, tuy biết Lâm Tuấn ra nông nổi này đều do cậu ta tự chuốc lấy, nhưng An Nhiên vẫn cảm thấy khâm phục sự kiên cường, nhẫn nại của Lâm Tuấn. Một bông hoa trong lồng kính như cậu ta, làm được như vậy đã là tốt lắm rồi.

Nhìn dáng vẻ miễn cưỡng của Lâm Tuấn, An Nhiên bất giác mềm lòng. Cái cậu sinh viên chưa từng trải qua sự tôi luyện của xã hội này vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi. Vừa nghĩ đến đó, An Nhiên vui vẻ nói: “Nếu thực sự khó chịu như vậy, hay chúng ta nghỉ một chút rồi đi tiếp.”

Tiếc thay Lâm Tuấn không hề có thiện chí với An Nhiên, cậu ta nói: “Anh đúng là, lải nhải lôi thôi! Chúng ta đã đi lâu như vậy, đi thêm một lúc nữa thì có sao.”

An Nhiên mím môi, không ôm rơm rặm bụng nữa. An Nhiên không hiểu sao cậu chàng này có thể dễ dàng làm cậu tăng xông như vậy, nói chưa đến hai câu đã khiến An Nhiên bực mình.

Từ cửa thoát hiểm đến thang máy không xa, khi hai người ấn nút thang máy, An Nhiên đột nhiên có cảm giác gai gai lưng. Cảm giác ấy rất bí ẩn, không hề có căn cứ nhưng An Nhiên cứ cảm thấy có ánh mắt từ phía sau đang theo dõi họ. Thậm chí An Nhiên còn tưởng tượng ánh mắt không hề có thiện ý ấy đến từ một đôi mắt đầy thù hận!

Trước những nỗi sợ chưa biết là gì, người ta thường chọn cách trốn chạy. Dường như chỉ cần không nhìn, không chứng kiến, nguy hiểm sẽ không tồn tại. An Nhiên cũng là một người bình thường, cậu cũng có tâm lý bị tai bị mắt coi như không biết. Khi cảm nhận được sự theo

dõi chẳng lành, An Nhiên chỉ tập trung nhìn vào cửa thang máy, không dám quay đầu lại nhìn.

Nhưng một giây sau, An Nhiên liền tỉnh ngộ, cậu nhận ra thứ duy nhất mà hai người có thể dựa vào lúc này chính là đôi mắt âm dương nhìn thấy ma của cậu. Trốn chạy không phải là cách khôn ngoan, chỉ có biết rõ ngọn ngành chuyện gì đã xảy ra mới có cơ hội tránh khỏi nguy hiểm.

Lúc An Nhiên chuẩn bị quay đầu lại, tiếng kêu của Lâm Tuấn vang lên: “Nhìn kia!”

Cánh cửa kim loại của thang máy phản chiếu mờ mờ hình ảnh của hai người, phía cuối hành lang đằng sau họ bất ngờ trở nên tối đen!

An Nhiên không xác định được họ đã đi trong cầu thang thoát hiểm được bao lâu, nhưng cậu chắc chắn bây giờ vẫn là ban ngày, dù đèn trong hành lang có tắt hết cũng không thể tối đến như vậy!

Lúc này, bóng tối phía cuối hành lang tiến dần về phía hai người với tốc độ tuy chậm rãi nhưng ổn định, khiến họ có cảm giác đang bị dồn lại và căng thẳng tột độ.

Đó chỉ là cảnh tượng mà Lâm Tuấn nhìn thấy, còn trong mắt An Nhiên, mọi thứ lại khác hoàn toàn!

Một người phụ nữ người đầy vết thương, vết cháy và nốt bóng rộp đang bước đi về phía họ. Cô ta đi đến đâu là chỗ đó như thể bị một thế lực kỳ quái nhuộm đen, cùng với bóng tối đang tiến lại gần còn có cả mùi thịt nướng phảng phất!

Cô ta không bay lơ lửng trong không trung như những câu chuyện ma thường miêu tả, mà bước đi như một người đang sống, chậm rãi, xiêu vẹo. Điều duy nhất không giống người ở cô ta là hai gót chân không mang giày, mỗi bước đi đều không chạm đất một cách kỳ quái. An Nhiên cảm thấy người phụ nữ gần như giống hệt người thường nhưng lại có bước đi dị thường như vậy còn đáng sợ hơn nhiều so với những hồn ma bay lơ lửng.

Cứ mỗi bước đi lại có một thứ “linh kiện” gì đó trên người cô ta rơi xuống, giống như có một con dao vô hình đang cắt rời cô ta.

Cô ta càng tiến đến gần, đôi mắt càng chảy đầy máu tươi, chân tay rụng rời khỏi cơ thể, hộp sọ cũng rơi xuống đất, từ ngực đến bụng cô ta xuất hiện một vết toác rất dài, nội tạng bên trong rơi cả xuống đất!

Nhưng sự tách rời của các bộ phận không khiến hồn ma nữ dừng bước, một luồng khí màu đen nhớp nhúa kinh tởm nổi lên lại các phần cơ thể của cô ta.

Luồng khí đen này rất giống đám khói mà An Nhiên từng thấy Lâm Phong mang về, cũng như làn khói bám trên người Lâm Tuấn, cậu đoán chúng là một.

Lúc này, hồn ma kia không còn mang hình người nữa. Luồng khí đen bao quanh người phụ nữ gom chân tay và thịt của cô ta thành một vật thể kỳ dị và ghê tởm bò trên mặt đất, không ngừng tiến về phía An Nhiên và Lâm Tuấn!

Mùi thịt nướng ngày càng đậm, dễ khiến người ta có cảm giác thèm ăn. Nhưng với người đã biết đến vụ án năm ấy như An Nhiên, cậu biết nạn nhân bị hung thủ chế biến thành món sườn chua ngọt đem bán, mùi hương này chắc đến tám chín phần là mùi thịt người nướng tỏa ra!

Chỉ nghĩ đến đây, An Nhiên liền cảm thấy mùi hương ấy khiến cậu đau ngực và buồn nôn. Lâm Tuấn đứng bên tuy không nhìn thấy ma, nhưng bóng đen đang tiến lại gần cũng khiến cậu hoảng sợ cực độ, cậu ta ấn nút thang máy một cách điên cuồng, như thể điều ấy sẽ giúp thang máy đến nhanh hơn vậy.

Trong khi hồn ma nữ tiến lại gần hơn, con số trên thang máy sáng lên từng số tầng một, từ tầng trệt lên tầng 1, sau đó tầng 2... cuối cùng, đèn cũng sáng lên con số “16” là tầng mà hai người đang đứng. Khi bóng đen sắp sửa bao trùm lên họ, cửa thang máy cuối cùng cũng từ từ mở ra!

Cửa thang máy vừa mở ra một khe hở, Lâm Tuấn và An Nhiên không đợi được bèn nhanh chóng lách vào trong. Tiếc thay, dù họ có nhanh đến mấy cũng vô ích, vì vấn đề an toàn, thang máy dù mở ra hay đóng lại cũng đều chậm rãi...

Vì vậy, dù đã vào bên trong thang máy, hai người vẫn phải chờ thang máy từ từ đóng lại...

Lâm Tuấn không nhìn thấy hồn ma đang bò trong hành lang, nhưng dù là ai cũng nhận ra bóng tối đang bao phủ đến gần kia không hề bình thường chút nào. Sau khi vào thang máy, Lâm Tuấn thất kinh không ngừng ấn nút “G” để đi xuống sảnh. Dù biết thang máy sẽ không vì số lần ấn của cậu ta mà đóng nhanh hơn, nhưng nỗi sợ hãi khiến cậu ta không dừng được mà làm việc vô ích ấy. Có lẽ cậu ta chỉ muốn làm một việc gì đó để phân tán nỗi hoảng sợ trong đầu?

An Nhiên còn kích động hơn Lâm Tuấn gấp trăm lần, vừa vào đến thang máy, cậu liền đứng vào góc cách xa cửa thang máy nhất, bất kể thế nào cũng không chịu đứng gần cửa.

Nút bấm trong thang máy nằm ở cạnh rửa, nên khi “thứ đó” chui vào qua cánh cửa đang đóng được một nửa, người đầu tiên nó chạm đến chính là Lâm Tuấn vẫn đang liều mạng đứng ở cửa bấm nút.

An Nhiên run rẩy nhìn vật thể mà luồng khí đen tạo ra, thứ kỳ quái đó vươn ra một đôi tay đầy máu và mụn rộp nắm chặt lấy mắt cá chân của Lâm Tuấn lôi ra ngoài!

Trong lúc không đề phòng, Lâm Tuấn mất thăng bằng ngã xuống đất, sau đó lập tức bị kéo ra ngoài!

Chương 9

“Cứu! Cứu tôi!” Tay Lâm Tuấn kịp thời bám lấy khe hở giữa mặt đất và thang máy, ngăn bản thân bị kéo đi. Mặc dù vậy, cả cơ thể cậu bây giờ đều đã ở bên ngoài thang máy.

“An Nhiên, cứu tôi!” Lâm Tuấn vùng vẫy một hồi, biết rằng chỉ dựa vào sức của mình không thể thoát khỏi sức mạnh bí ẩn kia, đành cầu cứu An Nhiên lúc này vẫn đứng trong góc thang máy.

Nhưng nghe tiếng kêu của Lâm Tuấn, An Nhiên vẫn không hề nhúc nhích. Lúc này cậu đã sợ hãi đến mức không biết trời đất gì nữa, chỉ muốn tránh thật xa hồn ma đáng sợ và nguy hiểm kia. Cậu thậm chí còn nghĩ bụng, nếu để thứ đó mang Lâm Tuấn đi, liệu cô ta có bỏ đi và tha cho mình không?

An Nhiên chỉ là một tiểu thị dân bình thường, cậu không có tư tưởng làm điều gì trái pháp luật, càng không nghĩ đến việc làm anh hùng hy sinh bản thân để cứu người. Cứu người là bản năng của con người, nhưng trong thời khắc sinh tử cận kề, người ta thường trở nên ích kỷ. Dù sao An Nhiên cũng chẳng có quan hệ thân thiết gì với Lâm Tuấn, cậu ta gặp phải nguy hiểm như này âu cũng là tự bản thân chuốc lấy.

Thấy An Nhiên đứng trước mặt hoàn toàn không có ý định cứu giúp mình, cửa thang máy cũng sắp đóng lại, sự cầu cứu và ánh sáng hy vọng trong mắt Lâm Tuấn dần tắt đi, thay vào đó là sự tuyệt vọng tột cùng.

Thấy ánh mắt của Lâm Tuấn, máu nóng trong người An Nhiên nổi lên, cơ thể phản xạ nhanh hơn não. Khi cậu tỉnh táo trở lại đã thấy bản

thân đang đứng chặn cửa thang máy sắp đóng, cậu lao về phía trước tóm lấy tay Lâm Tuấn đang chuẩn bị buông!

An Nhiên thực sự muốn vả vào mặt mình, vốn dĩ cậu chỉ định lo cho bản thân mặc kệ Lâm Tuấn, rốt cuộc vẫn bị mềm lòng.

An Nhiên tóm lấy Lâm Tuấn, không có ý định buông tay. Dù gì chuyện xảy ra cũng đã xảy ra rồi, cậu nắm chặt hai tay Lâm Tuấn, giằng co với hồn ma kia.

Lâm Tuấn đã tuyệt vọng lại thấy An Nhiên dám đối mặt với nguy hiểm để ra tay giúp mình, ánh mắt cậu ta lóe lên sự cảm động. Nhờ có An Nhiên khích lệ ý chí sống còn, Lâm Tuấn lại tràn trề hy vọng, cố gắng thoát ra khỏi sự khống chế dưới chân.

Khác với Lâm Tuấn không nhìn thấy gì, An Nhiên biết cậu ta không thoát ra được không phải vì hồn ma nữ kia quá mạnh, mà vì làn khói đen lúc này đang bao quanh lấy phần chân cậu ta. Làn khói đen nhớp nháp ấy như muốn nối liền Lâm Tuấn với vật thể được tạo thành từ bộ phận cơ thể của hồn ma nữ, chẳng trách Lâm Tuấn cố gắng đến mấy cũng không thoát ra được.

Sau khi An Nhiên ra tay, đám khói đen không còn lờ cậu đi như trước đó, mà bắt đầu nhe nanh múa vuốt muốn tóm lấy An Nhiên. Nhưng khi vừa bắt lấy hai tay An Nhiên, đám khói đen như bị thiêu đốt, vội rút lui ra ngoài. Hiện tượng này gần giống như khi bị huyết khí của Lâm Phong đánh bại, thậm chí phản ứng của cô ta lúc này còn hơn cả khi đối mặt với Lâm Phong!

An Nhiên biết bản thân mình không có năng lực khiến ma quỷ phải sợ hãi, nếu không, khi ở trong thang máy của công ty, cậu đã không bị người than kia in một dấu tay sau lưng.

Trong chớp mắt, An Nhiên chợt nhớ đến chiếc vòng đá diopside sao đen mua từ chỗ Lưu Thiên Hoa mà cậu ta gọi là pháp khí phòng thân.

Cúi xuống nhìn, An Nhiên giật mình nhận ra chiếc vòng đang đeo trước ngực xuất hiện một vết nứt từ lúc nào. Vết nứt ấy còn có dấu

hiệu tiếp tục lan rộng ra.

Cửa thang máy vừa bị An Nhiên chặn lại lại tiếp tục đóng vào, pháp khí phòng thân đang dần nứt ra, nếu An Nhiên lùi vào trong lúc này sẽ vẫn kịp. Nhưng, tính cách An Nhiên vốn ngang bướng và ngoan cường, không ra tay thì thôi, nhưng đã ra tay rồi, cậu không thể buông ra và đẩy Lâm Tuấn trở lại vực thẳm thất vọng một lần nữa.

An Nhiên cắn răng, buông một tay đang giữ Lâm Tuấn, cậu nắm lấy chiếc vòng trên cổ và đeo nó vào người Lâm Tuấn.

Đột nhiên không chỉ An Nhiên, mà ngay cả Lâm Tuấn cũng nghe thấy một tiếng thét vô cùng thảm thiết! Cùng lúc đó, chiếc vòng đá diopside sao đen trên cổ Lâm Tuấn rơi “choang” xuống đất vỡ tan!

Tuy lá bùa hộ mệnh đã vỡ, nhưng hiệu quả của nó rất rõ rệt. Chiếc vòng vừa vỡ, hồn ma đang giữ lấy Lâm Tuấn cũng dần lùi lại. Vì trước đó hai người đang dùng hết sức bình sinh để giằng co với đối phương, nên lúc này bị bật trở lại ngã vào thang máy!

Tuy Lâm Tuấn ngã dúm dụi, vết thương trên tay khiến cậu choáng váng, nhưng vẫn không quên rút nhanh đôi chân vẫn còn đang ở ngoài, giúp thang máy đóng lại hoàn toàn.

Khi thang máy đã đóng lại, con số chỉ số tầng trên thang máy đã nhảy số bình thường, hai người mới ngồi sụp xuống, há miệng thở hổn hển.

An Nhiên còn chưa hoàn hồn, tâm trạng hoảng sợ cũng dần nhẹ bớt khi số tầng hiển thị trên thang máy nhỏ dần. Tay An Nhiên bất giác đưa lên trước ngực giờ đã trống trơn, trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi khi đã sống sót sau cơn hoạn nạn.

Nếu không có chiếc vòng đó, họ đã gay to rồi.

Lâm Tuấn chú ý đến hành động của An Nhiên, hai mắt cậu ánh lên cảm giác có lỗi nhưng không nói ra miệng.

Trước ánh mắt mong đợi của hai người, con số trên màn hình hiển thị cuối cùng cũng dừng lại ở chữ “G”. Khi thang máy mở ra, An

Nhiên nghe thấy Lâm Tuấn lúng túng nói: “An Nhiên, lần này tôi nợ anh một mạng.”

An Nhiên bĩu môi, nghĩ bụng, cậu chàng này rất cuộc một câu cảm ơn cũng không nói được, thật là cố chấp. Nhưng An Nhiên không ngăn được khóe miệng khẽ nhếch lên thành nụ cười.

Lâm Phong đứng ở sảnh, tại nơi có thể nhìn thấy cả thang máy và cầu thang thoát hiểm, chỉ cần có người đi ra từ đây, cậu sẽ nhìn thấy trước tiên.

Ban nãy khi ba người rời khỏi lối thoát hiểm, Lâm Phong đi sau cùng, tâm trí chỉ chú ý đến An Nhiên và Lâm Tuấn. Nhưng khi Lâm Phong chuẩn bị bước ra khỏi cầu thang thoát hiểm, Lâm Tuấn và An Nhiên đang ở trước mặt bỗng dưng biến mất!

Sau khi nhận ra hai người đã biến mất dạng, Lâm Phong gần như đã lật cả tầng 16 lên để tìm kiếm, ngay cả căn phòng xảy ra án mạng cũng không bỏ qua. Nhưng An Nhiên và Lâm Tuấn như thể đã tan biến khỏi thế giới, nếu không phải trong phòng còn sót lại vết máu của Lâm Tuấn, Lâm Phong đã tưởng mọi việc xảy ra khi đi cùng hai người bọn họ chỉ là ảo giác!

Tuy tình hình nguy hiểm, nhưng sự hoảng loạn của Lâm Phong không kéo dài lâu. Sau khi tìm khắp tầng 16 vô ích, Lâm Phong quyết định xuống tầng trệt chờ.

Lần này không xảy ra chuyện kỳ lạ gì nữa, Lâm Phong xuống đến tầng trệt một cách thuận lợi.

Lâm Phong nói với nhân viên quản lý rằng trên tầng 16 có người bị thương, yêu cầu ông ta gọi xe cứu thương. Nhưng rồi, Lâm Phong quyết định đợi thêm năm phút, nếu không thấy họ đi xuống, cậu sẽ nhờ nhân viên quản lý gọi xe cứu thương, còn mình sẽ lên tầng 16 tìm lại lần nữa.

Khi Lâm Phong nhìn thấy bóng dáng hai người trên màn hình giám sát, cậu thở phào nhẹ nhõm. Nhưng cảnh tượng xảy ra tiếp sau đó

khiến cậu và cả nhân viên giám sát đều vô cùng kinh hãi.

Trên màn hình, cửa thang máy vẫn chưa mở hẳn, đám An Nhiên đã vội chen vào như bị một thứ gì đó truy đuổi. Chuyện đó cũng không có gì, nhưng một giây sau, Lâm Tuấn bỗng bị một năng lực vô hình nào đó kéo ra ngoài!

Lâm Phong vốn can đảm, nhưng vẫn bị cảnh tượng siêu nhiên trước mắt làm cho giật mình sợ hãi, phản ứng của nhân viên quản lý kế bên thì khỏi phải bàn, ông ta hét lên một tiếng rồi không ngừng lẩm bẫm “a di đà phật”.

Lâm Phong không để tâm đến ông ta, cậu nhìn không chớp mắt về phía màn hình giám sát. Lâm Phong thấy An Nhiên đứng cách khá xa Lâm Tuấn do dự một hồi, rồi xông lên phía trước tóm chặt lấy Lâm Tuấn. Cuối cùng, khi An Nhiên đeo chiếc vòng trên cổ cho Lâm Tuấn, hai người đột nhiên ngã vào trong thang máy. Giống như đôi tay vô hình đang giằng co với hai người bỗng dưng buông khỏi Lâm Tuấn vậy.

Tuy chất lượng hình ảnh không tốt lắm, nhiều chi tiết không nhìn rõ, nhưng cũng giúp Lâm Phong hiểu ra kết quả của sự việc. Chỉ riêng hành động của An Nhiên xông lên giữ lấy Lâm Tuấn đã khiến Lâm Phong hoàn toàn thay đổi cách nhìn về cậu.

Khi cửa thang máy mở ra, Lâm Phong nhìn thấy bóng dáng hai người, gương mặt lạnh như băng nhanh chóng tối sầm lại. An Nhiên nhìn vẫn ổn, tuy dáng vẻ hoảng sợ chưa định thần nhưng vẫn nguyên vẹn, không thương tích gì. Còn Lâm Tuấn, vết thương trên tay cậu ta không chỉ rách ra lần nữa, mà cuộc giằng co ban nãy đã làm xuất hiện thêm một vết máu rợn người, sắc mặt Lâm Tuấn cũng trắng bệch đáng sợ.

Nhân viên quản lý đứng bên cạnh Lâm Phong không dám lại gần thang máy. Ông ta và Lâm Phong đã cùng xem từ đầu đến cuối đoạn video đáng sợ ấy. Vừa lẩm bẫm lặp đi lặp lại vài câu kinh chỉ mình

hiếu, ông ta vừa thầm tính sẽ sao chép lại đoạn video để bán cho đám phóng viên kiếm chút tiền.

Lâm Phong tiến về phía trước, cùng An Nhiên đỡ Lâm Tuấn ra. Nhìn cậu em trai trước giờ chưa từng bị bắt nạt bỗng phải chịu nhiều khổ cực như vậy, Lâm Phong vừa giận vừa thương. Nếu những vết thương này đều giáng lên thân mình, Lâm Phong chắc chắn sẽ không nhú đến một cái lông mày.

Lâm Phong muốn mắng cậu em không biết trời cao đất dày ấy một trận ra trò, nhưng nhìn thấy gương mặt nhợt nhạt của Lâm Tuấn vẫn cố gắng nhìn mình cười nịnh nọt, những lời trách móc của Lâm Phong không thể thốt ra được, chỉ biết nuốt lại vào trong một cách chán nản.

An Nhiên thấy vậy thầm lắc đầu, nhưng trong lòng lại cảm thấy ngưỡng mộ. Cậu là con một trong gia đình, mẹ lại mất sớm, nên vốn rất khao khát tình thân. Chứng kiến tình cảm anh em giữa Lâm Phong và Lâm Tuấn, cậu cảm thấy ngưỡng mộ vô cùng.

Nhìn thấy biểu cảm của An Nhiên, Lâm Phong nói: “An Nhiên, cảm ơn cậu đã cứu Tuấn. Kể từ hôm nay, cậu sẽ trở thành huynh đệ của Lâm Phong tôi!”

An Nhiên nghe vậy sững người, sự cảm động trở thành ngỡ ngàng. Chần chừ một hồi, cậu quyết định nói thẳng: “Anh Phong thực ra... thực ra ban đầu tôi không định cứu Lâm Tuấn... Chỉ là sau đó không hiểu sao mất bình tĩnh, mới lao lên..”

Vốn dĩ An Nhiên không cần nói ra sự tình, cứ nhận cái danh ân nhân, chắc chắn cậu sẽ được không ít lợi. Nhưng khi nghe Lâm Phong đồng ý coi mình là huynh đệ, An Nhiên có thể nhận ra anh ta đang nói thật lòng. Nghĩ đến tính cách quang minh lỗi lạc của Lâm Phong, An Nhiên quyết định không giấu giếm sẽ tốt hơn.

Dù sao An Nhiên cũng cho rằng tình cảm giữa người với người là thứ cần phải trân trọng, cậu không muốn vì một chút lừa dối ở hiện tại mà khiến mối quan hệ bị rạn nứt trong tương lai. Hơn nữa, không nói ra sự thật cũng khiến cậu cảm thấy không thoải mái trong lòng.

An Nhiên không thấy có gì sai khi ban đầu cậu thấy chết mà không cứu. Vào lúc mạng sống gặp nguy hiểm phải bảo vệ bản trước tiên, đó là lẽ thường không thể di dịch được.

Tuy vậy ngay không sợ chết đứng, nhưng nói ra sự thật vẫn khiến An Nhiên lúng túng, xấu hổ.

Sau khi làm rõ sự tình, An Nhiên cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, cậu thấp thỏm chờ đợi phản ứng của anh em nhà họ Lâm.

Thấy An Nhiên cúi đầu, nét mặt có vẻ xấu hổ nhưng cũng đầy ngoan cường, giống như một đứa trẻ đang chờ phụ huynh mắng nhưng trong lòng vẫn kiên quyết cho rằng bản thân không làm gì sai.

“Tôi biết.” An Nhiên ngẩng đầu vẻ ngạc nhiên, Lâm Phong bất giác nhoẻn miệng, nói: “Tôi đã nhìn thấy toàn bộ quá trình trên màn hình giám sát, ban đầu khi Tuấn ngã xuống đất, cậu không hề động đậy, tôi đã nhìn thấy sự do dự của cậu. Tôi nhận cậu làm huynh đệ là vì sự dũng cảm của cậu khiến tôi bất phục.”

Thấy miệng An Nhiên mấp máy, Lâm Phong không chờ cậu đáp lời liền nói tiếp: “Không phải nghi ngờ gì nữa, không cần biết cậu đã thoái lui hay tự đấu tranh thế nào, nhưng cuối cùng vẫn có dũng khí đưa tay về phía Tuấn, vậy là đủ rồi.”

Nói đến đây, Lâm Phong tỏ vẻ ngưỡng mộ, nói: “Hơn nữa, chuyện này cậu vốn dĩ có thể không nói với chúng tôi, nhưng cậu lại chọn thành thật, chứng tỏ tôi đã không nhìn lầm người.”

Lâm Tuấn đang được hai người dìu, cậu ta ban đầu đã nhìn thấy sự do dự của An Nhiên lúc ấy, trong lòng thầm đoán được An Nhiên sẽ bàng quan, khoanh tay đứng nhìn. Nhưng khi An Nhiên thừa nhận đã có ý định thấy chết mà không cứu, trong lòng Lâm Tuấn vẫn bất giác cảm thấy không vui. Nhưng nghe những lời của Lâm Phong, cậu thấy anh hai nói có lý. Nếu hai người đổi vị trí cho nhau, Lâm Tuấn cũng không dám khẳng định bản thân có đủ dũng khí để cứu An Nhiên.

Nghĩ vậy, sự trách móc trong Lâm Tuấn liền tan biến, chỉ còn lại sự cảm kích không nói thành lời.

Những lời đầy sự đồng cảm và đánh giá cao của Lâm Phong khiến An Nhiên đỏ mặt ngại ngùng. Lâm Tuấn cũng làm cậu ngạc nhiên, An Nhiên những tưởng khi Lâm Tuấn biết mình có ý định khoanh tay đứng nhìn, cậu ta nhất định sẽ không phục mà chế nhạo hết lời, nhưng thái độ bình tĩnh của cậu ta nằm ngoài dự đoán của An Nhiên.

Xe cấp cứu đã đến, sau khi khám lâm sàng kết luận Lâm Tuấn mất nhiều máu nhưng không có vấn đề gì nghiêm trọng, chỉ cần khâu vài mũi là có thể xuất viện.

Vết thương đáng sợ đối với An Nhiên là vậy, nhưng trong mắt bác sĩ chỉ là một ca nhỏ không đáng kể.

Không biết Lâm Phong đã làm cách nào, khi rời khỏi tòa nhà đã mang được đoạn video giám sát trong thang máy về đưa cho Lâm Tuấn, nói là để làm kỷ niệm. Tiếc thay, đoạn video kinh dị đáng quý ấy đã bị Lâm Tuấn như con chim sợ cành cong thiêu hủy không thương tiếc.

Trải qua chuyện đáng sợ lần này, Lâm Tuấn không dám nói chuyện ma quỷ là mê tín nữa. Qua An Nhiên, Lâm Tuấn biết chiếc vòng đá diopside sao đen được mua từ Lưu Thiên Hoa, đã lập tức liên lạc với cậu ta.

Lưu Thiên Hoa biết chuyện chỉ tỏ ra bất lực, nhưng cậu ta có thể giới thiệu cho Lâm Tuấn một bậc thầy rất lợi hại trong khoản đuổi ma trừ tà.

Chuyện vốn không liên quan đến An Nhiên, nhưng Lâm Tuấn dù thế nào vẫn muốn cậu đi cùng.

“Không!” An Nhiên từ chối không nghĩ ngợi gì.

Lâm Tuấn vẫn kiên trì nói: “Anh chỉ cần đi cùng tôi thôi, không cần làm gì khác, có thầy ở đó anh sợ gì?”

An Nhiên đảo mắt, hỏi lại: “Đã có thầy rồi, cậu còn sợ gì?”

Nêu là trước đây, với tính cách kiêu ngạo của Lâm Tuấn, bị An Nhiên chế giễu hai câu sẽ sừng cồ đáp lại ngay. Nhưng trải qua chuyện vừa rồi, Lâm Tuấn dường như đã công nhận An Nhiên, sống chết đòi cậu đi cùng.

Nhưng An Nhiên đã quyết tâm, mặc kệ Lâm Tuấn.

Đùa tôi sao! Lúc trước vì nhất thời mềm lòng, suýt thì hại chết tôi rồi, cậu không định để tôi đâm đầu vào bẫy lần nữa chứ!

Thấy An Nhiên không động lòng, Lâm Tuấn tung ra đòn chí mạng: “Anh với anh hai tôi xưng anh xưng em, vậy thì tôi cũng là em của anh, sao anh có thể thấy em trai mình chết mà không cứu?”

An Nhiên nhú mày, nói: “Có người em nào gọi anh mà gọi cả tên cả họ như cậu không? Nào nào, gọi một tiếng ‘anh’ cho tôi nghe coi.”

Câu nói của An Nhiên khiến Lâm Tuấn rùng mình ớn lạnh, như thể con gái nhà lành bị kẻ xấu trêu ghẹo vậy.

“Anh cút đi!”

Cuối cùng, An Nhiên vẫn đi cùng Lâm Tuấn, chỉ vì Lâm Tuấn thông minh, nắm được điểm yếu của An Nhiên - để Lâm Phong mở lời, đích thân nhờ vả An Nhiên.

Được rồi! Cao thủ đã đích thân có lời, An Nhiên dù sao cũng phải giữ mặt mũi cho anh ta, đành đồng ý.

Trước khi đi, Lưu Thiên Hoa thay thầy dặn dò vài thứ Lâm Tuấn cần chuẩn bị. Trong đó, cô gái Diệu Diệu có liên quan đến lần đầu tiên Lâm Tuấn tiếp xúc với hồn ma, cũng là khi cậu đột nhập vào hiện trường vụ án, cũng phải có mặt cùng Lâm Tuấn ở chỗ thầy.

Vì vậy, khi An Nhiên đi cùng anh em nhà họ Lâm trên chiếc xe thể thao phù phiếm, việc đầu tiên họ cần làm là đến nhà bạn của Lâm Tuấn đón Diệu Diệu.

Từ khi biết đến sự tồn tại của Diệu Diệu, máu nhiều chuyện của An Nhiên nổi lên, cậu rất tò mò về chuyện tình tay ba giữa Lâm Tuấn, bạn gái và vị hôn thê của cậu ta.

Khi ba người gặp Diệu Diệu, An Nhiên không chỉ kích động, mà phải nói là vô cùng sốc!

Diệu Diệu là một mỹ nữ thực thụ, đặc biệt là đôi mắt vừa tròn vừa to sáng lấp lánh như sao, khi An Nhiên đối diện với ánh mắt của cô gái, tim cậu bỗng lơ mất một nhịp...

Nhưng vấn đề quan trọng nhất ở chỗ, cô gái mà Lâm Tuấn gọi là Diệu Diệu, tên đầy đủ là Lâm Diệu vốn không phải là người, mà là một chú chó nhỏ màu trắng!

Bộ lông trắng muốt không tì vết, đôi mắt to tròn long lanh ngấn nước, chiếc mũi đen ướt ướt, cơ thể nhỏ nhắn, nhìn ngang nhìn dọc đều có thể thấy đây là một chú chó Malta thuần chủng!

An Nhiên nhớ lại những gì Lâm Tuấn nói trong cầu thang thoát hiểm... Vậy là cậu đã hiểu nhầm?

Thấy sự sững sờ của An Nhiên khi gặp Diệu Diệu, Lâm Tuấn cười kiêu ngạo: “Sao thế? Diệu Diệu có dòng máu ưu tú, bố mẹ nó đều là ‘quán quân khuyến’, tôi đã phải tốn rất nhiều công sức mới mua được đó!”

Nói rồi, Lâm Tuấn cúi xuống định bế Diệu Diệu, nhưng chú chó nhanh nhẹn né đi và vẫy đuôi làm nũng với An Nhiên.

“Diệu Diệu!” Sắc mặt Lâm Tuấn như không nén được vì nhục nhã, cậu ta đuổi theo muốn ôm lấy chú chó. Tuy giống chó Malta nhỏ nhắn, nhưng chúng được mệnh danh là giống chó dũng cảm và lanh lợi. Bộ lông trắng muốt dễ khiến người ta cưng chiều, nhưng trên thực tế trong thời cổ đại, ngoài việc để làm cảnh, chúng cũng được thủy thủ huấn luyện để bắt chuột trên tàu thay cho mèo vì sự nhanh nhẹn và nhỏ nhắn của mình, là một dòng chó lao động rất nổi tiếng.

Động tác của Diệu Diệu rất lanh lợi, Lâm Tuấn nhất thời không thể bắt kịp. Lâm Phong đứng bên cạnh cũng chẳng thấy lạ, chỉ khoanh tay đứng nhìn, người giúp Lâm Tuấn chăm sóc Diệu Diệu thấy chỉ cười chứ cũng không có ý định giúp đỡ cậu ta.

An Nhiên từ nhỏ rất thích chó, lại thêm sự nũng nịu của chú chó nhỏ khiến cậu mở miệng. Anh gọi thử: “Diệu Diệu.”

An Nhiên vừa gọi, bà cô của Lâm Tuấn lập tức vẫy đuôi chạy đến, thậm chí còn để cho An Nhiên ôm, khiến chủ nhân là Lâm Tuấn tức muốn hộc máu.

Lúc này, Diệu Diệu nằm trong lòng An Nhiên không còn chút bướng bỉnh nào, chú chó im lặng như một thực nữ, muốn ngoan bao nhiêu thì ngoan bấy nhiêu. An Nhiên càng nhìn càng thích thú, bèn đề nghị: “Cậu với Diệu Diệu thân thiết như vậy, nếu sống xa nhau lâu, quan hệ sẽ ngày càng lạnh nhạt. Hay là, cậu đón Diệu Diệu qua sống chung đi!”

Lâm Tuấn kinh ngạc hỏi: “Không phải anh phản đối sao?”

An Nhiên đương nhiên sẽ không nói rằng mình phản đối là do hiểu nhầm “Diệu Diệu” là “tiểu tam” của Lâm Tuấn. Cậu chỉ quệt mũi do dự một hồi, nói: “Chẳng có cách nào khác, ai bảo tôi có duyên với Diệu Diệu chứ! Lúc đó là vì tôi chưa gặp Diệu Diệu thôi!”

Diệu Diệu không biết có nghe hiểu những gì An Nhiên nói không, nhưng nàng ta thè chiếc lưỡi hồng liếm mu bàn tay An Nhiên như thể đồng ý với lời của cậu.

Bạn của Lâm Tuấn còn nhanh miệng hơn cậu ta, nói: “An Nhiên, cậu đồng ý nhận Diệu Diệu thì tốt quá! Nhà tôi có hai chú chó rồi, thêm cả Diệu Diệu khiến mẹ tôi cần nhả suốt ngày. Hơn nữa, thú nuôi sống xa chủ nhân cũng không tốt, Tuấn và Diệu Diệu đã đủ xa cách nhau rồi.”

Lâm Tuấn nghe vậy cũng thấy có lý, không hiểu sao Diệu Diệu chơi với ai cũng rất vui, nhưng lại không quấn mình. Có lẽ vì Lâm Tuấn

mới nuôi Diệ Diệ chưa được bao lâu đã phải gửi bạn cậu chăm sóc.

Nghĩ đến đó, Lâm Tuấn cảm thấy rất có lỗi với Diệ Diệ, không thể nói thêm lời từ chối nào nữa.

Mang theo Diệ Diệ, anh em nhà họ Lâm và An Nhiên đến địa chỉ Lưu Thiên Hoa đã cho.

Ba chàng thanh niên cùng một chú chó vô cùng đáng yêu, đặc biệt là Lâm Phong và Lâm Tuấn vừa cao ráo, đẹp trai, lại giàu có, bộ tứ này đi đến đâu cũng khiến người khác phải ngoái nhìn.

Ông thầy mà Lưu Thiên Hoa giới thiệu họ Đường, An Nhiên chưa từng nghe đến tên môn phái của ông ta. Theo những gì Lưu Thiên Hoa nói, đây là môn phái do các thuật sĩ dân gian cổ đại thành lập nên, theo đạo giáo, mà nói đúng ra đó không phải là đạo giáo.

An Nhiên không hiểu rõ về đạo giáo, cậu chỉ nhìn thấy đạo sĩ khi làm nghi lễ trong đám tang. Còn mấy ông thầy giải quẻ ở đền chùa, hình như cũng là đạo giáo. Trong các bộ phim cương thi trên ti vi cũng hay thấy đạo sĩ nhảy ra múa kiếm gỗ đào và rắc gạo nếp...

Nghĩ kỹ lại, An Nhiên nhận ra mấy ông đạo sĩ ngoài việc có thể gọi thần bắt quỷ, còn đem luôn cả những việc như làm tang lễ, giải quẻ, bắt cương thi...

Cậu chàng gà mờ hiểu biết nông cạn về đạo giáo còn thầm nghĩ, “gọi hồn” có phải cũng là công việc của đạo gia hay không? Nói không chừng họ sẽ bị đưa vào một phòng tối, sau đó sẽ có một bà lão hai tay run bần bật bám chặt lấy mặt bàn, còn nói chuyện bằng giọng mát của người khác nữa...

Trong đầu đầy những phỏng đoán, khi An Nhiên nhìn thấy thầy họ Đường mà Lưu Thiên Hoa giới thiệu, cậu không giấu được mà để lộ ra gương mặt sửng sờ.

Đường Minh không phải một bà lão như An Nhiên tưởng, mà chỉ là một chàng trai trạc tuổi họ.

Nơi tiếp đón ba người cũng không phải một căn phòng tối đen, mà là một căn nhà sáng sủa. Chàng trai không mặc đạo phục như An Nhiên nghĩ, mà mặc áo sơ mi và quần âu đơn giản, nhìn không khác gì người bình thường.

So với trang phục bình thường ấy, ngoại hình của Đường Minh lại khiến người khác kinh ngạc. Dù anh em nhà họ Lâm đã là mỹ nam hiếm có, nhưng Đường Minh còn có một khí chất đặc biệt siêu phàm, thoát tục, toàn thân toát ra tiên khí. Thêm dung mạo thanh lịch, tuấn tú của người này, quả đúng là người trời.

Thấy diện mạo của Đường Minh, Lâm Tuấn thì thầm: “Trẻ như vậy, liệu cậu ta có làm được việc không!?”

Giọng của Lâm Tuấn rất nhỏ, theo lý mà nói, Đường Minh không thể nghe thấy. Nhưng người này đang đi phía trước dẫn đường bỗng quay đầu lại, như thể định trả lời câu hỏi của Lâm Tuấn. Đường Minh mỉm cười, nói: “Thiên Hoa đã kể chuyện của mấy người cho tôi rồi, hãy yên tâm, tôi có thể ứng phó được.”

Nụ cười của Đường Minh khiến người khác có cảm giác như được tưới gội bởi gió xuân, nhưng lại khiến Lâm Tuấn bất giác ớn lạnh một cách khó hiểu, cậu ngậm miệng, không dám nói năng bừa bãi nữa.

Lâm Phong thấy ánh mắt của Đường Minh trong phút chốc trở nên sắc lẹm, còn Đường Minh cười lễ phép với Lâm Phong như thế không cảm thấy chút áp lực nào, cậu ta dẫn ba người đến trước một điện thờ.

Tuy là điện thờ, nhưng trên đó không thờ cúng một bài vị nào cả, ngoài hương trầm, chỉ có một lư hương nhỏ đứng lạnh lẽo. Đường Minh kêu ba người lần lượt thắp hương, ngay cả Diệu Diệu cũng không ngoại lệ, Lâm Tuấn phải thay Diệu Diệu thắp ba nén hương, sau đó ôm chú chó, cầm hai chân trước vái trước lư hương.

Sau đó, Đường Minh đốt một ít bùa, miệng lầm bầm niệm chú gì đó không ai hiểu. Động tác của chàng trai tự nhiên như nước chảy mây trôi, mang một vẻ đẹp đặc biệt, thậm chí những câu niệm chú liên tục

kia dường như cũng có nhịp điệu thần kỳ, càng nghe càng khiến lòng tĩnh lặng, bình yên.

An Nhiên mơ hồ nhìn thấy một ánh hào quang nhạt nhạt bay lên từ chiếc lư hương, còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra, liền thấy hồn ma nữ trước đó không lâu đã dọa cậu sợ mất mật đang hiện thân trong phòng khách thông qua chiếc lư hương.

Khi hồn ma nữ hiện lên, ngoài An Nhiên có thể nhìn thấy, anh em nhà họ Lâm cũng cảm thấy một luồng gió u ám kỳ lạ thổi tới.

Hai chiếc nến đỏ nằm hai bên lư hương bất chợt vụt tắt, nhưng một giây sau, chúng lại thắp sáng trở lại một cách kỳ quái. Ánh lửa bùng lên trong chớp mắt khiến hai ngọn nến cháy bùng bùng với tốc độ rất nhanh!

Đường Minh và An Nhiên không hẹn nhưng ánh mắt đều quay về phía sau lưng Lâm Tuấn - hồn ma nữ đã rời khỏi lư hương, đứng lặng lẽ sau lưng Lâm Tuấn, mắt cô ta chảy ra những giọt nước mắt bằng máu!

Chương 10

Đường Minh ngạc nhiên khi thấy An Nhiên nhìn thẳng vào hồn ma nữ giống mình.

Nhưng hiện giờ không phải lúc thích hợp để hỏi chuyện, nên Đường Minh chỉ phân tâm đôi chút rồi lại tập trung chú ý vào hồn ma trước mặt.

Diệu Diệu phản ứng chậm hơn hai người, chú chó nhỏ tuy không nhìn thấy, nhưng bản năng của động vật khiến nó có khả năng cảm nhận đặc biệt. Khi hồn ma nữ xuất hiện, Diệu Diệu đang ngoan ngoãn nằm lim dim trong lòng An Nhiên liền bất chợt dựng đứng hai tai, gương mặt hoảng hốt, sau đó hướng về phía Lâm Tuấn sủa điên cuồng.

Lâm Tuấn là chủ nhân của Diệu Diệu, cậu ta vốn đã cảm thấy không thoải mái khi chú chó của mình quấn lấy một người ngoài như An Nhiên, giờ lại bị Diệu Diệu sủa, cậu ta cảm thấy vô cùng mất mặt và tức tối.

An Nhiên nhanh chóng giữ lấy Lâm Tuấn đang chuẩn bị bỏ đi, cậu nói nhỏ: “Đừng động đây, cô ta đến rồi, ở ngay sau lưng cậu!”

Nghe An Nhiên nói, sắc mặt Lâm Tuấn lập tức trắng bệch. Tuy dáng vẻ Lâm Tuấn như đang ngồi trên đống lửa, nhưng Đường Minh đã giải thích từ khi họ bước vào rằng vị trí ngồi của mỗi người đều đã được tính toán trước, không thể tùy tiện thay đổi. Vì vậy, trước ánh mắt đồng cảm của An Nhiên, Lâm Tuấn chèn biết ghìm lại hành động bỏ chạy, miễn cưỡng tiếp tục ngồi yên tại chỗ, không dám động đây.

May thay, thầy Đường mà Lưu Thiên Hoa giới thiệu này rất đáng tin cậy, với sự bảo vệ của cậu ta, hồn ma nữ không thể chạm vào đám

Lâm Tuấn.

Có sự bảo vệ của Đường Minh, An Nhiên có thể bình tĩnh quan sát hồn ma trước mặt. Càng quan sát tỉ mỉ, cậu càng cảm thấy trên người cô ta tỏa ra một sự oán giận và ác tâm mạnh mẽ. Nỗi thù oán đến mức chỉ hận một nỗi không thể chôn cả thế giới theo mình khiến An Nhiên cảm thấy kinh hoàng, khiếp sợ. Nhưng khi cậu nhớ đến cái chết thảm thương của cô ta, đến cả tử thi cũng không còn toàn vẹn, cậu lại cảm thấy tiếc thương nhiều hơn.

Năm ấy nạn nhân bị hung thủ chặt xác, vứt ra công viên, đầu và chân tay còn bị đun trong dầu nóng, chế biến thành món sườn chua ngọt đem bán. Tội ác tàn nhẫn như vậy nhưng thẩm phán chỉ kết tội hung thủ ngộ sát!

Tính ra thì hung thủ “bồ nhí” năm ấy đến nay cũng ra tù rồi. Sự đời bất công đến vậy, thử hỏi người chết sao có thể yên nghỉ!?

Tuy không nghe thấy Đường Minh nói gì, nhưng An Nhiên có cảm giác kỳ lạ rằng cậu ta đang giao tiếp với hồn ma. Thực tế cũng chứng minh cảm giác của An Nhiên không sai, vì không lâu sau đó, Đường Minh đã biết được nguyên nhân Lâm Tuấn bị cô ta ám vào người.

Kể từ khi vụ án mạng được người ta gọi là “Vụ án chiêm xác người tại Plover Cove” xảy ra, tòa nhà B của Plover Cove Garden đã xuất hiện rất nhiều tin đồn về ma quỷ. Thang máy của tòa nhà này rất hay xảy ra tình trạng tuy không có người bấm nút, nhưng hay dừng tại tầng 16 nơi xảy ra án mạng.

Hôm đó, khi Lâm Tuấn đưa Diệu Diệu đi dạo về, vì trong lúc đi dạo cậu ta đã sờ vào một chú chó Yorkshire nên Diệu Diệu ghen tức và bắt đầu nổi giận cáu kỉnh.

Trong khi đi thang máy bất ngờ xảy ra sự cố nhỏ, thang máy đột nhiên dừng lại ở tầng 16. Khi cửa thang máy mở ra, Diệu Diệu đang giận dữ liền chạy ra hành lang, đến sửa trước cửa căn phòng xảy ra án mạng.

Lâm Tuấn hoảng hốt chạy theo Diệu Diệu ra ngoài, vừa ôm chú chó đang ồn ào vào lòng, vừa an ủi: “Ngoan nào, anh đưa về nhà nhé!”

Lâm Tuấn không ngờ rằng, chính câu nói này đã khiến hồn ma nữ đường đường chính chính ám lên người cậu ta!

Sau khi biết được ngọn ngành mọi chuyện từ hồn ma nữ, Đường Minh để cho cô ta đi.

“Là vì thế sao!? Lúc ấy tôi chỉ nói với Diệu Diệu, vốn đâu có biết đến sự tồn tại của cô ta!” Sau khi nghe Đường Minh thuật lại, Lâm Tuấn như muốn phát điên!

Những người khác cũng tỏ ra bối rối không biết nên cười hay nên khóc, nếu câu nói ấy là nguyên nhân chính, quả thực Lâm Tuấn kỳ đã quá oan ức rồi.

Trước gương mặt kích động của Lâm Tuấn, Đường Minh vẫn giữ nguyên bộ mặt thản nhiên, nói: “Đúng vậy, câu nói ấy chính là nguyên nhân chủ yếu khiến cô ta ám lên cậu. Đương nhiên, cô ta có thể ám lên người cậu, hút dương khí của cậu cũng vì nhiều yếu tố khác. Ví dụ như bát tự, khí vận của cậu chẳng hạn, chúng cũng ảnh hưởng đến kết quả của sự việc. Nói cho cùng cũng vì cậu không may thôi.”

“Như vậy thật vô lý quá!?” Nghĩ đến việc bản thân phải chịu nhiều khổ sở và sợ hãi như vậy đều chỉ vì một câu nói vô ý, Lâm Tuấn cảm thấy thế giới này chẳng còn đạo trời gì nữa!

Những khách hàng lâm vào tình cảnh như Lâm Tuấn, Đường Minh đã gặp không ít, cậu ta giải thích một cách bình thản: “Hồn ma sẽ không nói lý lẽ với người sống đâu. Hồn ma sau khi chết đi sẽ tiếp tục luân hồi, những hồn ma lưu lại dương gian là những hồn ma còn vương vấn hoặc oán hận mạnh mẽ.”

Nụ cười của Đường Minh như có khả năng kỳ diệu giúp an ủi con người, khiến Lâm Tuấn đang kích động có thể bình tĩnh lại nghe cậu ta giảng giải.

Đường Minh sắp xếp lại câu chữ, nói tiếp: “Giống như oan hồn đã ám lên cậu lần này, cô ta chỉ còn lưu lại nỗi hận thù và oán giận, không còn lý chí nữa. Chỉ cần tìm được cơ hội, cô ta sẽ làm tổn hại đến con người.”

Câu nói của Đường Minh khiến Lâm Tuấn chán nản, lúc này Lâm Phong nhướn mày, hỏi: “Nhưng tôi nghe nói sau khi vụ án mạng xảy ra, tòa nhà ấy đã làm lễ siêu độ. Hồn ma đó đúng ra phải được siêu độ rồi chứ?”

Nghe nghi vấn của Lâm Phong, Đường Minh kiên nhẫn trả lời: “Ý nghĩa của việc siêu độ chủ yếu chỉ để nói cho linh hồn biết rằng họ đã chết, đồng thời khuyên họ rời đi. Thông thường, kinh văn sẽ giúp các linh hồn mở ra một lối đi đến cõi âm, nhưng linh hồn có đồng ý rời đi hay không còn phụ thuộc vào ý nguyện của họ.”

Ba người lúc này mới vỡ lẽ, họ luôn tưởng rằng siêu độ chính là một cách “đuổi cường chế” không liên quan đến ý nguyện của linh hồn, hóa ra họ đều đã hiểu sai...

Sau khi nghe Đường Minh giải thích, ba người đã có hiểu biết sơ sơ về thế giới tâm linh, lại càng thêm tin tưởng vào Đường Minh. Dù gì Đường Minh có thể muốn gọi là gọi, muốn đuổi là đuổi hồn ma đã suýt hại chết Lâm Tuấn ấy. Thêm cả những lý lẽ rất có lý trước đó, chắc chắn cậu ta phải là người có học thức và rất đáng tin.

Đường Minh không khiến ba người thất vọng, cậu ta thực hiện một nghi lễ, mục đích chủ yếu là để thỉnh cầu thần linh tứ phương bảo vệ cho Lâm Tuấn. Khi nghi lễ diễn ra An Nhiên nhìn thấy bàn thờ tỏa xuống một ánh sáng màu vàng nhạt, luồng khí màu đen nhạt đang bao quanh Lâm Tuấn lập tức bị đẩy ra khỏi cơ thể cậu ta, nhanh chóng tan biến vào không trung.

Ánh sáng màu vàng chỉ xuất hiện trong nháy mắt nhưng lại khiến An Nhiên cảm thấy sốc. Vì điều ấy khiến An Nhiên khẳng định rằng trên thế giới này, ngoài ma quỷ còn có cả phép thuật!

Trong phút chốc, An Nhiên cảm thấy vô cùng kinh ngạc về thế giới mà mình đang sống.

Sau khi nghi lễ kết thúc, trên người Lâm Tuấn đã không còn thứ gì đeo bám nữa, nhưng Đường Minh vẫn đề nghị họ đến trước tòa nhà Plover Cove Garden đốt một ít vàng mã để thể hiện thành ý.

Đường Minh còn nói nếu họ cảm thấy sợ, có thể không đến hiện trường vụ án cũng không sao, đốt vàng mã ngay trên đường phố bên ngoài tòa nhà là được.

Lâm Phong từ đầu đến cuối sắc mặt rất bình thản, nhưng An Nhiên và Lâm Tuấn nghe Đường Minh nói liền thở phào. Trải nghiệm lần này với hai người quá sức đáng sợ, khiến họ bị ám ảnh sâu sắc với tầng 16 nơi xảy ra vụ án mạng.

Khi ba người theo lời Đường Minh đến trước tòa nhà đốt vàng mã cũng xảy ra một chuyện lạ lùng nho nhỏ. Khi chỗ vàng mã đã cháy được một nửa, tiền vàng mã đang cháy trong chiếc chậu kim loại bỗng xoáy theo hình xoắn ốc, như thể có một trận gió lốc đang nổi lên vậy. Điều thần kỳ là đám An Nhiên đứng kế bên hoàn toàn không cảm thấy chút gió nào.

Cũng may, tuy xảy ra hiện tượng kỳ lạ nhưng không có chuyện gì khác thường, sau khi họ đốt hết chỗ vàng mã, coi như chuyện này đã kết thúc êm đẹp.

Sự việc giải quyết ổn thỏa, Lâm Tuấn cũng không keo kiệt, đưa cho Đường Minh một phong bì dày cộp.

An Nhiên cũng không bỏ qua cơ hội lần này, cậu hỏi: “Thầy Đường, không biết ở chỗ thầy có bán bùa hộ mệnh không?”

Nghe câu hỏi của An Nhiên, Lâm Tuấn liên nhớ lại chiếc vòng đã tự vỡ trong tình huống nguy hiểm. Lúc đó cậu ta đã phỏng đoán về công dụng của chiếc vòng ấy, giờ An Nhiên hỏi như vậy, Lâm Tuấn lập tức liên tưởng chiếc vòng chính là một chiếc bùa hộ mệnh.

Nghĩ đến sự thần kỳ của chiếc vòng, Lâm Tuấn lập tức lưu tâm, cậu ta thầm nhủ nếu An Nhiên mua được bùa hộ mệnh, bất kể đòi bao nhiêu tiền cậu ta cũng sẽ trả giúp An Nhiên. Dù sao chiếc vòng của An Nhiên bị vỡ cũng vì để cứu Lâm Tuấn.

Đường Minh nói: “Tôi biết Lưu Thiên Hoa đã bán chiếc vòng đá diopside sao đen ấy cho cậu, không biết lúc đó cậu ta nói gì với cậu, nhưng chiếc vòng ấy không phải có thể dễ dàng mua được trên thị trường. Trên thực tế, không có bùa hộ mệnh nào sức mạnh cao siêu cả, mà là pháp khí có tác dụng thực thụ. Đó là bảo bối chỉ có thể gặp chứ không thể cầu.

“Pháp khí?”

“Đúng, pháp khí có loại hình thành trong tự nhiên, như những loại ngọc trong núi sâu hấp thụ linh khí trời đất, sau khi được đẽo gọt, chế tạo thành đồ vật có ý nghĩa nhất định, sẽ có thể tránh tà, bảo vệ sự bình an. Cũng có những pháp khí được hình thành nhờ vào trấn phong thủy hoặc đọc kinh văn để khai quang, nhưng chúng thường phải tốn rất nhiều thời gian và công sức, cũng phải qua tay của một bậc cao nhân có năng lực thực sự. Hơn nữa, pháp khí cũng có nhiều loại, muốn tìm một pháp khí phù hợp cũng cần phải có duyên.”

An Nhiên gật gật đầu ra điều đã hiểu, vẻ mặt cậu đầy thất vọng. Lâm Tuấn đứng bên thấy vậy, tự nhiên trong lòng lại không thoải mái, cậu ta không ngờ rằng chiếc vòng mình làm vỡ lại là bảo vật khó tìm đến thế. Lâm Tuấn không quan trọng pháp khí đạt đến mức nào, nhưng bây giờ biết đó là vật hiếm có, lại cần phải có duyên, muốn giúp cũng không giúp được nữa...

Nghĩ vậy, Lâm Tuấn bỗng thấy rất cảm động. An Nhiên đã không do dự dùng bảo vật quý giá ấy để cứu bản thân mình, tình nghĩa này cậu đã nợ nhiều quá!

Cũng giống Lâm Tuấn, An Nhiên vô cùng cảm kích đối với Lưu Thiên Hoa. Nhớ đến thái độ nghi hoặc của An Nhiên đối với chiếc

vòng khi ấy, cuối cùng Lưu Thiên Hoa vẫn khuyên cậu mua chiếc vòng.

Sau khi giải đáp câu hỏi của An Nhiên, Đường Minh do dự một hồi, rồi không nén được tính hiếu kỳ liền hỏi: “Tôi xin phép hỏi một câu, An Nhiên cậu có thể nhìn thấy hồn ma đúng không?”

An Nhiên còn chưa nói, Lâm Tuấn đã kinh ngạc hỏi lại: “Chuyện ấy mà anh cũng nhìn ra sao?” Nói xong, Lâm Tuấn mới nhận ra phản ứng của mình đã gián tiếp trả lời cho câu hỏi của Đường Minh.

An Nhiên không để bụng, cậu không mang chuyện đó đi nói khắp nơi nhưng cũng không coi đó là chuyện cần phải giấu kín. Đường Minh đã chủ động hỏi, An Nhiên cũng thừa nhận thẳng thắn: “Đúng thế, thầy Đường quả là lợi hại.”

Đường Minh cười, nói: “Chúng ta trạc tuổi nhau, cậu cứ gọi tên tôi là được rồi.”

Thường những người được gọi là “thầy” nhà đều là người có tuổi, giờ gọi một người trẻ tuổi đẹp trai như vậy là “thầy”, An Nhiên cũng cảm thấy thật lúng túng. Cậu ta đã chủ động đề nghị, An Nhiên và Lâm Tuấn lập tức gật đầu vui vẻ.

Thấy sự hưởng ứng của hai người, Đường Minh liền cười, thái độ đã bớt phần xa cách, thêm phần thân mật. Cậu nói: “Thực ra tôi không có năng lực gì cả, chỉ là khi hồn ma xuất hiện, nhìn phản ứng của An Nhiên có thể đoán ra.”

Tuy Đường Minh có khí chất đặc biệt thoát tục, nhưng khi tiếp xúc cũng không khác biệt so với thanh niên bình thường là mấy. An Nhiên nhờ cậu ta chỉ giáo cho vài thông tin về thế giới tâm linh, cậu ta cũng nhiệt tình giải đáp, không hề tỏ ra mất kiên nhẫn.

Biết An Nhiên mong muốn bịt đôi mắt âm dương, câu trả lời của Đường Minh cũng tương tự Lưu Thiên Hoa, cậu nói khí vận của An Nhiên không tồi, hơn nữa đôi mắt âm dương của cậu có liên quan đến

nhân quả, nên Đường Minh khuyên An Nhiên không nên manh động nếu không xảy ra chuyện gì quá to tát.

Lúc tạm biệt nhau, An Nhiên và Đường Minh trao đổi số điện thoại, hứa hẹn nếu có chuyện gì không thể giải quyết, An Nhiên có thể tìm cậu ta. Điều này khiến An Nhiên yên tâm vì ít nhất cũng có thêm một sự bảo đảm cho tính mạng. Có thể quen được Đường Minh, lần này đi cùng Lâm Tuấn coi như đã thu hoạch không tồi.

Sau đó, cuộc sống của An Nhiên lại quay trở về quỹ đạo như trước, tuy đôi lúc vẫn bị những thứ kỳ dị dọa một phen, nhưng không có chuyện gì nguy hiểm như sự việc xảy ra với Lâm Tuấn vừa rồi.

Lâm Phong nói anh ta đã tìm được công việc, nhưng theo những gì An Nhiên thấy, cao thủ càng trở nên thần bí hơn, giống như “rồng thần thấy đầu không thấy đuôi” vậy. Phần lớn thời gian Lâm Phong đều ở nhà tập luyện, không thấy đi làm, nhưng có lúc cũng thấy anh ta ra ngoài, không biết đi đâu.

Rốt cuộc là công việc gì mà thời gian làm việc vừa ít lại vừa không cố định như vậy?

An Nhiên cảm thấy Lâm Phong ngày càng giống với thân phận mà cậu đã đoán trước đây - đại ca xã hội đen.

Sau sự việc vừa rồi, Lâm Tuấn trở nên ngoan hẳn, dù cậu ta vẫn hay đấu khẩu với An Nhiên, nhưng trước mặt An Nhiên đã không còn thái độ kiêu ngạo khinh người như ban đầu, cậu ta cũng bắt đầu biết làm việc nhà.

Tóm lại, thế giới rất hòa bình, cuộc sống rất yên ổn, An Nhiên cũng quen dần cuộc sống cùng nhà với anh em nhà họ Lâm.

Tuy biết pháp khí là vật khả ngộ bất khả cầu, nhưng sau khi Lưu Thiên Hoa đi công tác về, An Nhiên vẫn mặt dày hỏi cậu ta còn chiếc vòng nào khác không.

Kết quả, An Nhiên bị Lưu Thiên Hoa mắng một trận, lời lẽ không thềm khách khi như Đường Minh. Cậu ta nói: “Cậu tưởng pháp khí giống như cái thảo ven đường sao? Đó là bảo bối có tiền cũng không mua được đâu! Chưa đến một năm... Không! Chưa đến một tháng mà cậu đã cho nó đi đời rồi! Giờ còn có gan đến hỏi tôi còn chiếc khác không à? Cút đi!”

An Nhiên biết mình đuối lý, bèn chán nản quay trở về nhà...

Tiếng mắng chửi giận dữ của Lưu Thiên Hoa vang đến tận nhà của An Nhiên ở tầng trên. Nghe tiếng cậu ta, Lâm Tuấn liền nói với Lâm Phong: “Anh hai, anh quen biết rộng. Nếu anh biết ở đâu có bán pháp khí hộ thân thì nói với em nhé!”

Lâm Phong liếc nhìn Lâm Tuấn rồi gật đầu. Lâm Phong biết tuy Lâm Tuấn không nói ra nhưng trong lòng vẫn canh cánh vì đã làm vỡ chiếc vòng của An Nhiên.

Nếu An Nhiên ra giá với Lâm Tuấn, kể cả có cao gấp vài lần so với giá thị trường, Lâm Tuấn vẫn sẽ trả mà không suy nghĩ gì, từ đó có thể yên tâm mà quên đi chuyện này.

Nhưng An Nhiên lại chọn cách tự xoay sở, chưa bao giờ đổ lỗi cho Lâm Tuấn. Điều này khiến Lâm Tuấn cảm thấy rất khó chịu, cậu ta muốn làm một việc gì đó để bù đắp.

Tuy thời gian quen biết không lâu, nhưng An Nhiên đã được Lâm Tuấn công nhận, thậm chí còn có xu hướng áp đảo được Lâm Tuấn.

Lâm Phong rất vui mừng trước chuyện đó, Lâm Tuấn quá kiêu ngạo, về lâu về dài sẽ có ngày chịu thiệt. Có thêm một người có thể kiềm chế được sự kiêu ngạo của cậu ta, khiến cậu ta bớt dừng dừng cũng là điều tốt.

Hơn nữa, con người An Nhiên rất tốt, tuy tính cách hơi yếu đuối, nhưng rất chân thành. Điều mà người nhà họ Lâm thiếu chính là một người bạn kết giao thật lòng. Dù không biết sau này An Nhiên có thay đổi hay không, nhưng ít nhất hiện tại, Lâm Phong cảm thấy

Lâm Tuấn có thêm một người bạn cũng không phải chuyện xấu - dù hai người họ thường xuyên đấu khẩu với nhau.

“Anh hai.”

“Ừ?”

Lường lự một hồi, Lâm Tuấn hạ quyết tâm hỏi: “Anh nói xem, gia đình mình rốt cuộc có ý gì? An Nhiên nhìn thế nào cũng chỉ là một người bình thường, sao cha lại kêu chúng ta chuyển đến đây ở, còn muốn chúng ta báo cáo thường xuyên về cuộc sống của An Nhiên nữa?”

“Anh cũng không biết, chúng ta cứ làm theo là được rồi.”

“Anh nói xem, gia đình mình không làm điều gì xấu với anh ấy đó chứ?”

“Thế thì sao? Em định chống lại mệnh lệnh của cha à? Em đừng quên việc chuyển đến đây ở cùng An Nhiên, theo dõi nhất cử nhất động của cậu ấy chính là điều kiện để em hủy bỏ hôn ước với nhà họ Vương, em đã đồng ý với cha, giờ không thể rút lại lời hứa được.”

Lâm Tuấn nghe vậy, gương mặt đẹp trai đầy sự đấu tranh, cậu ta quả quyết: “An Nhiên dù sao cũng là ân nhân của em, em không thể bán đứng anh ta. Anh hai, anh nói thẳng với em đi! Nếu thực sự là chuyện gì bất lợi cho An Nhiên, em sẽ tìm cách trốn đi thì hơn.”

Lâm Phong đột nhiên vỗ vào phía sau đầu của Lâm Tuấn, cơn đau bất ngờ khiến cậu ta ôm đầu rên la.

Tuy tiếng kêu của Lâm kinh thiên động địa, nhưng cậu biết Lâm Phong đã giơ cao đánh khẽ lắm rồi. Nếu Lâm Phong đánh mạnh thật, với thân thủ của anh ta, chỉ sợ đốt sống cổ của Lâm Tuấn đã bị gãy rồi cũng nên, đâu còn có thể ngồi đó mà kêu la loạn xạ?

“A! Anh hai, sao anh lại đánh em!?”

“Em tưởng rằng em không muốn làm tổn hại đến An Nhiên, còn anh sẽ bán đứng anh em vì gia đình ư? Anh đã nhận An Nhiên làm huynh đệ, chắc chắn sẽ không làm điều gì xấu với cậu ấy. Em yên tâm

đi! Anh cảm thấy cha không có ác ý với An Nhiên, ngược lại, tuy lúc nói đến An Nhiên ngữ khí của cha rất lạnh lùng, nhưng anh vẫn cảm nhận được thiện ý và sự quan tâm của cha với cậu ấy. Chuyện này rất kỳ lạ, có thể đến khi đáp án được hé mở sẽ khiến hai chúng ta bất ngờ, anh rất mong đợi được biết.”

Nghe Lâm Phong nói, Lâm Tuấn cũng cảm thấy hiểu kỳ.

An Nhiên và nhà họ Lâm chẳng có quan hệ gì với nhau, xa đến nỗi bản đại bác không tới, rốt cuộc có điều gì thu hút sự chú ý của cha, còn đích thân chỉ định ba anh em họ tiếp xúc với An Nhiên, Lâm Tuấn rất tò mò về việc này.

Nếu không làm hại gì đến An Nhiên, Lâm Tuấn cũng không ngại tuân theo mệnh lệnh của gia đình, xem xem đáp án cuối cùng sẽ ra sao.

Lúc này, cửa nhà bật mở, An Nhiên bước vào đây lo lắng, hỏi: “Tiếng hét lúc nãy là có chuyện gì vậy?”

Nghe An Nhiên hỏi, Lâm Tuấn sờ phía sau đầu vẫn còn đau, vẻ giận dữ: “Không có gì, chỉ là bỗng dưng bị anh hai đánh một phát, anh ấy mạnh tay quá! Không biết nường tay một chút nào... Vẻ mặt của anh như vậy là sao hả?”

Khi An Nhiên mở cửa, Diệu Diệu đang ngủ trên đệm liền động đậy đôi tai, lập tức vẫy đuôi chạy về phía An Nhiên.

Nói ra cũng thật kỳ lạ, Diệu Diệu rất thân thiện và nghe lời tất cả mọi người, chỉ trừ Lâm Tuấn. Đón Diệu Diệu về, nàng ta lại nghe lời An Nhiên nhất, quán An Nhiên nhất, không hề quan tâm đến chủ nhân, Lâm Tuấn gọi mười lần thì hết chín lần Diệu Diệu ngoảnh mặt chạy mất. Chỉ có một lần, Diệu Diệu cần đi vệ sinh nên đồng ý cho Lâm Tuấn dắt ra ban công giải quyết...

Cúi xuống ôm Diệu Diệu đang vẫy đuôi vui mừng, An Nhiên nhìn Lâm Tuấn với vẻ mặt hả hê, nói: “Không... Chỉ là tôi thấy anh Phong

xuống tay nhẹ quá, nếu không cậu sao còn có thể ngồi đó nhiều lời trách móc như vậy được nữa?”

Lâm Tuấn bị chọc tức muốn hộc máu, nghĩ bụng - Tôi bị anh hai đánh như vậy không phải vì anh sao!?

Không thèm để ý đến cậu em đang tức tối không nói nên lời, Lâm Phong tuy đã đoán được kết quả qua tiếng mắng chửi giận dữ của Lưu Thiên Hoa, nhưng vẫn hỏi An Nhiên: “Sao rồi, cậu đã tìm được pháp khí mình muốn chưa?”

Lâm Phong nói cứng nhắc không cảm xúc, nhưng An Nhiên vẫn cảm thấy sự quan tâm của anh ta. Không muốn làm Lâm Phong lo lắng, An Nhiên nén sự thất vọng trong lòng, sắc mặt bình thản, nói: “Lưu Thiên Hoa không có, nhưng cậu ta nói sẽ để ý giúp tôi, thời gian này cứ cẩn thận một chút là được.”

Nghe An Nhiên nói, Lâm Tuấn vênh cằm nói một cách kiêu ngạo: “Anh nói với cậu ta tiền không thành vấn đề, bao nhiêu tôi cũng sẽ trả giúp anh, coi như tôi đền cho anh.”

Nhìn dáng vẻ ngạo mạn của Lâm Tuấn, Lâm Phong thầm thở dài. Anh thật không biết phải nói gì với cậu em út này mới phải, rõ ràng vừa rồi còn đang lo lắng muốn chết, còn muốn chống lại mệnh lệnh của cha vì An Nhiên.

Nhưng trước mặt An Nhiên lại tỏ thái độ như vậy, không biết thái độ ấy rất dễ ghét hay sao?

“Điều đó là đương nhiên. Tôi cũng không định khách khí với cậu, dù sao cậu cũng chẳng có gì ngoài tiền.” An Nhiên nhướn mày, không hề cảm thấy câu nói của Lâm Tuấn có cặp ý khinh thường mình hay đang khoe khoang mắt cậu ta có tiền.

Qua một thời gian quen biết, An Nhiên đã biết tổng tính cách của Lâm Tuấn, cậu chàng này nói chuyện chẳng bao giờ suy nghĩ, tuy lời nói kiêu ngạo nhưng không có ý khinh thường người khác.

Không ngờ An Nhiên đáp lời một cách vui vẻ thoải mái như vậy, Lâm Tuấn nhếch mép thành nụ cười, nói: "... Anh quả thật không khách khí chút nào hết."

An Nhiên nhún vai không đáp, cậu không định giả bộ từ chối, dù sao đó cũng là những gì cậu xứng đáng được nhận. Sau khi biết sự quý giá của pháp khí, An Nhiên đã hiểu, lần trước Lưu Thiên Hoa không hề lừa mình, thậm chí còn coi như đã chịu thiệt để tặng nó cho cậu.

Nếu sau này có chiếc nào khác, An Nhiên chắc chắn sẽ không để cậu ta phải chịu thiệt thòi. Đại gia vung tiền tùy tiện như Lâm Tuấn đã chủ động đề nghị trả tiền thay cậu, An Nhiên cũng vui lòng nhận.

Nếu để quý công tử Lâm Tuấn biết được An Nhiên đã gán cho cậu ta cái mác "đại gia vung tiền tùy tiện", không biết cậu ta có tìm An Nhiên đòi mạng không...

Nghĩ đến bản thân ban đầu không thích Lâm Tuấn một chút nào, nhưng hiện giờ lại cảm thấy thật tốt khi có thể quen biết anh em nhà họ Lâm, phải chăng đây chính là mối duyên giữa họ. Rõ ràng họ là những kiểu người sẽ chẳng bao giờ biết đến nhau, vậy mà nhờ vào quyết định cho thuê nhà của An Nhiên, họ lại về sống chung dưới một mái nhà.

An Nhiên nhớ lại Đường Minh và Lưu Thiên Hoa đều nói, con mắt âm dương bất ngờ có được này chắc chắn ẩn giấu nhân quả gì đó. Nếu đúng như vậy, rốt cuộc năng lực này có ẩn chứa nội tình gì đây?

An Nhiên nhớ lại lần đầu tiên mình gặp ma, chính là lúc cậu đang xem bức ảnh bị xé mất một nửa chụp một cậu bé có ngoại hình giống hệt mình.

Người đó có phải là ma không? Đó rốt cuộc là ai? Tại sao lại giống với bản thân mình như thế?

Nghĩ kỹ lại, An Nhiên nhận ra khả năng nhìn thấy ma của mình xuất hiện từ sau khi nhìn thấy cậu bé đó...

“Haiz! Không nói nữa, tôi đói quá, anh mau nấu cơm đi!” Nói không lại An Nhiên, Lâm Tuấn chỉ giỏi sai bảo An Nhiên nấu cơm là nhanh.

Câu nói như mệnh lệnh của Lâm Tuấn cắt ngang dòng suy nghĩ của An Nhiên, An Nhiên thầm mắng cậu ta “ấu trĩ”, rồi dường như nhớ ra gì đó, liền cười: “Đúng rồi! Hiếm khi hôm nay trời không mưa, mình mang chăn gối ra giặt đi! Hình như hôm nay đến lượt Tuấn giặt quần áo nhỉ, vất vả cho cậu quá!”

Tiếng kêu thảm thương của Lâm Tuấn, tiếng sủa hóng hớt của Diệu Diệu, cùng với tiếng khiển trách bất lực của Lâm Phong khiến cho căn nhà vốn yên tĩnh kể từ sau khi cha An Nhiên qua đời lại ồn ào và ấm áp trở lại như xưa.

Có một loại cảm giác đã lâu không được cảm nhận, cảm giác “gia đình”.

An Nhiên im lặng quan sát cảnh tượng ấy, đột nhiên cảm động muốn khóc.

Cúi đầu che đi đôi mắt đang đỏ lên, một lúc sau An Nhiên mới ngẩng đầu cười: “Đừng làm ồn nữa, tôi đi nấu cơm trước, khoảng một tiếng nữa sẽ được ăn, cậu nhẫn nại một chút đi!”

Tuy đôi mắt âm dương khiến An Nhiên gặp nhiều phiền toái, nhưng cuộc sống chung nhà mới mẻ này cũng không tệ! Như thế có thêm những người thân mới vậy.

- Hết tập 1 -

Tái bút

Xin chào, tôi rất vui vì được gặp các bạn đọc trong cuốn “Cuộc sống thường ngày của anh chủ nhà có cặp mắt kỳ lạ” này.

Lần đầu tiên viết về chuyện linh dị ma quỷ, trong quá trình viết tôi đã luôn cẩn thận về chừng mực của các tình tiết kinh dị. Sợ rằng viết đáng sợ quá mọi người không dám đọc. Cũng sợ rằng viết không đủ đáng sợ, bạn đọc sẽ thất vọng.

Vì vậy, câu chuyện này được viết theo chiều hướng có các sự kiện kinh dị nhưng khá nhẹ nhàng. Sau khi những tình tiết kinh dị qua đi, chắc chắn sẽ có một khoảng thời gian để bạn đọc thở phào nhẹ nhõm.

Có bạn đọc nào bình thường không đọc truyện về chủ đề linh dị, nhưng lại đang đọc cuốn tiểu thuyết này không? Nếu có, tôi sẽ cảm thấy vô cùng vinh hạnh, và chúc mừng bạn đã đặt chân vào mảnh đất của những câu chuyện linh dị này!

Không biết bạn đọc có nhớ hay không, tôi đã từng đề cập đến những tình tiết kinh dị trong cuốn sách này, cảm hứng của cuốn sách thực ra xuất phát từ những chuyện kỳ lạ mà tôi gặp phải trong cuộc sống hàng ngày.

Ví dụ, “người than” xuất hiện trong thang máy được lấy cảm hứng từ một câu chuyện quái dị tôi đã từng gặp.

Khi ấy, công ty tôi làm việc nằm tại tầng 14, công ty của em trai giám đốc nằm ở tầng 16. Những lúc giám đốc không có ở công ty, tôi sẽ mang những tài liệu cần ký lên tầng 16 cho em trai của giám đốc ký.

Vì có nhiều người hay hút thuốc trong cầu thang bộ, nên dù chỉ cách hai tầng, một người vốn không thích mùi thuốc như tôi vẫn kiên

trì đứng đợi thang máy thay vì đi thang bộ.

Hôm đó, tôi lên tầng 16 giao tài liệu cho em trai giám đốc ký xong, vừa đứng chờ ở thang máy vừa cúi xuống xem tài liệu còn sót chỗ nào chưa ký không.

Làm việc nhiều năm trong công ty, tôi biết khoảng thời gian cần đợi thang máy là bao lâu, nên khi cảm thấy đợi đã đủ lâu, tôi ngẩng đầu nhìn màn hình hiển thị số tầng trên thang máy. Con số hiển thị trên thang máy là loại số điện tử, sẽ nhảy số theo chuyển động lên xuống của thang máy.

Lúc ấy tôi thấy con số đã nhảy qua tầng 16 tôi đang đứng và lên tầng 17. Tôi không để tâm lắm, nếu tầng trên có người bấm thang máy, thang máy sẽ lên đó trước rồi mới xuống đây. Vì vậy, tôi tiếp tục đứng chờ trước cửa thang máy.

Tôi thấy con số nhảy từ tầng 17 lên 18, từ 18 lên 19, rồi quay lại 18, 17, 16, sau đó cửa thang máy mở ra.

Nhưng lúc đó tôi không bước vào mà để cho thang máy từ từ đóng lại.

Vì tòa nhà tôi làm việc vốn chỉ có 18 tầng!!

Ngày hôm đó tôi đã chọn đi thang bộ về.

Sau đó, tôi muốn tìm một lời giải thích hợp lý cho sự việc kỳ lạ ấy. Tôi nghĩ, liệu có phải vì màn hình hiển thị của thang máy bị lỗi, khiến cho một phần của số 8 không sáng và nhìn thành số 9. Dù sao hai con số này khi hiển thị trên thang máy chỉ khác nhau một nét gạch.

Nhưng nghĩ mãi cũng thấy không đúng, lạ khi đó rõ ràng tôi đã thấy thang máy từ tầng 17 lên tầng 18, sau đó lên tầng 19, rồi trở lại tầng 18, 17... Nếu do màn hình có vấn đề, thì đã không xuất hiện con số 18, và thời gian nhảy số tầng cũng không giống vậy.

Câu chuyện đến đó kết thúc. Tuy không phải một trải nghiệm kinh dị gì, nhưng vẫn là một điều bí ẩn mà đến nay tôi chưa giải đáp được.

Trong thời gian làm việc sau này tôi cũng không còn nhìn thấy con số 19 kia nữa.

Nhân tiện, trong tập 2 của cuốn sách, có nhiều tình tiết cũng được lấy cảm hứng từ trải nghiệm thực tế của tôi! Những trải nghiệm đó là gì, hãy chờ đến phần tái bút trong cuốn “Dị nhân phòng đông - Anh chủ nhà có cặp mắt kỳ lạ tập 2”, tôi sẽ nói cho các bạn!

Ngoài ra, nếu bạn đọc có câu chuyện lạ thường nào từ chính trải nghiệm của bản thân, rất hoan nghênh bạn đọc chia sẻ tại trang Facebook Công viên giải trí của Hương Thảo (香涛游乐园).

Vậy, hẹn gặp các bạn trong tập 2! Một lần nữa cảm ơn các bạn đã mua cuốn “Cuộc sống thường ngày của anh chủ nhà có cặp mắt kỳ lạ”.

Hé lộ tập sau

An Nhiên đã cứu đạo diễn Danh suýt gặp tai nạn, nhưng không ngờ đằng sau tai nạn ấy còn ẩn giấu một sự thật...

Gã phóng viên chứng kiến và chụp lại cảnh này đã bị cảnh tượng khó tin kích thích tính tò mò.

Người cảnh sát vì chuyện này mà chú ý đến An Nhiên lại chính là đối thủ của Lâm Tuấn trước kia!?

Cuộc sống bí ẩn của đạo diễn Danh sẽ mang đến cho An Nhiên những phong ba bão táp gì?

Tập 2: “Hồng nhan đòi mạng”

Chú Thích

^[1] Chỉ những người giả mình có phép thuật, có khả năng thần bí để lừa gạt người khác kiếm tiền.

^[2] Tam thiên sủng ái tị nhất nhân: Trích bài thơ “Trường hận ca” của nhà thơ Trung Quốc Bạch Cư Dị. Ý nói dành hết sự sủng ái cho một người.

^[3] Đôi mắt âm dương: Đôi mắt có khả năng nhìn được cả cõi âm và cõi dương.

^[4] Vương bát chi khí: Chỉ người có khí thể lãnh tụ trời sinh.

^[5] Trong tiếng Trung, đỉnh núi là “sơn phong”, có bộ “sơn”, khác với từ “phong” trong tên của Lâm Phong.

^[6] Ngạo kiều: Chỉ người ngoài mặt tỏ vẻ lạnh lùng, cường ngạnh nhưng bên trong thì ôn nhu, có phần ngại ngùng. Có thể hiểu đơn giản là ngoài lạnh trong nóng.

^[7] Giao thiên ngôn thâm: Quen biết sơ mà đã trao đổi như thân thiết lắm.

^[8] Người sinh vào giờ âm, tháng âm, năm âm ý chi ba thiên can trong bát tự vận mệnh đều là âm can (Tân, Quý, Ất, Đinh, Kỷ), và ba địa chi cũng đều là âm chi (Sửu, Mão, Tỵ, Mùi, Dậu, Hợi).

^[9] Tiểu diện hồ: Chỉ những kẻ ngoài mặt luôn tỏ vẻ tươi cười, hòa hảo, sau lưng lại mưu toan, tính toán hãm hại người khác.

^[10] Kính nhi viễn chi: Kính trọng nhưng giữ khoảng cách.

^[11] Thuật nghiệp hữu chuyên công: Mỗi ngành nghề đều có những kỹ thuật chuyên môn riêng.

Table of Contents

1. [Start](#)
2. [Giới thiệu tác giả](#)
3. [Mở đầu](#)
4. [Chương 1](#)
5. [Chương 2](#)
6. [Chương 3](#)
7. [Chương 4](#)
8. [Chương 5](#)
9. [Chương 6](#)
10. [Chương 7](#)
11. [Chương 8](#)
12. [Chương 9](#)
13. [Chương 10](#)
14. [Tái bút](#)
15. [Hé lộ tập sau](#)
16. [Chú Thích](#)

Table of Contents

[Start](#)

[Giới thiệu tác giả](#)

[Mở đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Tái bút](#)

[Hé lộ tập sau](#)

[Chú Thích](#)